

Giới thiệu Tù Nô

Bạn đang thưởng thức tác phẩm Tù Nô của tác giả Mộng Yểm, một tựa truyện ngôn tình sắc rất đáng đọc. Hôm đó, nàng gặp hắn. . . Hôm đó, nàng chuẩn bị gả đi, trở thành Mộ Dung phu nhân, không ngờ thất thân ngoài ý muốn. . . Hôm đó, nàng tỉnh lại, trên mắt cá chân có dấu Liên hoa, còn hắn đã không thấy. Xinh đẹp như bông sen hồng trong truyện, giống như chiêm đoạt, giống như tuyên bố, lại là ác mộng cả đời. . . Nàng trở thành nữ nhân của hắn, ma xui quỷ khiến hắn để lại dấu ấn trên người nàng lại là lần đầu tiên. Hắn lãnh khốc, cao quý không ai sánh được, tuyên bố nàng là người của hắn, không để bất cứ nam nhân nào chạm vào nàng, bẻ gãy cánh của nàng, nàng trở thành tù nô của hắn. Vốn tưởng rằng đây chỉ là trò chơi, lại không ngờ động tâm. Chết tiệt, nàng lại cự tuyệt hắn, luôn tỏ vẻ khó chịu. Làm gì mới được đây, người phụ nữ đó nói không chấp nhận tình yêu tội lỗi của hắn, hắn rất giận? Nhưng hắn là ai, chỉ cần nói buông tay thì buông tay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1

Edit by Fijian

Tháng ba ở Giang Nam là mùa hoa nở. Trong sân muôn hồng ngàn sắc, trăm hoa đua nở, cố gắng tỏa hương thơm, mềm mại uốn lượn, nhụy hoa dịu dàng vào thời khắc này phơi bày đầy đủ vẻ diễm lệ của mình.

Dưới tàng cây tỏa ra tàn ảnh nhàn nhạt, tựa như những gò má của cô gái nhuộm chút phấn hồng, cây này cùng ngàn cây Hồng Vạn Từ xen kẽ hô ứng nhau, xuân ý dào dạt, một trận gió thổi qua, mưa hoa tung bay, rơi rụng rục rờ.

Cửa sổ khuê phòng cũng bật mở, hương thơm xông vào hòa với mùi thơm đặc biệt trên người cô gái, hắn là một hương thơm mê người khó có thể quên được.

Bên cửa sổ một người con gái đáng yêu, tay cầm cuốn sách, nhàn nhã thanh tao, áo trắng tựa tuyết, tóc đen như mực, mưa hoa như có ý rơi xuống trên mái tóc như tơ lụa, đầu ngón tay nhỏ nhắn khẽ nâng lên để lộ ra gương mặt Phù Dung, hắn là đại như Viễn Sơn, làn da trắng nõn nà, đôi môi anh đào, cổ cao ngó sen, răng như hạt bầu, sa y trắng tựa tuyết bao lấy thân người lung linh, những đường cong tuyệt mỹ đều hiện ra, mỹ nhân đang đọc sách khiến cho ngàn Hồng Vạn Từ cũng phải ngoái nhìn.

Ánh nắng mặt trời ấm không qua nóng chiếu vào rơi trên trang sách tạo thành những vệt loang lổ, hơi có chút chói mắt khiến nàng không kiềm được híp mắt lại, lông mi khẽ run giống như cánh bướm.

Sách trên tay bị cướp đi, quay đầu lại trông thấy một gương mặt nhỏ nhắn đôi mắt to nhìn nàng, gương mặt thanh tú nói ra những lời hung hăng.

“Tiểu thư, cô không cần mắt của mình nữa phải không!”

Nàng lẳng lặng cười, đôi môi mềm như cánh hia, giọng nói như ngọc châu va vào nhau: “Xú nha đầu, mau trả đây!”

“Không được, phu nhân đã bảo nô tì đi chăm sóc cô”- Nói xong, cầm quyển sách đầu vội ra sau.

Tiểu thư đúng là người mê truyện, 3000 cuốn sách trong phủ đều bị nàng xem sạch, sau đó do không còn sách lại chạy sang Mộ Dung phủ tìm, kết quả bị lão gia giáo huấn một trận, bị cấm túc, gần đây mới cho phép đi ra ngoài. Không biết lại tìm ở đâu ra quyển sách này, đọc đến mất ăn mất ngủ, bất chấp tất cả, phu nhân sợ tiểu thư thành con mọt sách, tẩu hỏa nhập ma, dặn đi dặn lại bảo nàng lấy cuốn sách nhưng nàng chưa bao giờ thành công.

Cô gái nhìn tiểu gia đầu, không nói gì cả, gương mặt kín bưng, trong đôi mắt lóe lên tia giảo hoạt không dễ dàng phát hiện, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tóc đen như nước thả xuống, giọng nói của nàng như có như không, thờ dãi: “Không trả thì coi như chấm hết”

Tay tiểu nha đầu cũng run lên, tiểu thư nổi danh mỹ nhân, chỉ cần mỉm cười có thể câu hồn người khác, nàng phục vụ đã lâu mà không thể miễn dịch nổi, đành buồn bã thờ dãi, miễn cưỡng đem trả cuốn sách, không cam lòng: “xem đi, xem đi, mắt cô hư rồi để coi Mộ Dung thiếu gia còn muốn cô không”

Tiểu thư nàng, không có sách trong tay thì giống như tiểu thư khuê các hiểu lẽ nghĩa có tri thức, có sách trong tay rồi thì mọi thứ bậc lẽ nghĩa giáo lý đều vứt hết, hôn lễ đã gần tới, nàng cũng không có chút trông mong.

Cô gái quay đầu lại, đón lấy quyển sách không đáp, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, từng bông hoa nhỏ trên nhánh cây đều cười đến vui vẻ, gió nhẹ thổi qua, con diều không biết do ai thả cũng theo gió chấp chôn, giữa không trung xanh ngắt tùy ý tung bay, nàng nhìn con diều đến ngơ ngẩn.

Mấy ngày qua, nàng thỉnh thoảng lại suy nghĩ lung tung, Lão gia cùng nhà Mộ Dung có giao tình, nàng cùng tam công tử của Mộ Dung là thanh mai trúc mã, sau khi lớn lên hai bên lập gia đình xem như chuyện tự nhiên, nhưng nàng vẫn cảm giác thiếu đi thứ gì đó, giống như nước vô vị, giống như trà ngon bị lấy đi vị.

Ba ngày sau, nàng sẽ trở thành thê tử của người khác, gả làm vợ người ta, nàng luôn cảm khái tất cả, nhớ đến đáng về mừng rỡ của vị hôn phu, không kiềm được bật cười.

Đưa tay phất tà áo màu hoa vàng, ánh nến tắt đi trả lại bóng tối, đây cũng là tên của nàng, Lâu Phát Ảnh.

Sách cũng không thể xem tiếp, Lâu phu nhân sai người tới kêu nàng đi Tự Miếu cầu phúc, hôn lễ tới gần, trong phủ náo nhiệt, người làm mẩu thân so với nàng còn khấn trang hơn, y phục tốt nhất được thêu đem tới khuê phòng, thậm chí còn không an tâm tự mình đi xem, bây giờ lại muốn nàng đi Tự Miếu cầu phúc.

Phát Ảnh cười một tiếng, coi như đáp trả, đứng dậy mặc quần áo, ngồi kiệu mà đi, khi đi đến trước cửa chùa nàng cũng chỉ kêu nha hoàn thân cận đi theo, chiếc quạt phien che đi nửa gương mặt, chỉ để lộ đôi mắt như nước hồ thu, ánh mắt chuyển động, chỉ với đôi mắt này cũng khiến nam tử mất hồn,

Đa phần các cô gái chưa chồng đều ăn mặt như vậy, lấy quạt che mặt, không để cho những nam tử khác thấy được nửa phần dung nhan, nhưng gương mặt chỉ là phụ, sau này những tập tục đều bị bỏ quên, phần lớn đều tận tình làm chủ gia đình, thậm chí có thể chấp nhận cho chồng mình lấy thiếp, họ giống như con chim nhỏ dựa vào người khác, phụng dưỡng cha mẹ, chăm sóc trượng phu, cứ như vậy đi qua nửa đời người, nàng đột nhiên có chút do dự.

Lấy sâm, rồi được sư phụ đoán sâm ở hậu viện giải đáp, nàng để nha hoàn cầm quạt, tay còn lại cầm thẻ sâm, dạo bước bên bờ Liễu Hà, suy nghĩ lung tung.

Lúc này lại nghe tiếng kêu rên cách đó không xa, tiếng kêu tuyệt vọng thảm thiết vang lên trong khung cảnh yên tĩnh của chùa thật kì lạ, lá sâm rơi xuống “ba” một tiếng, nàng giật mình, liếc mắt nhìn thẻ sâm, không nhặt lên chân chạy về nơi phát ra tiếng.

Càng chạy càng thấp tim đập nhanh, tiếng động đó từ trong viện truyền tới, đẩy cửa, đang muốn hỏi thăm, thì luồng sóng nóng rực thổi qua mặt, sau đó có cả người nóng lên, cả người như có lửa, nàng theo bản năng cúi đầu nhìn, trên váy trắng đều dính máu, màu đỏ thẫm rơi trên tuyết tạo thành một mảng hồng tươi đến chói mắt, đập thẳng vào mắt.

Trong không khí một mùi máu tươi nồng nặc, tanh hôi mà nồng đậm mũi không ngừng khó chịu, muốn nôn ra. Nàng nhìn quang cảnh trước mắt, nàng là khuê nữ, từ nhỏ đã được dạy dỗ rất nghiêm cưỡi không lộ răng, ngồi có tướng, đứng có thể, ra khỏi cửa không đi quá xa, trừ phụ thân và vị hôn phu tương lai nàng rất ít nhìn thấy nam tử khác, ngay cả đám gia nhân trong nhà cũng rất ít thấy, huống chi cảnh máu tanh này, không ngất xỉu đã là may.

Lâu Phu là một gia tộc lớn, lễ nghi quy củ đều được dạy từ nhỏ, đối mặt với tình huống không được lường trước, bàn tay nắm khung cửa đã run lên, cố gắng bình tĩnh, trong sân thì thể ở khắp nơi, máu đỏ chảy đầy đất, thấm vào lớp gạch đá, tựa như chu sa, người bị giết phần lớn đều là hòa thượng của chùa, trên lớp áo màu vàng đều đầy máu, chuỗi Phật châu rơi đầy đất, màu đỏ trên đất vô cùng quý dị.

Bên trong lại truyền đến tiếng gào thê lương, một sư phụ mặt hoàng bào hoang mang sợ hãi chạy ra, nhìn thấy Phát Ảnh hai mắt hoảng sợ tròn to, sau lưng liền bị chém một đao, máu tươi văng khắp nơi, cơ thể hần ngã xuống, nằm trong vũng máu không một tiếng động.

Phát Ảnh không kiềm được lấy tay che miệng, mười ngón tay nhỏ che đầy đôi môi đỏ hồng, hai mắt tròn tròn, nhìn vị hòa thượng từ từ ngã xuống để lộ ra bóng nam tử cao to lãnh khốc.

Người đàn ông như La sát giết người không chớp mắt, trong tay cầm trường kiếm lóe sáng đứng đó, trên mặt mang chiếc mặt nạ màu bạc che kín, chỉ để lộ đôi mắt sâu cùng sống mũi thẳng, đôi môi mỏng, mái tóc rũ xuống, trên chiếc mặt nạ có phản chiếu màu xanh càng làm tăng sự ưu mỹ lạnh lùng, đáng vẻ lãnh khốc hờ hững, đáng người như du long, vận cẩm bào màu đen, thắt lưng đeo vòng kiếm, hai chân thon dài, lớp kim tuyến thêu trên áo không hề nhuốm chút máu, giống như mọi người ở đây không phải do hấn giết, hấn chẳng qua là vị khách đẹp trai ghé xem. Chỉ có chuỗi kiếm trong tay vẫn dính đầy máu tươi, thanh kiếm phản xạ ánh sáng lạnh lẽo, khiến cho nhiệt độ bên trong viện như đóng băng.

Nam tử nhìn thẳng nàng, đôi mắt thâm thúy sắc bén khiến nàng không thể bình tĩnh, mồ hôi trên người rỉ ra, nàng phải tự trấn tĩnh, ngẩng đầu nghênh đón.

Nàng mặc áo trắng đứng bên cửa theo làn gió tung bay, đôi mắt như nước hồ thu dịu dàng nhìn hần, giống như một hồ nước an tĩnh, không dậy chút sóng, bên trong đôi mắt đen, nàng lại như đóa hoa sen trắng trong sáng thanh khiết, xóa tan mùi máu tanh.

Quả thật áo trắng hơn cả tuyết, tóc đen như mực.

“Là ai?” – Người đàn ông không hề luống cuống, môi mỏng hé mở, lạnh lùng hỏi, giọng nói trầm thấp thu hút lại như tên quan ác độc nơi địa ngục, không mang theo hơi ấm.

Phát Ảnh chỉ cảm thấy cơ thể đã đến cực hạn nhưng vẫn tự cường, giọng nói cố gắng bình tĩnh hết mức, nhìn vào đôi mắt lạnh băng đá kia, cố thả lỏng trả lời: “Là khách hành hương”

Ánh mắt của người đàn ông này... rất đáng sợ.

Sắc mặt hần vẫn bình tĩnh như trước, trong lúc lơ đãng có chút thần sắc khác thường, đôi mắt thâm thúy đầy sát ý, Phát Ảnh chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì cổ đã bị siết trong lòng bàn tay người đó, ngón tay thon dài ấn vào chiếc cổ trắng nõn, hần chỉ cần nhẹ nhàng siết lại, thì tính mạng xinh đẹp sẽ không kiềm được mà ngừng lại.

Chiếc quạt trong tay đã theo gió bay mất rơi vào trong vũng máu, nhuốm đầy máu tươi, cổ bị giữ, gương mặt nàng đỏ lên, hơi thở khó khăn, không chịu nổi dùng đôi tay cố gắng mở đôi bàn tay kia ra, nhưng lực quá yếu, bàn tay kia vẫn không nhúc nhích. Đôi mắt của người đàn ông híp lại quan sát nàng,

giống như con báo săn tàn nhẫn nhìn kẻ địch từ từ chết đi.

Dùng hết sức, trên môi nàng phát ra âm thanh yếu ớt, từng chữ một truyền vào tai người đàn ông: “Ta sẽ không nói ra ngoài”

Đôi mắt trong suốt của nàng chiếu vào gương mặt lạnh của hắn, ánh mắt quật cường nhìn soi mói, khỏe môi hắn giãn ra. Ít nhất, đây là một cô gái thông minh hơn nữa biết tự cứu mình, có thể đoán được đối phương nghĩ gì, xem ra nàng cũng thông minh, không hề sợ hãi, hắn cũng không muốn để cho người khác nhìn thuốc, lần này hắn cảm thấy bản thân tin nàng. Nhưng mà, hắn đã trúng độc, mị dược đang tăng cao, khảo nghiệm tự chủ của hắn.

Môi của nàng rất gần, sắc đỏ hồng khiến người ta không nhìn được muốn nếm thử, mùi hương đặc trưng của nữ nhi vậy lấy chóp mũi, hạ thân của hắn liền căng thẳng, trong mắt hắn lóe lên tia dục vọng, liền xoay người, nhấc nàng đi vào trong nhà.

Mị dược này nếu không cùng nữ nhi giao hợp sẽ chết, hắn hiểu quy tắc của trò chơi, nên hắn sẽ không chết.

Ngã sấp thật mạnh trên giường trong căn nhà, phần lưng cần đau khiến nàng đau đến cuộn người, thân hình cao lớn bị bóng ma che kín, người đàn ông từ trên cao ngạo nghễ nhìn nàng, hai mắt nhuộm màu dục vọng, lúc này nàng mới phát hiện hắn muốn làm gì.

Nàng vội vàng lui ra sau, trong đầu hiện lên một loạt cách lý giải, lúc này mới nhận ra thì ra những gì ghi trong sách được sử dụng rất ít, lúc khẩn cấp thế này ba cái đạo lý gì đó, đối với người đàn ông này cũng vô nghĩa, giết người không chớp mắt, còn có thể nhân nghĩa quan tâm đến trình tiết của một nữ nhân sao?

Sự nhần tâm khiến nàng cắn răng chặt vật lui về sau vách tường nguội lạnh, cái trán lại chạm vào bàn tay nóng rực, vách đá nhẵn nhụi chạm vào da thịt trần, bàn tay như lửa đốt khiến nàng lui về sau, cơ thể liền bị ngăn lại, mái tóc búi rối bù, rớt xuống, giống như một bông hoa nở bung, rơi xuống trên lớp áo trắng như tuyết, tóc đen lộn lờ.

Nàng khẽ thở gấp, như con thú non lại lui về sau, lại bị bàn tay hắn giữ lại, mặc cả chân mảnh khảnh bị kéo lại, cơ thể không kiềm được ngã chúi về trước. Nàng cảm thấy nhục nhã, đôi tay chạm vào lồng ngực trắng kiết của hắn, trên người hắn mang theo mùi hương đàn ông, hơi thở như có như không, không hề nghĩ ngợi liền rút trăm cài tóc, tay nâng lên giữa không trung bị hắn đè lại, kẹp chặt hai tay nàng trên giường, người đàn ông không nói câu nào, thân thể cường tráng chậm rãi hạ xuống.

“Người không thể làm vậy với ta, ta là..... a...”

Nàng cố sức gượng dậy, nhưng không cách nào nói ra thân phận của bản thân, người đàn ông kia nghe không được nửa câu, gương mặt tuấn tú tà nịnh thoáng hiện lên vẻ không kiềm chế, hơi thở gấp gáp rớt xuống bên tai, nụ hôn của hắn lạnh như băng đem lời của nó chặn lại nơi cổ họng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ cùng đàn ông gần gũi như vậy, cho dù là tướng công tương lai ngay cả nắm tay cũng chưa từng, hai người cũng chỉ tặng nhau khăn gấm, cùng đi du lịch, thỉnh thoảng dạo chơi, sự gần gũi này chưa bao giờ có.

Sự va chạm xác thịt đầy xa lạ này khiến nàng run rẩy, bàn tay hắn không chút thương tiếc vuốt ve cơ thể mảnh mai của nàng, nàng khua tay nhúc nhích cắn lưỡi hắn, nhưng hắn lại biết trước rút ra ngoài, tất cả chỉ có một tình huống, hắn theo bản năng phát tiết dục vọng, nữ nhân phía dưới có đau hay không cũng không liên quan hắn.

Trong đầu trống rỗng, ý thức bay xa, chỉ loáng thoáng nghe tiếng ve kêu tiếng côn trùng bên ngoài, trong đầu hiện lên màu đỏ của máu đang chảy ra, khiến nàng không thể thở.

Nhiệt độ trong nhà tăng cao, áo phía trước bị đẩy ra để lộ da thịt mang theo hơi lạnh, rất nhanh, lồng ngực nam tử áp sát, da thịt kề nhau, rỉ ra vài giọt mồ hôi, thân thể lúc lạnh lúc nóng, sương mù xung quanh dày đặc, chung quanh tỏa ra mùi vị hoan ái, nàng máy móc phản kháng, cơ thể gãy gập không có sức, hắn đã xông vào phòng tuyến cuối cùng, chất lỏng có nén nhưng không được theo khéo mắt chảy xuống, tóc đen tán loạn, rơi xuống nước tạo thành bọt nước.

Cảm giác xé rách đau đớn, nàng chỉ biết cơ thể bị phân năm xẻ bảy mà vẫn chưa đủ, cuối cùng người đàn ông lại một lần phát tiết thì bất tỉnh, ý thức mờ mịt, nàng cố hết sức nhìn gương mặt hắn nhưng chỉ nhớ đôi mắt vô tình lạnh lùng, liếc nhìn thiên hạ trời đất đầy kiêu ngạo.

Đợi mị dược trên người tan hết, nam tử mới đứng dậy mặc quần áo, ánh mắt quét đến bên giường cô gái đang nằm ngang, tay hơi khựng lại, dù đang bất tỉnh lại ngủ mê man nhưng nàng vẫn không cảm thấy an toàn. Gương mặt nàng chôn trên giường, lông mi đóng lại run lên như cánh bướm, thủy châu run rẩy rớt xuống, nhưng từng hạt trân châu rớt xuống, về mặt tái nhợt như tờ giấy, cơ thể ưu mỹ thon thả, hai vai gầy gò mượt mà, vùng trước ngực căng đầy đứng thẳng, eo nhỏ nhắn không đầy nắm tay, hai chân thon dài như ngọc, phía dưới lưu lại lac hồng, giống như trên cánh đồng tuyết hiện ra một hoa tuyết liền không độc.

Ánh mắt lạnh lùng kéo cuối cùng cũng mang theo hơi ấm, hắn lấy từ trong ngực ra một con dấu tình xảo... nhắm ngay mắt cá chân trắng nõn của cô gái, từ từ nhún xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2

Nàng cứ ngỡ bản thân sẽ chết đi, không ngờ lại bàng hoàng tỉnh lại. Toàn thân đau nhức, đầu ngón tay không còn sức, bên dưới lót chăn êm, hai mắt chậm rãi mở to, nhìn xung quanh là một màu xanh chập chờn của ruộng đồng ở xa xa, ánh sáng từ gương đồng đặt trên bàn trang điểm phản xạ đến chói mắt, mùi thơm của tinh vân ngợp lòng người, an tĩnh cứ ngỡ như vừa trải qua một cơn ác mộng, khi thức dậy mùi hoa vẫn như trước.

Nhưng hạ thân lại không khỏe, toàn thân bần rần đau đớn tựa như muốn nói với nàng tất cả đều không là mơ, nhưng quần áo trên người cũng không hề xộc xệch vẫn nguyên vẹn, trên tóc vẫn còn cài cây trâm trăn châu.

Ánh mắt trời âm áp từ cửa sổ chiếu vào, gió nổi lên, mùi hoa tràn vào, nàng nhắm lại dùng sức hít lấy mùi hương trong lành này, bên trong nhà bức rèm che vang lên âm thanh đĩnh đạc, trên mặt đất những vệt bóng lấp lánh.

Tiếng bước chân gấp gáp từ xa truyền đến, một bóng người màu cam nhẹ nhàng vén rèm che lên, đi tới bên giường, sau lưng âm thanh thút hốt động vang lên, theo ánh sáng chiếu vào, nha hoàn với mái tóc búi nắm chặt tay nàng, trong miệng không ngừng vang lên tiếng a di Đà Phật: “Cảm ơn trời đất, cô nương, cô cuối cùng cũng tỉnh”

Theo bản năng, nàng kinh sợ rút tay về, tiểu nha hoàn có vẻ hơi xấu hổ, khó hiểu nhìn nàng, nàng ngăn ra đành cười trừ.

Nữ nhu của Lâu Gia dù ở ngoài cũng luôn coi trọng lễ tiết trên dưới, trước mặt kẻ dưới chưa từng để mất phong độ, lần này lại bị dọa sợ, vội thu lại thần sắc, nàng thuận tay vuốt mái tóc đen, nhìn về mặt lo lắng của nha hoàn, hai mày nhíu lại: “Đây là đâu?”

“A..”- Tiểu nha đầu muốn nói nhưng lại thôi, không hề nửa lời, hai đầu khó khẽ lại, liền quỳ xuống trên đất.

Phát Ảnh kinh ngạc, đôi mắt trong suốt nhìn ra ngoài cửa mở hồ nhìn thấy bóng người đi qua, trong lòng trầm xuống, vẻ mặt lạnh lẽo, rồi thở dài hỏi: “Người tên gì?”

“Nô tỳ gọi là Thanh Mai”- Run rẩy nói tên, gương mặt nhìn Phát Ảnh, sau đó mới ép người xuống thấp thỏm giải thích: “Cô nương xin đừng làm khó nô tỳ, chủ nhân đã dặn không được nói quá nhiều, cô nương có gì cần xin cứ ra lệnh, những câu hỏi này nô tỳ không thể trả lời”

Thủy phong khinh

Bình hoa tiệm lão.

Nguyệt lộ lãnh, ngô hiệp phiêu hoàng.

Khiến tình thương, cổ nhân ở đâu, yên thủy mờ mịt.

Đầu xuân, quanh cảnh vẫn mang đến cảm giác lạnh lẽo, trong đôi mắt đen hiện lên chút ánh sáng, nhìn liếc qua cửa sổ có rất nhiều loại hoa, bàn tay trắng nõn đỡ nàng đứng dậy, nàng miễn cưỡng nói: “Thay ta chuẩn bị nước nóng”

“Dạ vâng!”- Thanh Mai còn sợ cô nương này sẽ khóc to náo loạn, lại không ngờ thay đổi tính tình, gặp chuyện thì bình tĩnh, thật khác xa so với những cô nương mới tới, xoay người lại không nên được dẫn dò: “Cô nương, đây không phải nơi bình thường, mọi việc đều phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm, gặp người phải nhìn ba phần, nếu không xúc động sẽ làm hỏng việc.”

Bên ngoài truyền đến tiếng ho khan nho nhỏ, vẻ mặt Thanh Mai liền biến sắc, hoảng sợ nhìn xung quanh, đau xót nhìn Phát Ảnh, không dám nói tiếp, khom lưng, sắc mặt trắng toát lui xuống.

Tâm trạng nặng nề như sao rơi, vạt áo màu trắng bằng sa mỏng manh phủ trên mặt áo trong bằng gấm. bóng người yếu điệu đứng dậy, đẩy cửa, trước mắt vô số loài hoa rực rỡ, nhưng lại vô tâm thương thức.

Thị vệ canh giữ liền chấp tay, giọng nói lạnh như băng hờ hững: “Xin cô nương quay về phòng”

Phát Ảnh gương mặt nhìn qua, thấy rõ sự khinh miệt trong mắt thị vệ lóe lên rồi mất đi. Nàng ngờ ngẩn không nghĩ tới lúc sẽ bị người khác dùng loại ánh mắt này nhìn, đối diện với sắc mặt lạnh lẽo bình thản, trong đầu lại nhớ tới đôi mắt băng hàn kia, không nhìn được rung mình, chung quy không muốn bản thân ngồi chờ chết, liền cúi đầu ôn nhu nói: “Ta hơi buồn, muốn đi ra ngoài mấy bước có được không?”

Sắc mặt thị vệ không đổi, có vẻ đã từng nghe thấy kiểu lý do này, liền ngăn cửa lại không nói lời nào.

Phát Ảnh cũng không hề vội vàng, tóc theo gió tung bay, làm lu mờ cả ngàn hoa, gương mặt ôn nhu điềm tĩnh, đôi mắt hé mở, đôi mắt như hồ thu hơi lóng lánh, tay vịn lên khung cửa, vạt áo trắng tung bay phấp phới, bên trong nhà bức rèm che nhẹ rung động, giọng nói thương cảm như mộng: “Xuân rồi cũng sẽ trôi qua”

Tiếng thờ dài, âm thanh trầm lắng bao nhiêu cảm xúc, vô tình nói ra sự tàn khốc của thế giới. Thất thân, tỉnh lại thì bản thân ở nơi lạ, gặp nhiều chuyện như thế sao có thể bình tĩnh, nhưng trái tim vốn đã tê dại, không còn hoàn chỉnh nữa

Tên thị vệ cũng khựng người lại, cuối cùng kiểm chế không được giương mắt nhìn đến mắt hờn, bóng người mặc lụa trắng di động, chiếc khăn lụa trắng bông bồng trôi qua, một mùi hương xông vào mũi.

Phát Ảnh kêu lên một tiếng, đáy mắt kín bùng che đi sự giảo hoạt, làm ra vẻ không kiềm được bỏ chạy, từng nơi bước chân đạp qua đều rục rờ, thị vệ tính vươn tay cản nhưng lại rút về, bởi vì nàng như con bướm vụt bay, giai nhân lướt qua, tay áo hương trầm ừ.

Muôn hoa nghìn sắc ở bên trong, Phát Ảnh cúi người lượn khăn, ngược mắt nhìn về nơi xa lạ, xung quanh cây cối um tùm bao phủ, chỉ có một nhàn đình bị cô lập màu đỏ thắm, không thể nhìn ra đây là đâu. Khắp nơi đều hoàn toàn xa lạ.

Tuy nhiên, nàng lại cảm thấy sau lưng một ánh mắt ai đó đang thiêu cháy nàng, như muốn lột trần ra, ánh mắt không hề e ngại, đột nhiên quay đầu, chỉ thấy những nhánh cây rung lên, không còn bóng người nào cả, trong đầu lại nhớ đến bóng người màu đen tàn khốc, cầm trường kiếm trong tay, trên mặt mang mặt nạ màu bạc đầy vẻ lạnh lùng vô tình.

Tim lại đập nhanh, trong kí ức, giấc mộng đau đớn vô tận lại bùng tỉnh đánh mạnh vào nàng. Nàng hít một hơi thật sâu tự trấn tĩnh, thất thần quay người, tính ngoan ngoãn quay vào trong nhà.

Nhưng có ai đó không muốn nàng được như ý, chân vừa nhấc lên, phía sau đã có tiếng quay lạnh lùng, trong khung cảnh đẹp đẽ yên tĩnh lại trở nên chói tai: “Đứng lại”

Ở nơi đầy hoa, một bóng nữ nhân mặc quần sam màu hồng yếu đuối bước tới, đúng là băng thanh ngọc cốt, mắt ngọc mây ngai, nơi mi tâm còn điểm bằng hoa sen màu đỏ, làn da trắng mịn như ngọc.

Nữ nhân này lãnh diễm kiều mị, nổi nụ cười mỗi cái nhăn mày đều phong tình vạn chủng.

Phát Ảnh không động, sau lưng thị vệ đã tiến lên che trước mặt nàng, đối với nữ tử kia lạnh lùng nói: “Cô nương, quy định của chủ tử cô cũng biết, vị cô nương này không phải như cô suy nghĩ”

Mấy câu nói đó thật khó hiểu.

Nàng ta lại làm như nghe hiểu được, đôi mắt đẹp nhìn lướt qua Phát Ảnh, không cam lòng, dịu dàng nói: “Vũ thị vệ, phạm là ai gặp qua cô nương của chủ tử mà chẳng động lòng, vị muội muội này sớm muộn cũng hầu hạ ngài, ta tới thăm một lát sao lại gọi là không tuân theo quy củ”

Thị vệ không nói, ngăn ở trước mặt Phát Ảnh bất động, như một pho tượng.

Trên mặt nữ tử xuất hiện vẻ không vui, lại như có điều khó nói, nhưng không giận dữ, ngại ngần nhìn thị vệ một lần, lúc sau mới xoay người rời đi.

Một đoạn nhạc đệm nho nhỏ lại làm cho Phát Ảnh than thở không dứt, mỹ nhân là vậy, cũng chỉ dùng để làm ấm giường chủ tử, theo lời đám người này, chủ tử đó có thân phận gì, còn nàng trong lúc vô tình đã bước vào thế giới kinh hãi gì đây?

“Cô nương xin quay về cho” – Thị vệ nhăn mày, gương mặt lạnh lẽo, đáy mắt hiện lên vẻ ảo não.

Có thể hẳn đang tự trách bản thân không nên mềm lòng.

Phát Ảnh dịu dàng cười, nhìn hẩn tựa như pho tượng đứng chắn ở cửa, nhẹ nhàng cười xòa: “Vừa rồi cảm ơn đại ca đã cứu giúp”

Không phải giả vờ, nếu không phải có vị thị vệ này, nàng dám chắc nàng ta sẽ kiếm cách làm khó nàng, có người nói nữ nhân khi ghen là đáng sợ nhất.

Trên gương mặt thị vệ đột nhiên ửng đỏ, không tự nhiên quay đầu đi, nhìn chằm chằm về phương xa, nhất quyết không nhìn nàng.

Có lẽ bản thân hẳn là kẻ kiêu lời, nhũ mày lại cảm thấy mình được voi đòi tiên, dù được voi đòi tiên nàng cũng không ngại, tốt nhất là có thể đem hẩn khai ra, chọc hẩn phiền sau đó đuổi nàng ngoài.

“Ta rất nhàn rồi, có thể mượn vài quyển sách một chút không, mượn nó để đuổi đi sự tĩnh mịch của ngày xuân”

Cười nhẹ nhàng, đôi mắt đẹp như nước hồ thu quan sát vẻ mặt biến hóa của phu tượng trước mắt, thấy lông mày hẩn nhíu lại, không kiềm được bật cười như trăm hoa đua nở, lấy đi tất cả màu sắc.

Thị vệ giật mình, nháy mắt, vẻ kinh ngạc mắt hút bên trong đôi mắt đen, không dám nhìn thẳng vào mắt, chỉ quay đầu, tận lực cố gắng dùng giọng nói tự nhiên nhất: “Tại hạ sẽ cố gắng”

Đúng là tiếc chữ như vàng, Phát Ảnh thăm thán, cười khê, bàn tay trắng nõn đặt lên tay vịn, xoay người đi vào trong.

Nước nóng rất nhanh đã chuẩn bị xong.

Sau tấm bình phong sương mù bốc lên, ánh sáng của nước lăn tăn bên trong, mùi hoa thơm ngát, từng cánh hoa mềm mại ở trong nước phiêu đảng, mang theo mùi hương lượn lờ tản lên theo làn hơi nước.

Nàng cởi áo, đem cơ thể vùi sâu vào trong làn nước, cảm giác ấm áp chạm vào từng lớp da thịt, tơ lụa bông bồng trong nước, trong đầu cũng bối rối

không thể quên đi đoạn kí ức ngắn ngủi, nhớ tới cơ thể người đàn ông nóng rực dương cương, mùi thơm ngát, ánh mắt vô tình lạnh lùng của hắn cùng với cảm giác đau đớn tê liệt.

“Xoạt” chui ra khỏi mặt nước, bọt nước văng tung tóe, trên da thịt sóng nước mênh mông, đầu ngón tay vô ý chạm vào mắt cá nhân, đang sờ vào cảm giác thấy chỗ lồi lõm, nàng ngây người.

Vội vàng mặc sa vào quay về giường, tỉ mỉ nhìn chăm chú, sắc khói từ ánh nến tỏa ra, nơi mắt cá chân mảnh khảnh lại có đóa sen màu đỏ, như đang mọc rễ đâm chồi, yêu mị nằm trên mắt cá chân, cùng với làn da thịt mịn màng càng làm tăng sự tà mị diễm lệ. Trước mắt hiện lên chính là ánh mắt lạnh lẽo tựa băng, nàng không dám nhìn, tự lừa mình dối người đắp chăn che kín chân, trong lồng ngực thờ mạnh, kinh ngạc sợ hãi.

Ngoài cửa chim ca hát vui vẻ, gió thổi qua cửa sổ tạo thành âm thanh dễ nghe, khí trời thật tốt, nhẹ mà không âm u, lạnh mà không rét, vừa tắm xong cảm giác thoải mái dễ chịu khiến nàng nhẹ nhõm nhiều, vén chăn lên, muốn dùng khăn lau đi, mới phát hiện, ấn ký kia quả thật rất rõ, ở trên da thịt mang đến cảm giác lồi lõm, mặc cho hoa sen đỏ ở phía trên không ngừng phát triển.

Nhưng lại không hề thấy đau chỉ thấy nóng rực, giống như muốn đem nàng thiêu cháy thành than, tan thành mây khói

Cố gắng bình tĩnh nhìn ấn ký, nàng thở thật sâu, tay trong sâu thẳm run lên, hắn không giết nàng, sau khi cưỡng bức nàng lại để lại thứ ấn ký đặc biệt này, ấn ký này đại diện cho cái gì? Nàng còn nhớ trên trán nữ tử kia cũng có đóa sen hồng, chẳng lẽ ấn ký này là dấu hiệu chứng tỏ nàng là kẻ ảm giương của hắn?

Không, nàng phải rời khỏi đây, nàng là con một của Lâu Gia, lại đại tiểu thư khuê tú, sao lại nhịn nhục để người khác coi như thị thiếp, xem như thất thân đi, nàng cũng không muốn phải dựa vào cơ thể này lấy lòng người khác.

Nhưng nàng có chạy thoát không?

Căn phòng sang trọng, giai nhân thẹn thùng, nói cho dễ nghe là Kim ốc tàng kiều, nói khó nghe thì chỉ một chữ “Tù”

Mây khói hoa mộng, mộng tỉnh rồi, cũng chỉ là cá chậu chim lồng.

Người nhà của nàng, vị hôn phu của nàng thì sẽ ra sao đây!

Mấy ngày qua đi trong mơ màng, nàng nhân tản như mây, ở trong phòng cả ngày không có việc gì, cũng may thị vệ mang vài cuốn sách, đều là “Nữ đức” và “liệt nữ truyện”.. Phát Ánh cảm thấy thật buồn cười, chỉ nhìn chăm chăm vào số đếm của trang sách.

Liệt nữ nàng sợ bản thân làm không được!

Buổi tối không ngủ, cả người mềm nhũn không còn sức, con ác mộng liên tiếp làm nàng đỏ mặt hời

Hương thơm nhẹ nhàng, cảnh đêm mơ hồ đêm không trăng thanh lãnh cô tịch, nếu không ánh trăng chiếu sáng chỉ là một màu đen, nàng mở cửa sổ rồi từ từ chìm vào giấc mộng, song cửa sổ nửa đêm nhẹ vang lên, gió đêm du dương, không biết là mát mẻ hay ảm áp.

Ngủ trên chiếc giường không quen thuộc, nàng luôn ngủ không được, lại không muốn ngồi dậy, chỉ nhắm mắt, suy nghĩ bay loạn. Mơ hồ nhớ lại lúc nàng cùng Tam thiếu gia của Mộ Dang đi hái trộm đào nhà người khác lại bị rượt đuổi, không cẩn thận rớt giày, hai người nhếch nhác quay về bị cha mẹ mắng một trận.

Khoảng thời gian niên thiếu là hồn nhiên nhất, mỗi lần nhớ lại đều mỉm cười yếu ớt, nhưng không hiểu sao trước giường lại lạnh lẽo, thân thể bị một bóng người cao lớn vây kín, từ trong mộng tỉnh dậy, muốn mở mắt, thì cảnh sắc cũng lạnh lẽo, không tự chủ tóm lấy, cổ họng bị một bàn tay giữ lấy, đầu ngón tay lạnh lẽo, xua tan vẻ dịu dàng của mùa xuân

Loại cảm giác như sắp chết này cả đời nàng không quên, con ác mộng cũng kéo tới, mùi hương lạnh lẽo, giống như hàn băng ngàn năm không đổi, không hề cảm thấy chút sự ấm áp.

Quả nhiên, là hắn...

Bạn đang đọc truyện *Tù Nó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3

Ngón tay siết chặt, hô hấp mỗi lúc một khó khăn, trong khoảnh khắc nàng cảm thấy hắn thật sự muốn giết nàng. Nhưng lý do đâu? Hắn đã nhốt nàng còn lý do gì giết nàng?

Nơi lồng ngực không khí ít dần, trong mũi loãng thoáng mùi hoa lan, hai chân không kiềm được loạn đạp, móng tay bầu chặt vào người đó, từ nơi đáy mũi một mũi máu nhàn nhạt nổi lên.

Trong lồng ngực cửa sổ kêu kệt phát ra tiếng, trong đầu trống rỗng, rất khó chịu. Chỉ mong sao bản thân chết đi, lại nghe thấy phía ngoài cửa truyền đến tiếng hô kinh hoàng: “Chủ tử”

Tiếp theo đó là âm thanh đầu gối quỳ trên đất.

Bàn tay nơi cổ chậm lại cuối cùng buông ra, ống tay áo to rộng phát lên đánh vào mặt phát đau, nàng chỉ lo âu cố gắng thở, ho nhẹ, trên làn da trắng như tuyết một vòng màu đỏ, đôi tay vuốt lấy cổ vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Sau đó mới mở mắt quan sát thật kỹ người đó. Hắn vẫn mặc bộ đồ đen, gương mặt bí ẩn, nhìn không rõ, chỉ thấy đường cong nơi cằm thật hoàn mỹ và lạnh lùng, nơi cổ áo và ống tay áo được thêu kim tuyến uốn lượn, từng sợi tơ tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa lạnh lạnh, trên ngón tay thon dài có một màu đỏ chấy ra, là kiệt tác của Phát Ảnh nàng.

Không dễ dàng để bình tĩnh, từ bỏ việc đấu tranh với chiếc áo ngủ đã trở nên lộn xộn, nhìn hắn chột dạ nhấp nháy môi. Phát Ảnh trầm kinh hãi, con người này thật thu hút nhưng cũng thiếu chút nữa là mất mạng.

Trong đêm đôi mắt sáng lạnh lẽo băng giá nhìn nàng, đôi mắt lấp lánh, mờ ảo như mực. Trên giường, áo khoác lụa khép hờ, vai hơi lộ ra, tóc dài buông xõa, chiếc áo lót làm bằng lụa lộ ra, nếu không phải gương mặt tái nhợt thì đáng vẻ yêu hồ lười biếng, phong tình mỹ hoặc.

Lạnh lùng cười một tiếng, cúi người xuống, khoảng cách gần như vậy có thể người thấy hương thơm từ trên người cô gái, khúc môi nâng lên quyến rũ, giờ tay giữ lấy chiếc cằm dưới trắng nõn tinh xảo của Phát Ảnh.

Cảm giác đè ép thật lớn chèn tới, liếc mắt nhìn thấy tay hắn vươn tới, thân thể liền lui vào góc, hơi thở của nam nhân quanh quẩn nơi đầu mũi, trực giác lóe lên, né ra.

Ánh mắt nam tử chợt lạnh, âm lãnh tàn nhẫn, ép buộc giữ lấy ót của nàng, cúi đầu hôn, nụ hôn như băng, rét lạnh không hề tìm thấy chút nhiệt độ, lại như lửa, linh hoạt trên đầu chiếm đoạt, dục vọng càn quét, môi răng cường hãn dây dưa, Phát Ảnh thở không nổi, như cánh cửa xoay vòng, thân thể sợ hãi run rẩy, hai tay quơ loạn, lại bị lực tay khống chế, không thể động đậy.

Giống như ngàn năm nụ hôn mới chậm rãi dừng lại, trong bóng tối đôi mắt híp lại, nhìn thấy nàng thở gấp, mơ hồ cảm thấy muốn ngừng mà không ngừng được, lưu lại chút dư vị. Chẳng lẽ đã thành nghiện rồi sao? Nam tử lạnh lùng cười khế.

Phát Ảnh nghe tiếng thở hổn hển của mình, tự nhiên xấu hổ giận dữ không nguôi, quyền nắm chặt, đầu ngón tay bị nghiền nát run rẩy dừng lại, không biết lấy đâu ra dũng khí, vì giận mà tấn công, không thể cứu vãn nổi nữa, hắn trợn tròn mắt, cắn răng nghiến lợi.

“Vị công tử này, ta và ngươi dù có thân thiết mà mặt thể xác, nhưng sự tự do là của Phát Ảnh ta, không phải nô thiếp của ngươi, xin công tử hãy đưa Phát Ảnh về, Phát Ảnh xem như bị chó cắn một cái, không cần công tử chịu trách nhiệm, công tử cũng quên đi.

Những lời này rung chuyển trời đất, khiếp cả quỷ thần, hắn không hề gợn sóng chỉ ngần người trong chốc lát.

Bị chó cắn sao?

Ý của nàng, hắn chính là con chó đó,

Cô gái này ngược lại thật to gan, nàng không biết chỉ dựa vào mấy câu đó, hắn đã có thể dễ dàng lấy đi sinh mạng của nàng sao! Từ xưa đến nay có ai dám mắng hắn.

Không ngờ, thế nhưng hắn không muốn ra tay, khúc môi thấp cười, giọng nói trầm thấp nhưng lại khí phách ngạo nghễ: “Xem ra Vũ Văn Mặc đưa nàng “Liệt nữ truyện”, nàng vẫn chưa xem qua, đạo làm liệt nữ không lấy hai chồng, là người phụ nữ của ta, ngoan ngoãn ở lại đây cho ta”

Lời nói cuối cùng ý lạnh hiện lên, sắc nhọn nhìn Phát Ảnh một lần, không kiềm được phát tay áo bỏ đi.

Phát Ảnh ngần người, không ngờ vì cái Liệt nữ truyện mà lại có thể tạo ra quan hệ giữa nàng và hắn, nàng cho rằng thị vệ kia tùy tiện tìm cuốn sách cho nàng thì ra là do hắn sao?

Thất thần, nam tử đã đi ra khỏi phòng, vệt vàng để chân trần xuống giường, hấp tấp đuổi theo, áo trắng tung bay như mây, chân trắng mịn màng nhỏ xinh, trên mặt cá chân còn mang theo đóa hoa sen điểm sắc như nhún nhảy.

“Đội đã...”

Tiếng kêu gấp, giọng nói hơi thay đổi, bờ vai lộ ra ngoài không khí hơi lạnh lẽo, thân thể như ẩn như hiện, xinh đẹp mê hoặc, quần áo xốc xếch đuổi theo ra như khảo nghiệm ý chí của người khác.

Vũ Văn Mặc đứng bên cạnh cửa sắc mặt ửng hồng, trong đêm nhìn không rõ, nhìn không được thoáng nhìn về chủ tử, sau đó cúi đầu, lui xuống.

“Đội đã... mau đưa ta về...”

Phát Ảnh chạy thờ hồng học, mặt đỏ lên, ngón tay mảnh khảnh níu lại ống tay áo thêu kim tuyến của nam tử.

“đưa ta về, xem như thả chó còn sống, còn không giết chết ta đi!”

Lời nói vừa nhả ra liền hối hận, liệt nữ nàng không muốn làm, trong sách xưa những cô gái khi thất tiết cũng cắn lưỡi tự sát, đây cũng là chí khí, nhưng thà còn sống mà chết vì tai nạn thì không sao, cứ thế mà chết thật không cam lòng.

Thế nhưng hấn lại hứng thú, dừng bước, bờ môi chế giễu, lựa lời nói với nàng: “Nàng muốn chết”

Phát Ảnh dừng lại, không lên tiếng, nhìn khoe môi hấn nở nụ cười châm chọc, nhất thời máu đầy lên não, bật thốt, nhưng vẫn khó tránh khỏi bầy của hấn.

“Nửa chết nửa sống thế này không bằng chết đi cho khỏe”

Thật sao, có ngu mới muốn chết.

Nam tử cười to, cánh tay giơ lên, không kiêng dè kéo vạt áo về, ngón tay trắng nõn dùng giữa không trung, mang theo vẻ lung tung. Con người này, quả thật không hiểu thế nào là tôn trọng, khó chịu cần môi, vẫn trừng mắt nhìn.

Hấn mở miệng nói nhẹ nhàng: “Vậy ta thành toàn cho nàng!”

Giọng nói dễ nghe đến ác liệt, trong đêm lại ẩn chứa sự tuyệt vọng cùng tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4

Ngón tay của hấn khẽ động, trong bóng đêm lại trắng toát đến tàn nhẫn.

Phát Ảnh chỉ cảm thấy từ trên xuống dưới lạnh ngắt, nhìn ra được con người này là kẻ nói được làm được, bản thân sợ chết nhưng lại đành bất lực, tro mắt chờ đợi.

Tay hấn giơ lên, không hề báo trước chỉ thoáng qua tia tuyệt vọng, không kiềm được quay đầu đi, nhắm chặt mắt, thân thể khản trương cứng đờ.

Dáng vẻ của nàng hoàn toàn không giống với lời nói thẳng thắn lúc này, cơ thể căng lên như mũi tên đặc lên dây cung, một cô gái thú vị như thể chết thật đáng tiếc. Trong đêm tối, khoe môi mê hoặc nâng lên tạo thành độ cong.

Rất lâu sau không hề có động tĩnh, Phát Ảnh kinh ngạc, đang hoang mang thì thấy bả vai chợt lạnh, lớp vải nơi tay áo theo cánh tay trượt xuống, mở mắt ra thì thấy lớp vải bên vai bị lột bỏ như tàn hoa rơi xuống đất, trong gió đêm phát phơ, cánh tay ngọc mảnh khảnh bại lộ trong không khí mang theo cảm giác lạnh.

Phát Ảnh ngây người, trên mặt ửng hồng, cuối cùng lại bị người ta trêu chọc mà tức giận, vội vàng che đi phần da thịt trống, thái độ kiêu ngạo ăn vào tận xương tủy bảo nàng không thể nhìn nữa, cảm hận phần nộ nói: “Tên ác ma này, cảm thấy làm vậy rất vui sao, đi khắp nơi vũ nhục ta, cho dù Phát Ảnh ta muốn sống cũng không hạ tiện tới mức để mặc người định đoạt”

Suốt cả lúc nói nàng giận đến mặt ửng hồng.

Nam tử chỉ giương mắt nhìn, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng chợt ẩn chợt hiện rất nhanh, mang theo chút đùa cợt, vươn tay, một sợi vải màu bạc kim tuyến lấp lánh tung bay, không hề báo trước, một bên tay áo lại rớt xuống.

Phát Ảnh kinh ngạc mồ hôi lạnh toát toàn thân, cảm giác lạnh không chỉ có hai tay, cả trái tim cũng rét lạnh, võ công của hấn cao đến trình độ nào, nếu không cẩn thận, không phải chỉ áo mà cả cánh tay cũng rơi xuống.

Lòng nặng trĩu, như rơi xuống vực sâu vạn trượng không đáy.

Hấn lạnh lùng cười một tiếng, nhíu mày giễu cợt: “Không vội, đôi cánh của nàng ta sẽ từ từ thay nàng bẻ gãy nó”- Đầu ngón tay kẹp sợi vải màu trắng bạc, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mềm mại hòa với màu trắng bạc lại mang đến sự lạnh lẽo u ám.

Ánh mắt cố ý nhìn đến trước ngực Phát Ảnh, cười mập mờ.

Phát Ảnh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, quên ngại ngừng, vội lấy hai cánh tay bảo vệ trước ngực, trừng mắt nhìn hấn, chỉ thấy ngân quang lóe lên, trước ngực không sao cả, trên đùi cũng trong veo lạnh lùng, cúi đầu nhìn, váy rơi xuống, để lộ đôi chân trắng sáng long lanh, thon dài cân xứng, như ẩn như hiện bên trong quần.

Tốt lắm gương đồng kích tây!

Một luồng hỏa khí vọt lên não, không biết là xấu hổ hay tức giận, lại nhìn thấy ánh mắt bắn khoăn của hấn, dừng lại ngay bên thắt lưng không hề chuyển động. Nàng bị dọa sợ mồ hôi lạnh túa ra, ôm lấy người ngồi xôm xuống, hai mắt khép chặt, lông mi run lên như cánh bướm. Cảm giác xấu hổ bất lực nghẹn lại nơi cổ họng, như con thú bị vây khốn.

Đội mãi vẫn không thấy người kia làm gì, chau mày ngẩng đầu, chỉ thấy trong đêm hoa vẫn nở, trong sân lại không còn ai bên cạnh. Hấn không tiếng động bỏ đi.

Đêm đó, nàng cuối cùng cũng ném thử cái gì gọi là xấu hổ và bị sỉ nhục, nhìn lớp vải rơi trên đất chỉ thần thờ ôm đầu khối, móng tay bấu chặt vào da thịt, ửng đỏ.

Một ngày nào đó nàng sẽ trở thành tân nương, mang theo mũ phượng hà phi, nhận lời chúc phúc của phụ mẫu bước lên kiệu hoa, gả làm vợ, vào động phòng, uống rượu hỉ, sao mà hạnh phúc. Còn lúc này, nàng thần thờ ngồi bên bàn, cô đơn nhìn hoa nở, nghe tiếng chim ai oán.

Đặt bút lên tờ giấy mỏng như cánh ve viết ra tâm tình của mình, khắp nơi đều là mực bút như muốn truyền tải mọi cảm xúc, cuối cùng lại vỡ òa kích động khiến mực hoa văng tung tóe.

Dao dạ đỉnh cao nhân tín bộ,

Sạ quá thanh minh,

Tiệm giác thương xuân mộ.

Sổ điểm vũ thanh phong ước trú,

Mông lung đậm nguyệt vân lai khứ.

Đào lý y y xuân ám độ,

Thủy tại thu thiên,

Tiểu lý khinh khinh ngữ.

Nhất phiến phương tâm thiên vạn tự,

Nhân gian một cá an bài xứ. (**)

Gió thổi qua, cửa sổ lại run lên, trên bàn những tờ giấy như lá rụng bay xuống, theo gió cuốn đi về nơi xa, nàng hồ hững nhìn theo, vạt áo tung bay.

Hấn từng thay nàng hóa hoa cài vào tóc, hấn từng khen nàng đẹp hơn so với hoa, trước hoa dưới trăng thề non hẹn biển, nắm tay nhau mà chết, lời thề rằng long đầu bạc vang lên bên tai, như mọi ước mơ giờ thành bọt biển, như giấc mộng đẹp mà thôi. Nàng không biết là nàng tự mơ mộng hay là đang sống trong con ác mộng, tất cả chỉ như lấy gió trúc mà mức nước.

(*) Lấy gió trúc mức nước: công dã tràng.

Vũ Vân Mặc khom lưng nhặt lên, nhìn lướt qua tờ giấy, rồi vò nát trong tay, trên gương mặt lộ vẻ phức tạp, rất lâu sau mới nghiêm túc mở lời: “Cô nương, loại thơ này xin chớ viết nữa, cô nương là người thông minh, cũng hiểu chuyện gì nên làm và không nên làm, mọi việc xin nghĩ kỹ rồi hãy làm”

Phát Ảnh không đáp, giọt mực to bắn lên bàn, như muốn xé rách nhân hoa, quay đầu, ngoài cửa chỉ thấy vạt áo đen, nàng lẳng lặng cười, gương mặt điềm tĩnh: “Các người ở đây... đầu gọi thế thiếp là “cô nương” sao?”

Ngoài cửa cũng im lặng, Phát Ảnh tuyệt vọng nhắm mắt lại, nơi đáy mắt ướt át.

Vũ Vân Mặc không đành lòng, tái nhợt nói: “Cô nương, người hôm đó cô nương gặp cũng xuất thân từ nhà giàu... ngài... chủ từ tuổi trẻ tài cao, tin rằng cô nương cũng sẽ cam tâm tình nguyện...”

Cũng là nói không nên lời.

Mím môi lại không nói.

Tài giỏi thì sao, cuối cùng cũng là cá mè một lứa.

Từ đằng xa, một cô gái mặt áo xanh mang theo hai nữ tử bước tới, cảnh hoa chậm chòn, ám sắc sinh hương, trên người nàng ta toát ra sự tài giỏi, đôi mắt tuy còn trẻ nhưng lại thâm sâu.

Vũ Vân Mặc kinh ngạc, đôi tay khép lại, giọng nói mang theo sự khiêm nhường: “Lam Mặc Tỷ tỷ sao lại tới đây?”

Lam Mặc khẽ cười, nhìn vào trong nhà, thu hồi mắt, giọng nói dễ nghe: “Cũng nên nói cho rõ, tuy lần này là ngoài ý muốn của chủ tử, nhưng đã mang về tới nơi đây cũng nên tuân theo quy củ, buổi tối đi hầu hạ không thể ở đây đợi mãi được”

Vũ Vân Mặc sùng sốt, chần chờ hỏi thăm: “Nhanh thế sao?”

Lam Mặc khẽ giận: “Không nhanh, tới ba ngày mới thị tẩm coi như là muộn rồi”

Gió từ từ thổi giống như đang thì thầm, xuyên qua bức màn che, bên trong nha vang lên “cạch” giống như vô số bút rơi xuống bàn, mực hoa văng khắp nơi.

Chú thích:

(**)

Điệp luyện hoa – Lý Dục

Dao dạ đỉnh cao nhân tín bộ,

Sạ quá thanh minh,

Tiệm giác thương xuân mộ.

Sổ điểm vũ thanh phong ước trú,

Mông lung đậm nguyệt vân lai khứ.

Đào lý y y xuân ám độ,

Thủy tại thu thiên,

Tiểu lý khinh khinh ngữ.

Nhất phiến phượng tâm thiên vạn tự,

Nhân gian một cá an bài xứ.

Điệp luyện hoa (Người dịch: Điệp luyện hoa)

Bờ vắng đêm khuya nhân tản bộ,

Chợt quá thanh minh,

Dần thấy xuân về cuối.

Vài tiếng mưa rơi, ngừng gió thổi,

Mông lung trắng nhạt, mây lui tới.

Đào mạn đương tươi, xuân chừng dở,

Ở dưới giá đu,

Trong treo ai cười nói.

Một tấm lòng thom ngàn vạn mối,

Nhân gian nào chốn an bài tới!

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5

Trong gương đồng là một gương mặt xinh đẹp, lông mày như núi xa, ánh mắt như nước hồ thu, môi đỏ mọng. Nhìn kĩ lại mi mắt, nét mi từ giữa chậm rãi vẽ ra, giống như vết mực nhạt rơi vào trong nước

Nhìn kỹ lại gương mặt mình, cảm thấy hải lòng mới đứng dậy đi ra ngoài. Áo trắng bay tựa tuyết, lướt qua bức rèm che, tính đỉnh đang va chạm vào nhau.

Vũ Văn Mặc ngăn nàng lại, đôi mắt u lãnh mang theo vài phần kinh ngạc. Nàng khẽ mỉm cười, giữa hai lông mày lộ vẻ bi ai: “Còn phải ngăn cản sao, nói không chừng tới nay ta đã không còn ở nơi này”

Giọng nói tự nhiên như tiếng sáo vang vọng từ nơi xa, mang theo chút bi ai, thê lương. Trong chớp mắt, trái tim bị níu lại, cánh tay đưa ra ngoài cuối cùng cũng thu lại.

Nàng cười nhạt, cúi đầu bước qua.

Cách đó không xa, mặt hồ gọn sóng lăn tăn, tiểu đình đứng yên. Núi xa, hồ gần giống như bức tranh thủy mặc trên giấy, lưu lại trên đời này một khoảnh khắc đẹp.

Phát Ảnh im lặng đứng trong đình, gió từ từ thổi qua, bộ váy tung bay. Ánh mặt trời chiếu xuống mặt hồ lăn tăn, mặt hồ bị chia ra, giống như chiếc gương đồng vỡ nát, lấp lánh vô số ánh sao. Nhưng trong lòng lại giạt mình, kinh hải phát hiện, hồ này là dòng sông Thuận dòng mà đi liệu có thể tới nhà nàng không, liệu người nhà nàng có phát hiện.

Ý niệm này lên khiến nàng mừng như điên, xoay người nhìn lại, Vũ Văn Mặc nửa chặt nửa buông lỏng đi phía sau, ánh mắt thì thoảng nhìn qua đây. Giống như sợ nàng gieo mình xuống nước, hẳn sẽ xông lên.

Ngồi xổm xuống ngăn cản tầm mắt của hắn, lén lút lấy ra một vật từ tay áo, cầm cây trâm viết lên vài mấy chữ.

Cứu ta, Ảnh –

Vò lại thành một khối tròn, tâm thần bất an quăng xuống hồ, mảnh trắng kia thuận theo gió trôi về nơi xa, tựa như hi vọng của nàng.

Nhưng chuyện tới nay là không thể tránh khỏi.

Trừ ý nguy lâu phong tình tế.

Vọng cực xuân sâu, âm âm sinh thiên tế

Gió xuân đừng đưa, cúc khởi giáp biên phát

Dịch Nghĩa: tựa vào lâu các, gió nhẹ thổi

Nhìn mùa xuân buồn, phía chân trời xa u ám

Gió xuân thổi nhẹ, nâng ngọn tóc mai”

Bàn tay trắng nõn đưa lên, mắt sụp xuống, ưu nhã tựa thiên nga trắng, hơi nước gọn sóng bên trong, áo trắng tung bay tựa tiên nữ đang nhảy múa. Tay áo rộng tựa mây, theo từng bước nhảy chập chờn rực rỡ, thân hình yếu điệu nhẹ nhàng tựa như cánh bướm lúc bay. Mỗi lúc xoay người, ánh mắt sáng lên như quyền rũ.

Nhẹ nhàng giống như cửu thiên huyền nữ thanh khiết thoát tục, áo trắng tung bay như tiên hạ phàm, sóng gọn lăn tăn hơi nước mông lung làm cho bóng người như ẩn như hiện.

Trước mắt là gương mặt mang theo nụ cười rực rỡ, dịu dàng như nước nhìn nàng mỉm cười

“Phát Ảnh, rất vui khi được xem nàng múa, nhẹ nhàng như bướm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vỗ cánh bay đi, ta chỉ hận một nỗi là không thể buộc nàng ở bên người, để cho nàng chỉ vì ta mà cười, vì mình ta mà múa”

Khi nhìn nàng, ánh mắt và cả nụ cười đều đầy hạnh phúc, đôi mắt yêu thương nhìn Phát Ảnh không hề dời đi.

“Phát Ảnh, cả đời này vì ta mà múa có được không?”

Gương mặt của nam tử tuấn tú như hoa như ngọc, nhìn đôi mắt dịu dàng có thể chảy thành nước của nàng, trong lòng xúc động, hạnh phúc ngập đầy.

Khi đó nàng nghĩ, cả đời này có được một phu quân như vậy còn đòi hỏi gì. Chẳng qua, ai ngờ nhanh như vậy, tất cả trở thành ước vọng xa xôi.

Múa đã xong, hốc mắt khô khốc, bất tri bất giác lệ rơi đầy mặt.

Điều múa xuất trần thoát tục, mang theo nỗi bi ai, như đoạn kiều bên bờ động tuyết trong suốt, như bông hoa diễm lệ nhưng không có rễ, cách diệt phiến phi, không hề báo trước rơi xuống mắt người khác, khó khăn lắm mới làm xáo trộn mặt hồ.

Mùi hoa nhàn nhạt thom ngát, hàng lông mi rũ xuống trên gương mặt tuần tú, bóng người nghiêng ngang, đôi mắt thâm thúy tựa trời xanh nheo lại như con báo sẵn quan sát bóng người nhỏ đứng trong đình, đôi môi cong lên hứng thú, đây vẻ đùa giỡn.

Ngón tay thon dài cầm chiếc mặt nạ trong tay Vũ Văn Mặc đeo lên, ánh mắt lóe sáng, sải bước đi tới.

Trong gió, áo đen như mực. Dáng người cao to khí phách, như hung thần.

Đôi mắt thâm thúy để lộ sau chiếc mặt nạ màu bạc như u đàm.

Lần đầu tiên, trong hoàn cảnh bình thường nhìn thấy người như vậy, chỉ liếc mắt đều cảm thấy khí chất rỗng trong người hắn, nàng không hiểu, hắn tại sao phải làm khó một người con gái như nàng.

Nhẹ lau đi nước mắt trên mặt, thấy hắn bước tới cũng không biết nói gì

Hắn chỉ nhìn nàng, rất lâu sau đó mới nhả ra hai chữ: “Không tệ”

Phát Ảnh nhú mày, không nói gì cả, không tệ, cái gì không tệ? Múa không tệ?

“Vân Mặc tự ý để nàng ra ngoài, ta tạm thời không tính toán...”- Hắn ngược mắt nhìn nàng, ý lạnh hiện ra. “Lần sau không được như thế này nữa”

Sau lưng, Vũ Văn Mặc như hiểu ra liền quỳ xuống đất: “Tạ chủ tử không giết”

Phát Ảnh bị hành động của Vũ Văn Mặc làm cho kinh ngạc, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, nhưng không nói ra bất cứ lời nào.

Nàng không biết, tới một lúc nào đó nàng cũng như Vũ Văn Mặc, quỳ xuống đất cầu xin hắn tha thứ.

Thế nhưng hắn lại như nhìn thấu tâm tư nàng, đôi mắt lạnh lẽo khe liếc, lấp lánh như ánh sáng của nước. “Đứng dậy đi”

Nàng đứng đó càng thêm vô cảm, nhưng hắn lại hứng thú, nhướng mày nụ cười như có như không hỏi: “Nàng tên gì”

Phát Ảnh chỉ muốn bóp cổ tay, nàng không muốn cùng hắn nói nhảm, lại nhịn không được, quay đầu hừ lạnh: “Các hạ không vô năng tới nỗi ngay cả tên cũng tra không ra chứ?”

Hơn nữa, nàng cũng đã từng nói tên mình!

Hắn cũng không giận, mắt híp lại, khoe môi bốn cợt: “Không phải vô năng, là khinh thường”

Khinh thường, a...

Nàng cắn môi, tiết kiệm hơi sức cùng hắn vậy.

Vũ Văn Mặc khản trương nhìn nàng, đôi mắt đen mang theo sự hoảng hốt chưa bao giờ có.

Lúc này một bóng người mặc áo màu xanh vôi vàng chạy tới, thấy hắn, khẽ thờ hắt, cung kính cúi người hành lễ: “Chủ tử”

Hắn nhú mày, cũng không nói, đằng sau lớp mặt nạ màu bạc có vẻ không vui, trên gương mặt như ngọc cảm giác băng giá lan tràn.

Lam Mặc vội cúi đầu, giọng nói cung kính cẩn trọng: “Chủ tử, chúng nô tì tới phục vụ cô nương chuẩn bị thị tẩm vào tối nay”

Gương mặt Phát Ảnh trong chớp mắt trở nên âm trầm trắng bệch, nắm ngón tay đan vào nhau. Đôi mắt đen bóng liếc nhìn nàng, khoe môi cong lên lộ ra ý lạnh, hai mắt như đầm sâu lạnh lẽo híp lại, lông mi dài trên dưới đan vào nhau, giống như mặt hồ.

Bóng người cao to cùng bộ quần áo đen trên người dâng lên luồng sát khí kinh người khiến ai cũng không kiềm được run rẩy.

Lam Mặc cùng Vũ Văn Mặc khản trương nhìn hắn, ngay sau đó lại dời mắt sang chỗ Phát Ảnh, hai mắt tuy khác nhau nhưng đều là thương tiếc nàng.

Phát Ảnh không khỏi ngán ngạo.

Không khí lạnh như mùa đông, mặt hồ gợn nước, gió nhẹ nổi lên, làm cho vạt áo tung bay, da thịt lạnh như băng.

Con người đó như đóng băng gần cả ngàn năm mới lạnh lùng mở miệng: “Đi đi”

Giọng nói trầm thấp dễ nghe, không hề mang theo sự ôn nhu.

Lam Mặc nghe vậy, liền túm Phát Ảnh mang đi.

Ngoái đầu nhìn lại tiểu đình, bóng đen vẫn hiên ngang đứng đó như rời khỏi thế giới, cô lập mình.

Lam Mặc cau mày nhìn nàng, thờ phào nhẹ nhõm nói: “Cô nương, cô vừa bước qua Quỷ Môn quan a”

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6

Sau này mới biết, Lam Mặc là nha hoàn bên cạnh hắn, thân phận xem như là cao, kẻ làm ấm giường như nàng cũng kính nể ba phần. Ngày còn chưa tắt đã có phục vụ tới thay nàng rửa ráy, mặc quần áo, dọn đồ đủ chuyện, dạy nàng cách làm chủ tử vui, làm thế này.

Trong gương đồng, khuôn mặt xinh đẹp, hai hàng lông mày kẻ đen, con ngươi trong vắt như nước hồ thu, đôi môi đỏ son.

Nhìn ngắm kỹ khuôn mặt tinh xảo này, chiếc bút kẻ lông mày mang theo hương hoa nhẹ nhàng tỏa, giống như một giọt mực rơi vào trong nước.

Điều múa xuất trần thoát tục mang theo ưu thương sâu sắc giống như tuyết đọng long lanh trên đoạn kiều(*), một cánh hoa xinh đẹp bay lượn bất ngờ rơi vào trong mắt người nào đó, làm khuấy động một hồ xuân thủy.

(*) đoạn kiều: cầu gãy.

“Cô nương có một mái tóc thật đẹp”

“Đúng vậy, dung mạo như cô nương nhất định sẽ được sủng ái”

Nhưng tại sao lại là hôm nay? Hôm nay là ngày nàng trở thành tân nương.

Bên trong phòng khói hương lượn lờ, cây nến đỏ to chảy sáp, rơi xuống.

Phía dưới là chiếc giường gỗ dáng long phượng vân to lớn, miếng vải bằng phẳng màu khoai sắn sáng lấp lánh, dưới ánh hoàng hôn tỏa ra thứ ánh vàng nhàn nhạt.

Chiếc váy nhẹ che theo hai chân rũ xuống, che kín đôi chân trắng nõn. Bàn tay giấu trong tay áo đan chặt vào nhau, mơ hồ phát ra tiếng xương bị bẻ, mồ hôi ở trong lòng bàn tay chảy rĩ làm ướt cả chiếc trâm cài tóc màu bạc, cảm giác lạnh lẽo.

Phát Ảnh nín thở, phần trang điểm phủ lên gương mặt xinh đẹp mà tái nhợt, lưng ngồi thẳng, ngực phập phồng hơi thở nhỏ nhẹ, ban đêm tĩnh lặng như vậy chứng tỏ sự khản trương và khó chịu của nàng.

Bên ngoài loáng thoáng tiến hành lễ, trong bóng tối mờ ảo một luồng sáng lóe lên, cơ thể bị một bóng người bao phủ.

Đầu ngón tay mảnh khảnh trắng toát, ánh mắt nhìn vào vạt áo dài màu đen của nam tử, khăn trang đến nỗi không thể dời mắt đi. Chiếc cấm nhỏ bị một ngón tay thon dài mang theo mùi hàn hương nâng lên không hề báo trước, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo.

Sau đó lại nhìn đến gương mặt tuấn mỹ dị thường của nam tử. Lông mày kiếm, đôi mắt sâu, mũi thẳng, giống như quý phu. Nếu không có đàn ngọc, chi gập dưới ánh trăng cũng sẽ run sợ.

Bóng người mờ ảo, khoe môi màu hồng của nam tử khẽ cong lên tạo thành đường cung. Cúi người, ghé vào vào bên tai trắng như tuyết của nàng, hơi thở thơm như hoa lan.

“Hiên Viên Hạm, nhớ cái tên này, nó sẽ là chủ nhân cả đời này của nàng”

Giọng nói trầm thấp lạnh lùng đầy mê hoặc, ánh mắt vẫn như cũ, nhưng tựa như có gió lạnh tràn đến không hề cảm thấy ấm áp.

Đôi mắt sụp xuống, liếc nhìn chiếc áo sa mỏng nơi cánh tay, khó chịu thuận theo: “Vâng”

Hắn liền giật mình hoài nghi nhìn nàng, trong vầng sáng, đầu mỹ nhân cúi thấp, mái tóc óng ả như mây, má đào mặt hạnh, lông mi run như cánh bướm, môi đỏ. Trong nội tâm khẽ rung, híp mắt cúi người xuống hôn.

Đôi môi đụng phải làn da nhẵn nhụi mềm mại, là bàn tay trắng nõn thon dài của nàng, lòng bàn tay ướt át mềm mịn, ấm áp.

“Ta... hầu hạ chủ tử nghỉ ngơi”

Hít thật sâu mạnh miệng nói ra những lời này, tận lực kiềm chế âm điệu nhưng vẫn căng thẳng như trên dây cung. Thu bàn tay chần giữa hai người đứng dậy giúp hắn cời dây lưng.

Một cô gái mảnh mai lớn lên trong nhung lụa, chưa từng chịu mưa gió sao có thể làm chuyện của kẻ dưới, từ chủ nhân đã khó đọc không nói, nay cả động tác cời áo cũng cứng ngắt xa cách.

Chẳng qua là, không muốn, bàn tay đặt bên hông hắn bị hắn giữ ngược lại, thân thể thoáng một cái đã bị hắn đè xuống dưới. Mùi hương đặc biệt của nam tử tràn ngập trong đáy mũi, đôi mắt thâm thúy, sau lưng ánh nến lập lòe màng đêm mờ lung.

Chiếc màn phù dung chậm rãi hạ xuống, thân thể thắt chặt, khăn trương nhìn về phía ánh sáng dần dần nhỏ đi, cả người toàn mồ hôi, con ác mộng bị cường bức của ngày đó lại tràn về, những nơi bị hắn chạm tới đều run rẩy.

Con ác mộng khó tan, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Hiên Viên Hạm hơi kinh ngạc liếc nhìn nàng, ngay sau đó liền hiểu rõ, cơ thể cô gái mềm mại tựa hoa lan, những đường nét lạnh lẽo thoáng nhu hòa, cúi đầu, cắn nhẹ vào vành tai trắng như tuyết, lúc lâu sau mới thốt ra hai chữ: “Đừng sợ”

Hai chữ này mang theo ma lực, nỗi sợ hãi bị phân tán đi, trong lòng như có luồng nước ấm chảy vào, toàn thân thả lỏng, trái tim vẫn đập mạnh, tay nắm chặt chiếc trâm cài, mồ hôi lạnh đổ xuống.

Hôn lên môi, ti mi mút vào dây dưa, xua đi cảm giác rét lạnh mang theo ấm áp. Trong màn, xuân sắc kiều diễm, ánh mắt mê ly, hơi thở nhàn nhạt, hơi thở của nam tử nóng rực phả lên da thịt, áo mỏng rơi xuống, cánh tay bị phơi ra bị vuốt ve không ngừng run rẩy.

Nhất thời trong lòng rối loạn. Không thể dời được nữa. Chiếc trâm cài tóc trên tay vòng qua thân thể hắn, dừng lại trên lưng rộng, dùng sức đâm mạnh xuống.

Người luyện võ luôn rất tỉnh, chiếc trâm cài vừa hạ xuống trong lòng liền nhận ra, cảm giác không đúng, lắc mình tránh đi, vì khoảng cách quá gần không thể tránh được hết, chiếc trâm vẫn mạnh mẽ đâm xuống, ghim mạnh vào cánh tay, tiếng vải bị xé, đỏ thẫm.

Cực kì giận dữ cánh tay vùng lên, cả người Phát Ảnh như tờ giấy bay ra, cùng với chiếc trâm cài trong tay rớt xuống đất cách một tiếng, trong đôi mắt sáng từng hạt trân châu long lanh rớt xuống, là nước mắt của người cá.

Thân thể nguội lạnh nằm trên đất, bị ném đi rất mạnh, ho một tiếng phun ra máu, máu đỏ thẫm từ khoe môi tràn ra nhỏ xuống nền gạch lạnh lẽo, như từng cánh hoa.

Có gắng bò người dậy, hắn đã chạy tới, ngồi xổm xuống từ trên cao nhìn xuống, bàn tay tóm lấy cổ.

Gương mặt kiều ngạo, mang theo con giận rất rõ, đôi mắt đen lộ vài phần sát ý. Khóe môi nâng lên, giọng nói như Diêm la: “Nàng cũng thật to gan”

Hơi thở càng thêm khó khăn, nàng nhìn hắn cười khẩy: “Người chưa từng nghe nói sao thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngói lành?”

Chẳng qua người nào là ngọc, người nào là ngói, nàng thật ra vẫn chưa hiểu được

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7

Làn da trắng nõn ứng hồng như màu của cây tường vi, chỉ cần hắn dùng sức một chút đóa hoa tường vi này sẽ khô héo mà chết. Đôi mắt kiên cường kia cũng không trừng hắn nữa, miệng mồm nhanh nhẩu cũng không cùng hắn cãi vã. Hàng lông mi cong run rẩy như bướm muốn vỗ cánh bay đi

Hắn chỉ biết kể từ ngày lưu lại ấn kí trên mắt cá chân nàng, tất cả đều trở nên khác lạ. Gương mặt tuấn tú bình tĩnh mà hung tàn, gân xanh nổi lên, cánh tay vươn lên nhưng không thể hạ thủ. Con giận ngập đầu nhưng kiềm lại, tay vì cố gắng đè nén mà run lên.

Nàng từ từ nhắm mắt, giống như ngủ đi. Cuối cùng biết, nàng cũng chỉ đang tìm cái chết, tình nguyện chết cũng không cam lòng bán thân cho hắn. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là nữ nhi, bất cứ ai nhìn thấy mặt hắn, không ai không yêu hắn, nữ tử này là lần đầu thấy hắn, vậy mà lại muốn ra tay giết hắn.

Bàn tay tức giận thả xuống, đồ đạc trên bàn bị ống tay áo hắn phát qua roi xuống, hỗn độn rơi xuống trên đất tạo ra tiếng, từng mảnh vụn ảm đạm nằm trên nền.

Sải bước đi ra, thị vệ liền hoảng sợ kêu lên: “Chủ tử”

Mặt hắn đen lại, môi lạnh lùng nâng lên, đen tối như vậy, giọng nói hắn như băng tuyết: “Ném ra sau núi”

Muốn chết, hắn liền thành toàn cho nàng.

Gió đêm thổi qua, cây lá khẽ động, gió lạnh đến thấu xương. Hai người không nhìn được rừng mình. Phía sau núi thường hay có rắn ẩn hiện, cô gái này nếu vào đó liệu còn giữ được mạng?

Nghe nói Lam Mặc liền tiến lên, để ý đến canh tay hắn đã nhuộm máu hơn phân nửa, bằng võ công của hắn, một cô gái bình thường làm sao chạm vào được, người bên trong phòng có thể đâm được cánh tay hắn, ắt hẳn có nguyên nhân bên trong, không khỏi làm người ta suy nghĩ sâu xa.

“Chủ tử, thương thể quan trọng hơn, để đám nô tỳ giúp người xử lý vết thương” – Lam Mặc cười tủm tỉm nói lãng sang chuyện khác.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng ta, Lam Mặc liền cúi đầu rồi lên tiếng xin xỏ: “Chủ tử, nàng ta chẳng qua là con kiến nhỏ, đâu cần chủ tử phí sức để giận, như thể này để tiện tỳ đánh vài roi, chết như vậy cũng quá tiện nghi cho nàng”

Trên gương mặt lạnh lùng, mày kiếm nhíu lại.

Lam Mặc thừa thắng xông lên: “Huống chi, chủ tử còn muốn thu phục Lâu gia và Mộ Dung gia, không phải đang thiếu một con cờ sao, chủ tử sao không...”

Lời còn chưa dứt, hắn đã phát tay áo bỏ đi.

Lam Mặc khẽ thở dài.

Bên trong phòng Phát Ảnh ho sặc sụa, máu dính vào áo hồng đỏ. Cơ thể như vậy có thể chịu được mấy roi.

Lam Mặc phiền não bóp trán.

Bên trong phòng, khói hương lượn lờ.

Ánh đèn hoa sen tinh xảo tỏa ra vàng sáng.

Ngón tay thon dài cầm bút, ở trên lớp giấy trắng như tuyết phát họa từng vệt. Bên ngoài truyền đến tiếng roi vọt, từng roi quét vào cơ thể mịn màng, lưu lại vết đỏ thẫm.

Trên trán bịn rịn mồ hôi, roi đánh vào người nhưng ngay cả rên một tiếng cũng không.

Đầu bút di chuyển, kéo thành một vết rách khó coi, ngón tay dùng sức mang theo phiền não.

Hạ xuống, hai cái, ba cái... mười lăm, mười sáu...

Trên da thịt trắng nõn, thịt máu lẫn lộn, đỏ một màu.

Hầm răng cơ hồ cắn nát, Phát Ảnh vẫn không nói tiếng nào.

Đau, đau đến tê liệt, mỗi lớp da đều đau, thậm chí mỗi cọng tóc, mỗi khớp xương.

Nữ quan hành hình cũng không tiếp tục.

Nhìn người trên bàn thoi thóp.

Đang chần chờ ra tay, thấy hoa mắt, một bóng đen đã đứng trước mặt, áo đen như mực, màu lạnh như băng, đôi mắt đen tẻ cóng không mang theo chút hơi ấm.

Chiếc roi trong tay rớt xuống đất, nom nớp lo sợ quỳ xuống.

“Chủ tử!”

Hắn không thèm nhìn tới, chỉ lạnh như băng nói một chữ: “Cút”

Đám nữ quan chạy trời chết.

Trên người bị hành hình, sắc mặt trắng tựa tuyết, tóc bù xù rớt xuống, môi cắn đến nhuộm đỏ, chất lỏng màu đỏ từ môi rớt xuống như chu sa. Lông mi nhẹ nhàng nhếch lên, đôi mắt khẽ hở, nghe tiếng liền ngược mắt, nhìn thấy lại cúp xuống.

Thế nhưng hắn không thương tiếc nâng cầm nàng lên, ép nàng nhìn hắn.

Đôi mắt đen không thấy đáy,

“Lâu Phát Ảnh”- Hắn cong môi gọi tên nàng. Ép người xuống chạm vào chóp mũi nàng, nhìn đôi mắt trong suốt hắn cười khê: “Có một ngày, nàng sẽ cầu xin nằm dưới thân ta”

Giọng nói rất nhẹ như bông tuyết rơi trên má, lạnh thấu xương, cả người chết lặng.

Nàng ho một tiếng, nụ cười cứng ngắc, khăn khăn nói: “Không bao giờ”

Hắn không nói lời nào, vẻ mặt kiên định, thấy nàng nhắm mắt lại không mở ra, cau mày thăm dò nơi mũi, hơi khựng lại, tay áo rộng phất một cái, sợi dây thừng nơi cổ tay nàng rớt xuống, trong lòng căng thẳng, xông lên trước đem nàng ôm vào lòng, luồng cuồng chạy tới thị vệ lạnh giọng gầm nhẹ: “Thất thân làm gì, mau đi tìm Hàn Lạc, nhanh lên!”

Thân thể nàng rất nhẹ tựa như lông vũ.

Gương mặt thất sắc, sợi tóc bên mồ hôi rớt xuống cổ, mang theo mùi hoa lan thơm ngát

Hàn Lạc là thị vệ cạnh hắn, hầu hạ nhiều năm, tuổi còn trẻ đã có tiếng là Thánh Y.

Tính kiểm tra vết thương lại bị Hiên Viên Hạm ngăn cản. Màn trường tung bay, đem người trên giường che lấp.

Hàn Lạc cười cổ quái: “Chủ tử, thuộc hạ chỉ muốn kiểm tra vết thương của người bệnh”

Hiên Viên Hạm liếc hắn, ánh mắt sắc bén.

Hàn Lạc miễn cưỡng nhường bước: “Vậy thuộc hạ đi lấy thuốc, chủ công muốn đích thân... bôi thuốc cho cô nương này sao?”

Hắn ngăn người hồi lâu rồi gật đầu.

Bên trong nhà, chúng nữ tỳ lui xuống, Lam Mặc đứng bên ngoài hầu hạ, thuốc rất nhanh mang tới, một lọ nhỏ mở ra, mùi thơm bốn phía.

Cau mày ngồi xuống bên giường, vén màn lụa, Phát Ảnh nhắm mắt nằm im, trên làn da lưng trắng nõn từng vết dài màu đỏ, giống như những con rết uốn lượn, phá hủy sự tốt đẹp.

Chần chờ, đem đầu ngón tay dính thuốc chạm vào da lưng, không biết dùng lực sao cho vừa nên kẻ hôn mê liền rên lên

Ngoài cửa, Lam Mặc dịu giọng nói: “Chủ tử, có cần nô tỳ không ạ?”

Đặt thuốc xuống, không nhận được nói: “Vào đi”

Gió lạnh thổi vào khiến tóc rớt trên vai. Ánh sáng từ chiếc đèn lồng bên ngoài phản chiếu bóng người thon dài.

Lam Mặc sau khi xem xong vết thương cho Phát Ảnh liền đi sau lưng hắn nói: “Chủ tử tính phạt Lâu cô nương thế nào?”

Đôi mắt hóp lại, giọng nói đầy sức hút vang lên: “Hôn lễ của Lâu gia thế nào?”

Lam Mặc cười một tiếng: “Đúng như chủ tử dự đoán”

Hắn cau mày gật đầu, ánh mắt suy nghĩ xa xăm, lúc lâu sau mới vui vẻ nói thầm “Lâu Phát Ảnh...”

Bạn đang đọc truyện *Tù Nó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8

Phượng hoàng thoát xác rũ bỏ đi vẻ sặc sỡ trên thân, thay vào vài đó là lông vũ màu xám tro có thể bắt gặp ở bất cứ đâu, biến thành ma tước, đây chính là hình ảnh của nơi này.

Vết thương của Phát Ảnh vừa tốt lên được một chút đã vội vã đi đổi bộ trang phục hoa lệ thành quần áo nam xấu xí, mặt mộc không trang điểm, tóc đen chỉ quấn lên, không dùng phấn chì hoa để vẽ, cũng không có trang sức để lộ vẻ tự nhiên nhất.

Thùng nước gỗ đầy nước công kênh chao đảo khiến cho quần ướt một mảng lớn, trên mặt mồ hôi như mưa, cuối cùng không chịu được phải dừng lại nghỉ ngơi, khom người tưởng như sắp ngã ra đất.

Mười ngón tay vót nhọn, lòng bàn tay dài nhỏ như chiếc kén đã xuất hiện vết chai, mềm mại như đậu khấu.

Đứng trước một cô gái mặc áo cùng màu cũng quay lại, thả thùng gỗ xuống, nhìn nàng nhoèn miệng cười, để lộ hàm răng trắng như tuyết, nụ cười nhiệt tình ấm áp.

“Lại mệt rồi sao”

Nàng ta bước tới hỏi thăm, nhìn Phát Ảnh mở miệng thở dốc, cúi người xuống, cầm lấy thùng nước đầy trong tay Phát Ảnh nhấc lên. Mỗi tay một thùng, chân đi như bay, không hề có chút mệt mỏi.

Phát Ảnh cả kinh tròn tròn mắt, vội vàng đuổi theo, tưởng như sùng bái nàng ta: “Son nô, sao cô có thể làm được thế?”

Nô tì ở đây đều mang theo chữ nô vào sau, nô này nô kia nói trắng ra là nữ đầy tớ chủ yếu làm việc nặng. Nhưng mà chỉ có Son nô là thuần phác tự nhiên, ngày thường đều một mình, thỉnh thoảng mới giúp Phát Ảnh, Son nô, Son nô, thanh khiết như gió núi

Son Nô xấu hổ cười, nhìn sang Phát Ảnh cười nói: “Trước đây tôi làm việc nặng rất nhiều nên có sức, nếu có thể cũng chỉ là biết cách để ít tổn sức hơn”

Phát Ảnh chú ý tới ánh mắt của nàng ta, lại nhìn nàng, chỉ thấy chiếc váy nơi hạ thân đã kéo lên, buộc bên hông, để lộ tiết khó màu trắng, hai ống quần dính bết bùn đất mang đến cảm giác tự nhiên thuần phác, thân thiện.

Son Nô lúc này mới nói: “Nước hay hắt vào quần, sẽ làm cho chân bị ẩm như vậy rất phí sức, thùng nước vốn đã nặng nay thêm chiếc váy bị ướt, tự nhiên ta sẽ cảm thấy nặng hơn”

Phát Ảnh bật cười, từ nhỏ ở nhà dạy dỗ nghiêm túc, loại trang phục này trong mắt người nhà là bại hoại gia phong, nếu để mẹ thấy được chỉ sợ bị chửi đến hết da. Nhưng nàng lại cảm thấy rất kích thích, giống như lúc lên cha mẹ xem sách cấm mặt hồng tìm đập nhanh, không hề do dự cúi người xuống, đem chiếc váy buộc ngang hông, mặc như Son Nô cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nàng đứng tại chỗ chạy vòng vòng như đứa trẻ cười rộ lên.

Son Nô dùng ánh mắt tán thưởng nhìn nàng.

Nước này phần lớn để giặt quần áo, còn lại cũng không được dùng, sau khi đã đổ đầy mấy vạc thì phía chân trời sớm đã nhuộm bụi.

Mấy gia nhà đơn sơ là nơi ở của các nàng, mười mấy nữ tì cùng ngủ trên một chiếc giường lớn, chen chúc kêu la, cãi nhau, mùi vị hỗn tạp khi ở chung tràn vào mũi. Theo lẽ đời, nhiều người ở chung chắc chắn sẽ có bất nạt kẻ yếu, nịnh nọt người kia.

Hai người chưa vào cửa đã có người nhìn thấy, nói thầm thì với nhau một hồi, có vài người nhảy lên giường chiếm chỗ Phát Ảnh, vẻ mặt như xem kịch, khiêu khích nhìn nàng không chịu nhúc nhích.

Son Nô tức lên, đặt mông ngồi xuống người cô gái đang nằm ở chỗ Phát Ảnh, dùng sức một tí, đẩy mạnh khiến cô gái ngã người.

Cô gái không bỏ qua, đứng dậy, chống nạng hắng giọng mắng: “Chân Chân người thật to gan, dám đánh tao, nha đầu này đáng về dụ dỗ đàn ông, không chừng đã bị từng người đàn ông cười lên, nhìn bộ dạng yếu ớt của nàng ta làm tao muốn bần nôn.”

Càng nói càng quá quắt. Son Nô còn giận hơn cả Phát Ảnh, hai má bùng bùng đỏ, vén tay áo lên bộ dạng như muốn đánh nhau.

Phát Ảnh vội vàng tiến lên kéo nàng ta, dùng ánh mắt nghịch ngợm nhìn Son Nô: “Chúng ta đi chỗ khác”

Cười rất tự nhiên, tựa như trăm hoa đua nở.

Son Nô ngẩng người, ngay cả cô gái kia cũng thế, đợi hai người bỏ đi, nàng ta mới mở miệng mắng to: “Tiện nhân, lại đi dụ dỗ đàn ông...”

Tiếng nước chảy róc rách. Nước mát làm ướt bờ cỏ bên sông, giống như từng hàng nước mắt trong suốt chảy qua những viên đá màu xám nâu ở giữa hồ. Trên núi đầy mùi cỏ xanh và hơi nước mờ sương.

Phát Ảnh cởi giày, nhẹ nhàng nhảy xuống hồ, nước vẫn chưa tới eo, chiếc váy theo nước nổi bông lên tựa như đóa hoa.

Từng làn nước lăn tăn

Kéo đi miếng vải buộc, tóc đen liền xổ xuống vào trong nước tựa như tơ lụa. Ánh trắng dần dần lên cao, ánh sáng mờ lung chiếu vào người mỹ nhân.

Quần áo ướt đầm dính vào người phơi bày những đường cong. Làn da như làm từ băng, dưới ánh trăng trong suốt trắng nõn.

Quay người lại thấy Sơn Nô vẫn ngay người, nàng thân nhiên cười: “Xuống đi, ở đây rất thoải mái”

Sơn Nô sắc mặt ửng đỏ, cẩn thận leo xuống, thấy nàng cười sung sướng không nhịn được hỏi: “Chúng ta, không ở đây ngủ qua đêm chứ?”

Phát Ảnh mê mẩn cười: “Lấy trời để che, lấy đất làm lư, không được sao?”

Khóe miệng Sơn nô co lại, quả nhiên hồi hận đã cùng nàng nhảy xuống, sau đó quanh co nói: “Đêm khuya sẽ rất lạnh”

Đôi mắt đẹp mờ to, bất an che miệng, ảo não nói: “Tôi quên mất...”

Về mặt Sơn Nô chậm lại, mờ mịt nhìn cô.

Phát Ảnh bị nàng ta nhìn rất xấu ngượng ngùng, liền mím môi chần chừ nói: “Trong sách có nói cách tạo ra lửa, không bằng thử một chút”

Nghe thế, Sơn Nô liền cười, gương mặt nhỏ nhắn lóe lên chút ánh sáng: “Cô từng đọc sách như vậy chắc hiểu biết rất nhiều”

Trong lòng Phát Ảnh cảm thấy hư ảo.

Đánh lửa một hồi, trên tay hai người đều xuất hiện vết phỏng, thật không dễ dàng gì để tạo ra chút lửa nhỏ, suy nghĩ cả nửa ngày, bàn tay trắng nõn nhuộm đầy tro bụi, đôi mắt mênh mông, hai người nhìn nhau rất lâu rồi cười phá lên, sau đó cầm nhánh cây chất chồng lên.

Lửa không lớn, bùng lên làm tro bụi dính vào mặt hai người. Gió núi thổi qua rất lạnh, như một loại gai đâm vào da thịt, đầu ngón tay lạnh lẽo, Phát Ảnh ngồi xuống, nhìn mặt nước loáng thoáng bóng của hàng cây nghiêng nghiêng.

Sao trên trời cũng không sáng. Ánh trăng phản chiếu nơi mặt hồ tạo thành từng mảnh nhỏ. Trong gió mang theo luồng hơi thở tươi mát của cỏ xanh.

Bóng của gương mặt càng rõ. Nàng đưa lưng về phía Sơn Nô, không nhịn được hỏi: “Sơn Nô, cô có biết... làm cách nào rời khỏi đây không?”

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9

“Làm sao rời khỏi đây?”

Giọng của Sơn Nô lộ vẻ kinh ngạc, thì thầm nói: “Nơi này.. có gì không tốt?”

Phát Ảnh ngăn người, kinh ngạc quay đầu lại: “Cô chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi đây sao?”

“Tôi ở đây có chỗ ngủ, có ăn có uống, tại sao phải rời đi?”

Ánh mắt của Sơn Nô rất khó lý giải.

Phát Ảnh đứng dậy, mười ngón tay nắm lấy ống tay áo Sơn Nô, tâm trạng bất ổn: “Sơn Nô, cô nghe tôi nói...”- Hít mạnh một hơi, nói tiếp: “Tôi muốn rời khỏi đây, cô nói cho tôi biết đi, nếu đi theo con sông này có thể rời khỏi phạm vi thế lực của người đó không?”

“Người đó... là ai?”

“Người đó... là...”- Châu mảy cô gắng nhớ tên người đó.

“Hiên Viên Hạm, nhớ cái tên này, nó sẽ là chủ nhân cả đời này của nàng”

Giọng nói như ma quỷ của hắn lại vang lên, nàng dùng sức lắc mạnh đầu giống như muốn đem mọi thứ hất ra.

“Là Hiên Viên Hạm”- Phát Ảnh kích động nói không còn mạch lạc. “Cô nói cho tôi biết, nếu đi theo con sông này có thể rời khỏi đây không?”

Sơn Nô nghe xong liền tròn to mắt, hai tay thành kính để trước ngực miệng lắp bắp: “Tội lỗi, nàng ấy vô tâm gọi ra tên chủ tử”

Phát Ảnh há hốc mồm tròn mắt.

Gió thổi qua, lá cây rơi xuống, nhiều chú chim giật mình bay đi. Nàng vừa giận vừa buồn cười, đứng dậy, nhìn ra nơi xa, trong đêm tối chỉ có cây lá ở khắp nơi, con sông màu bạc quanh co uốn lượn, sóng gợn lăn tăn.

Mang giày và tất đi dọc theo bờ sông về trước, Sơn nô vội vàng kéo nàng lại: “Ành nô, nếu cô chạy trốn nếu bị bắt được sẽ lại ăn roi, hơn nữa...”

Lời nói chưa đến một nửa, lại ngập ra.

Phát Ánh nhướn lông mày tươi cười, thân mật dùng tay vỗ nhẹ gương mặt nàng ta, giọng nói dịu dàng dễ nghe: “Tôi vẫn phải thử, nếu họ có hỏi, cô cứ nói không biết, phải tự bảo vệ bản thân mình, hiểu không?”

Sơn Nô mê muội gật đầu, kéo tay nàng, từ trong túi lấy ra một bọc giấy ó vàng, nhét vào đôi tay trắng nõn của cô.

Phát Ánh tỉnh mở nó ra. Sơn Nô liền giữ tay nàng lại, trong đôi mắt mang theo vẻ nghiêm túc: “Đây là hung hoàng, trong núi côn trùng rắn rết rất nhiều, hung hoàng có thể giúp cô tránh được yêu xà, cô... cô phải cẩn thận một chút”

Yêu xà... sao?

Trước là Long Đàm, sau là Hồ Huyệt a!!

Cất bọc giấy đi, cảm kích nhìn Sơn nô gật đầu, thân nhiên cười: “Cám ơn cô”

Bóng đêm tối dần, tầng tầng mây che kín đi ánh trăng. Mỗi trận gió thổi qua đều khiến toàn thân tê dại. Đưa mắt nhìn khắp nơi đều là màu xanh của lá, xa xa tối đen như mực không thể thấy rõ. Không biết từ khi nào, khu rừng đã phủ màn sương mù mỏng manh.

Dưới chân giày đã ướt đẫm, tiếng nước chảy siết, côn trùng kêu vang, từng loại âm thanh cổ quái vang lên bên tai không dứt. Nàng không ngờ bản thân lại đưa ra một quyết định to gan thể này

Nhưng cơ hội của nàng chỉ có tối nay.

Nàng cảm thấy sau cổ một luồng hơi lạnh lẽo lan tỏa, cả người không dám nhúc nhích, bên tai nghe được tiếng “tê tê”, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, dùng hết dũng khí quay lại thì nhìn thấy một con rắn đang vòng trên cây, ánh mắt to như hạt đậu lạnh lẽo, chiếc lưỡi đỏ tươi vươn ra bất cứ lúc nào cũng có thể vươn tới

Nàng biết hung hoàng trong tay đã có tác dụng, nếu không có hung hoàng, chỉ sợ con rắn kia sẽ nhào tới, làm gì có cơ hội cho cô né tránh.

Dù thật may mắn như tâm trạng khẩn trương sợ hãi đến mức phải lùi về sau mấy bước, giảm xuống dòng suối bọt nước văng tung tóe. Trong lúc nhất thời, sắc mặt sợ tới mức trắng bệch như tờ giấy

Thở hổn hển liên tục. Trong rừng mùi của cây cỏ, mùi xác động vật hôi thối đầy trong mũi.

Sương mù dần dần trở nên dày đặc.

Cuối cùng không thể đi tiếp, chỉ đành nhặt mấy cành cây khô gần đó, ngồi xổm xuống tập lửa. Trong không gian có thể nghe thấy âm thanh xột xoạt của thân rắn lướt qua vỏ cây khô ráo, gió thổi từng cơn lạnh, cành cây khô vì hơi ẩm mà không thể đốt lửa, trên trán nàng đổ đầy mồ hôi hột.

Cảm giác nhóm nháp dính vào mặt, khó chịu không chịu nổi. Lau đi mồ hôi trên trán, thử bước vào rừng tìm kiếm chút cành lá khô.

Chân vừa chạm vào cỏ, bên chân đã truyền tới tiếng côn trùng bò qua, sau lưng con rắn chậm rãi vòng qua thân cây, đôi mắt ửng hồng vẫn như trước nhìn nàng chằm chằm

Màu xanh của cỏ dính vào váy áo, mồ hôi lạnh tứa ra trong lòng bàn tay, vì sợ lạc đường, nên liền xé mảnh vải trên váy làm kí hiệu đơn giản.

Cành cây khô dần dần chất đống trong ngực, theo kí hiệu quay về đường cũ.

Lúc này sau lưng một trận cuồng phong nổi lên, cát bay toán loạn, cành cây lung lay, cành khô trong ngực rớt xuống đất, vấy tung bay. Giữa những hàng cây rậm rạp, một con cạp từ trên đá nhảy ra, hai mắt như đồng lẳng, hai móng cào xuống đất cúi người như muốn nhảy tới.

Trong đầu Phát Ánh hình ảnh đầu tiên hiện ra là chạy, nhưng tốc độ của nàng thua xa nó, chỉ cần xoay người đi con cạp sẽ nhào tới, ngay lập tức mất mạng.

Hai mắt mở to, cẩn thận lui về sau, ánh mắt quét nhìn một khe đá không lớn, trong lòng tính toán.

Con cạp hiển nhiên đã mất đi kiên nhẫn, bỏ nhào về trước, từ giữa không trung nhảy lên.

Phát Ánh kêu thất thanh, cố sức chạy về phía khe đá, rộng hẹp vừa vặn, sau lưng một bóng đen đổ xuống, thầm nói không tốt, ngay sau đó đuôi liên đầu đốn, dưới tình thế cấp bách đánh ra sức kéo, chỉ nghe sau lưng té vải bị xé nát, thân thể rúc vào khe.

Con cạp to lớn bất không được nâng, không thể làm gì hơn là bắt đầu quào loạn, Phất Ảnh thất kinh vội vàng núp vào sâu khe đá

Mắt hổ lạnh lẽo tỏa ra, nó gầm gừ một tiếng như muốn núi lở đất mòn, cành cây như cộng hưởng bần đá đều vỡ nát, rơi trên đầu trên cổ, không thể động đậy.

Con cạp thấy bất năng không được, liền núp ra xa.

Thở phào nhẹ nhõm, Phất Ảnh lúc này mới cảm thấy đùi rất đau, cúi đầu thì thấy váy bị xé mất, từ bắt đầu đến gót chân đều chảy máu.

Thật may chỉ là sây sát.

Khe đá tối thui, tiếng côn trùng rần rết rất nhiều, Phất Ảnh chỉ cảm thấy lông tơ như dựng thẳng, nằng ngẵng đầu lên thì phát hiện một con rắn treo lơ lửng giữa không trung, trong đêm, ánh mắt màu xanh âm trầm rét lạnh, màu hồng của lưỡi.

Nằng thất kinh kêu lên, quay đầu nhìn ra ngoài, con cạp đã không thấy đâu.

Không dám quay lại đường cũ, liền theo khe đá gấp gheñh có thể thông sang mặt khác. Can đảm lách người đi vào, tiếng đá va chạm, từng phiến đá sắc nhọn chọc thủng áo để lại trên da những vết hồng, cả mặt cũng thế, quần áo lam lũ, chật vật.

Lúc ra tới vách tường, khễ nghiêng đầu không phát hiện cạp cũng không dám nói lòng cảnh giác, dùng cục đá dưới chân ném ra ngoài, cục đá rơi xuống đất nhưng vẫn chưa thấy cạp tới, lúc này mới yên tâm.

Ra khỏi khe đá, chạy về bờ sông, đa phần đã thú sợ lửa. Phất Ảnh bị thương, đã thú đối với mùi máu rất nhạy, chưa kịp tới bờ sông đã thấy cuồng phong gào thét, cánh lá dao động.

Tiếng hổ gầm ré dài.

Không kịp nghĩ gì cả chỉ biết chạy. Sau lưng con cạp đuổi theo, bốn chân như mang theo gió, mắt hổ sáng quắc.

Phất Ảnh không quay đầu chỉ chạy về trước, vết thương trên đùi đau đến khó chịu, liền mất thăng bằng ngã nhào xuống dòng sông.

Nước chảy róc rách xung quanh một màu đỏ lan tràn.

Quay đầu lại, con cạp đã nhào tới. . .

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10

Hai mắt trống rỗng, nằng chỉ nhìn thấy con cạp nhào tới rồi một vầng sáng hình vòng cung lướt qua bầu trời đêm.

Toàn thân đã không còn sức lực. Cô chỉ nghĩ, bản thân sẽ bị con cạp cắn nát nuốt vào bụng rồi mất mạng ngay lập tức nhưng vậy cũng không quá đau đớn.

Lúc này hai mắt lại như hoa lên, thất lưng bị cánh tay của ai đó ôm lấy, mùi hàn hương quanh quẩn xung quanh mang theo sự ấm áp của thân nhiệt, bàn tay vô thức nắm chặt áo ai đó, tựa vào để người đó mang nằng đi.

Bọt nước văng tung tóe, cô chỉ nhìn thấy từng đường thêu lấp lánh tỉ mỉ trên chiếc áo màu đen. Hai người kẻ sát, chỉ có tiếng tim đập mạnh nơi lồng ngực cường tráng.

Thân thể cả hai dừng lại, một đôi mắt màu đen sâu không thấy đáy ở ngay trước mắt, môi áp vào quá gần, hơi thở nóng rực phả vào da thịt đối phương, mùi thơm ẩm ướt ngào ngạt, hơi thở không thể phân rõ.

Con cạp lại lần nữa nhào tới, hấn buông nằng ra đứng dậy. Trong đêm tối không thể thấy hấn xuất chiêu như thế nào, con cạp nặng nề rơi xuống nước, bụng bị nứt toát, cả dòng sông toàn máu, đổ đến kinh người.

Phất Ảnh vội vàng leo lên khỏi nước, trên mặt máu văng khắp nơi, trên người vô số vết thương lớn nhỏ, một dòng màu đỏ chảy quanh đầu gối trắng như tuyết.

Hấn đứng trên cao nhìn thẳng nằng, áo đen như mực.

Thanh kiếm cầm trong tay, thân kiếm nhuộm máu. Trên gương mặt lạnh lẽo không hề có chút biểu hiện, đôi mắt ngăm đen như hồ sâu trong đêm đông không thể thấy đáy. Rất lâu sau, hấn mới nhú mảy, lạnh lùng quan sát nàng.

Phát Ảnh ảo não ngẩng đầu lên, không hề có cảm giác biết ơn hành động cứu mạng của hấn. Đang muốn nói chuyện, lại thấy ở phía sau hấn xuất hiện một con cạp khác đang chậm chậm tới gần.

Hai mắt mở to.

“Cẩn thận”

Con cạp nhào lên. Thì ra là có hai con!

Ánh mắt hấn lóe lên, xoay người tính cân lại.

Phát Ảnh chỉ nhìn thấy con cạp chạy như bay đến, đôi móng vuốt sắc bén chớp lấy cánh tay đang đưa ra cản của hấn, cả quần áo đen đều nhuộm một màu đỏ của máu.

Ngay sau đó, ánh sáng lóe lên, đầu và thân cạp tách làm hai, máu văng tung tóe.

Giữa một màu đỏ, hấn đứng giữa sông, ánh mắt tàn nhẫn tựa như diêm la địa phủ. Đầu con cạp bay thẳng về phía xa, rơi xuống nước, máu bắn lên, cơ thể rơi xuống đất, móng vuốt vẫn còn dính miếng vải đen đã cào được trên người hấn.

Tay của hấn máu chảy ròng ròng.

Móng vuốt con cạp nhọn như vậy mà vẫn có thể tránh được? Chỉ trong chớp mắt cả hai con hồ đều mất mạng.

Phát Ảnh giữ vững tư thế, hai mắt tròn tròn, tay che lấy môi. Rất lâu sau mới buông tay xuống.

Hấn vẫn đứng đó, một tay giữ lấy cánh tay bị thương, ngón ngón tay trắng nõn là máu đỏ tươi tựa như cây tường vi, ánh mắt lạnh lùng đến thấu xương.

Phát Ảnh nhớ tới cảnh con cạp bị giết, cả người liền lạnh run.

Từ phía xa, từng ánh lửa nhen nhóm đi đến gần, là thủ hạ của hấn, vừa thấy Hiên Viên Hạm liền xông lại, đồng loạt quỳ xuống đất, trăm miệng một lời: “Thuộc hạ cứu giả chậm trễ, xin chủ tử trách phạt”

Hiên Viên Hạm lạnh lùng thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Miễn”

Sau đó nhìn Phát Ảnh, ánh mắt gợi sóng, chỉ cau mày nói: “Đưa về”

Nói xong, hấn xoay người cũng không quay đầu lại, đi trước mọi người. Hai người đàn ông cầm kiếm đi tới trước mặt nàng, Phát Ảnh than nhẹ, nhấc chân đi về trước.

Cuối cùng lại quay về.

Đêm càng lúc càng sâu.

Do bị thương nên bước chân khắp khiễng, máu trên người không ngừng chảy ra, cảm giác bản thân như chiếc bình rỗng.

Con buồn ngủ trở nên rõ ràng.

Thân thể cuối cùng cũng ngã xuống.

Tiếp động vang lên, bọt nước tung tóe, quần áo nổi bồng bềnh trong nước, máu từ từ hòa ra. Mấy ngày nay, nàng hình như mất rất nhiều máu.

Hai bên dừng lại, Hiên Viên Hạm không nhìn được cau mày, thủ hạ nói nhỏ vào tai hấn vài tiếng, hấn khoát tay áo sai bước đi về sau.

Thị vệ hai bên luống cuống, thấy hấn đi tới vội vàng run rẩy hành lễ.

Mặt nàng không còn chút máu nằm vật trong nước, lông mi dài ướt nước, mi mắt đan dính vào nhau tạo thành một đường cong xinh đẹp, nước chảy thấm ướt cả quần áo, dưới chân máu tươi đầm đìa, màu trắng của thịt cùng với đồ tựa như mai đỏ trong tuyết, phía dưới nước cũng hồng một mảnh.

Hai mắt thâm trầm tựa biển, nhìn lướt qua hai thị vệ đang quỳ xuống đất, hơi nhú lông mày, cời quần áo trên người xuống khoác lên cho nàng, cúi người, mái tóc đen rũ xuống chạm vào nơi hõm cổ trắng nõn của nàng.

Loáng thoáng một mùi hoa phong lan.

Lực tay trở nên cẩn thận. Đem nàng ôm ngang ngực, vạt áo ướt đầm che đi vết đỏ hồng của máu. Ánh mắt lơ đãng nhìn về phía nơi mất cá chân, một

đóa hoa sen đỏ như máu nở rộ quyến rũ mà xinh đẹp.

Lúc quay về, cả Lam Mặc và Hàn Lạc đều kinh ngạc nhìn. Hai người liếc mắt nhìn nhau, như muốn dò hỏi, Hiền Viên Hạm đi vào phòng, thần sắc lạnh lùng ngón tay thon dài lại siết chặt.

Sau khi xử lý xong vết thương trời đã sáng,

Loay hoay mãi Hàn Lạc mới trị xong vết thương trên tay Hiền Viên Hạm. Móng con cọp rất sắc bén, chỉ cần lướt nhẹ đã khiến da rách toạt, huống chi nhiều lần liên tiếp ngăn cản.

Vết máu đen đặc từ trên cánh tay rỉ ra, có thể nhìn thấy cả xương. Hiền Viên Hạm cau mày nhìn sang chỗ khác, đôi môi mỏng mím chặt, trên trán bịn rịn mồ hôi.

Hàn Lạc vừa xử lý vết thương vừa thờ dài lắc đầu: “Chủ công chẳng lẽ già đùa giỡn quá mức rồi làm thật?”

Nụ cười trên mặt cương lại, híp mắt, lông mày nhú lại thành một đường.

Lam Mặc nhẹ nhàng huých vào người Hàn Lạc, cười che miệng: “Người thì biết gì, đây là khổ nhục kế của chủ tử”

Nói chưa xong, Hiền Viên Hạm cau mày sắc bén nhìn sang, ánh mắt như hàn băng lạnh thấu xương, Lam Mặc cả kinh giật mình vội trốn sau lưng Hàn Lạc, không dám nói thêm.

Hắn đưa mắt nhìn ra cửa sổ, hướng về phía đình Minh Nguyệt, ánh đèn lồng sáng rực.

Đột nhiên hắn nhíu mày cười lạnh, đùa mà thành thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11

Trong mộng, bóng tối bao phủ, lúc thì mờ ảo, hư hư thật thật không phân rõ. Nàng chỉ cảm thấy có một đôi mắt lạnh lẽo nhìn mình, tránh không được, trốn không xong, phản kháng càng không, tựa như những con ác mộng.

Mồ hôi chảy đầm đề vì kinh hãi, cứ chạy mà không có mục đích xung quanh là sương mù buổi rậm không có phương hướng. Trái tim như vỡ ra làm hai, từ trong sâu thẳm tỉnh lại

Mái tóc ướt đầm dính vào má, mồ hôi đổ ra như tắm, vừa nhúc nhích người thì đã đau đến như bị xé nát.

Trong đầu nhớ tới hình ảnh khu rừng, lúc này mới chợt nhớ mình đang ở chỗ nào, chau mày từ từ mở mắt ra, mơ hồ nhìn thấy bóng ai mặc áo màu xanh, khi nhận ra ai đôi lông mày liền nhăn lại, không muốn nhìn thấy

Lam Mặc vừa bực mình vừa buồn cười, không nhịn được cười tủm tỉm giấu cợt: “Cô nương ghét nên không muốn nhìn thấy nô tì hay nhìn thấy nô tì nên thất vọng

Bị nàng ta nhìn thấu, Phát Ảnh mới hé mắt khẽ chớp, trên đôi môi đầu nhú nhú mảy, cũng không che giấu nữa, cười mỉm chi: “Tôi ghét cô, cô có tin không?”

Lam Mặc ngăn người, thấy Phát Ảnh đang bị thương nhưng nụ cười trên mặt vẫn sáng, gương mặt lại trắng bệch như chết không khỏi có chút quý mến, nghe nàng nói ghét cũng không hề giận, vẫn cười như trước: “Nô tì thấy là cô nương ghét chỗ này, cho nên ai ở đây người cũng đều ghét?”

Phát ảnh trừng mắt nhìn cũng không muốn trả lời, cơ thể khẽ giật giật, rõ ràng thấy nơi đùi rất đau, hít một hơi, lo lắng hỏi: “Chân của tôi... có sao không?”

“Như thế mới biết sợ a”- Lam Mặc khẽ cúi.

Phát Ảnh cũng cười nhẹ một tiếng, thấy vẻ mặt nàng ta như thế cũng biết là không có sao nên yên tâm thở phào nhẹ nhõm trên nói: “Thông minh như tỷ tỷ cũng biết mất đi chân sẽ rất đau khổ, Phát Ảnh là phạm nhân cũng không thể thoát khỏi những điều này”

Lam Mặc không tự chủ liếc nhìn nàng, lãnh đạm nói: “Cô nương bỏ trốn cũng đã bỏ trốn, chết cũng đã qua rồi, bước tiếp theo còn muốn làm gì?”

Giương mặt hơi ngưng lại sau đó vừa cười vừa nheo mắt không nói gì cả.

Lam Mặc tiếp tục nói: “Tính nhẫn nại của chủ tử cũng có hạn, cô nương tưởng rằng ngài ấy không muốn giết cô sao?”

Phát Ảnh nhếch môi cười, quay đầu nhắm mắt nói: “Giết chết tôi cũng xem như thành toàn cho tôi”

Lam Mặc giật mình, hừ lạnh một tiếng, mím môi nói: “Nếu không phải bắt đắc dĩ sao lại muốn chết, cô nương nếu muốn chết nô tì liền chuẩn bị một chai thuốc độc, lập tức sẽ hiệu quả ngay, cô nương thấy sao?”

Bên trong phòng, mùi thơm từ bát hương xộc vào mũi mũi không tan.

Phát Ảnh đột nhiên mở to mắt nhìn nàng ta, đôi mắt dịu dàng tựa như nước mùa thu, mang theo vẻ hồ hững, rất lâu mới khẽ mở đôi môi đỏ mọng: “Cô rốt cuộc muốn nói gì?”

Lam Mặc khẽ mỉm cười, đưa tay mở cửa sổ. Bên ngoài hoa lá um tùm, chim hót hoa thơm, ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua từng lán cây tựa như ngàn sao. Gió mát thổi vào phòng xua đi mùi hân hương, xuân về thì hoa nở.

Lam Mặc quay lại, cười mỉm nhìn nàng, kể cho cô nghe một câu chuyện xưa.

“Chủ tử khi còn trẻ rất thích một con Chó săn, con chó săn có bộ lông trơn nhẵn, động tác nhanh chóng lại khỏe mạnh, tuy nhiên tính tình nóng nảy, không ai dạy dỗ. Một lần nó đã cắn chủ tử khiến ngài bị thương, chủ tử còn trẻ không đành lòng giết nó, cố gắng thuần phục con Chó săn..”

Nàng ta dừng lại, ánh mắt sắc sảo lướt qua người Phát Ảnh, lãnh đạm nói: “Cô nương đoán xem cuối cùng ra sao?”

Phát Ảnh nhủ mảy, ánh mắt lướt qua phong cảnh mùa xuân bên cửa sổ, cười nói: “Xin được rửa tay lắng nghe”

Lam Mặc cười nhẹ, giọng nói dịu dàng: “Chủ tử đã tự tay giết nó”

Ánh mắt hơi loạn, nàng nhìn về phía Lam Mặc, cau mày không nói.

Nụ cười của Lam Mặc vẫn duy trì: “Lần đầu tiên mắc lỗi có thể tha, lần thứ hai thứ ba chính là không biết phân biệt, chủ tử muốn nó phải nghe lời, không được cậy mạnh hiếu thắng, hung dữ, huống chi trên đời này còn có rất nhiều con Chó săn tốt hơn, cô nương nói xem có đúng không?”

Phát Ảnh ngẩn người, sau đó cười có chút hững hờ: “Không ngờ lại bị con chó cắn ba lần sao?”

Trùng phạt là đáng!

Lam Mặc nheo mắt liếc nhìn nàng, rồi phá lên cười, lãnh đạm nói: “Cô nương cảm thấy một đứa trẻ sáu tuổi giết chết một con Chó săn là đáng cười sao?”

Gió lạnh thổi vào.

Nụ cười trên mặt Phát Ảnh trở nên méo mó, rung mình một cái, mười ngón tay không kiềm được nắm chặt lấy chấn.

Sáu tuổi, khi đó cả một con kiến nàng cũng không dám đạp.

Sắc mặt Lam Mặc không đổi chỉ nói: “Nô tì quý mến cô nương nên mới nói như vậy, cô nương là người thông minh tự nhiên sẽ hiểu nên làm gì, nô tì xin cáo lui”- Cười nhạt khẽ chào rồi lui ra.

Phát Ảnh cười mỉm nhìn nàng ta, không ngăn cản chỉ nói: “Hắn có bao giờ nghỉ, một nô tài mất đi cốt khí không còn ngông nghênh, chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng, mất đi linh tính thì sao?”

Cả người Lam Mặc khẽ chấn động, trong mắt chợt thoáng lên tia sắc bén, đầu nghiêng nghiêng nhìn nàng, giọng nói lạnh lùng: “Đây là vấn đề mà chủ tử lo lắng, cô nương hãy tưởng tượng xem con chó săn kia sẽ sống thế nào!”

Phát Ảnh ngẩn người, cúi đầu khẽ cười nói: “Cô không phải tới làm thuyết khách cho hắn?”

Lam Mặc chế giễu cười nhẹ, xuề xòa nói: “Cô nương đừng quá xem trọng bản thân, cô vẫn chưa quan trọng tới mức chủ tử phải bày mưu kế bảo nô tì tới khuyên cô, chủ tử không phải là người chung tình, tôi không muốn ngài ấy hao tổn quá nhiều sức lực vào cô, hơn nữa...”- Nàng ta khẽ liếc một cái. “Chó săn chết đi chỉ có một kiểu, nhưng một người con gái, đặc biệt lại xinh đẹp thì chết đi có trăm phương ngàn cách”- Nói xong không hề nhìn lấy nàng, hồ hững bỏ đi,

Bóng Lam Mặc xa dần.

Trên cành, mấy con chim sẽ ra sức tranh đoạt một con côn trùng xinh đẹp, đến cuối cùng con côn trùng bị chia năm xẻ bảy không có chỗ quy y. Ở trên cao, một con chim sắc sảo lạnh lùng quan sát, miệt thị nó.

Tay bắt ngờ run bắn, rõ ràng mùa xuân rất ấm nhưng hơi lạnh lại tràn vào, ngay cả khi giấu mình trong chăn gấm cũng không thể không thấy lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12

Mấy ngày nay trôi qua thật thoải mái, vết thương trên đùi cũng tốt lên để lại một vết sẹo nhạt, Hàn Lạc kết hợp với các loại thuốc mỡ đắp lên khiến vết sẹo mất đi. Chẳng qua, mấy ngày nay nàng như bị quên lãng, từ lúc bị thương cho đến khi thương thế tốt lên, ngay cả một lần cũng không nhìn thấy người đó.

Trốn thì không thoát, trốn cũng không được, cũng không muốn cả đời sống ở đây, với nàng mà nói mỗi ngày ở đây như bị giày vò.

Có lẽ Lam Mặc nói đúng, vì sống sót thì thể xác và tôn nghiêm đều có thể bán đi, nói nàng sợ chết cũng được, xương cốt tốt lên nàng chỉ muốn rời khỏi đây.

Ngoài cửa sổ mưa phùn rơi rả rích, từng giọt nước văng tung tóe vào phòng, bên ngoài ngập nước, trên bàn cũng bị vurun vài giọt nước nhỏ, vết mực đen lướt qua lại tạo thành ngàn vạn tầng mực hoa.

Mái tóc búi lên, từng hạt mưa thấm ướt làn váy màu nhạt rơi xuống đất tạo thành một vũng nước nhỏ. Hơi mát cùng ẩm ướt xông vào, rớt trên tóc, bụi tóc thả ra xoắn xuýt.

Móng tay mịn màng cứa vào da thịt đến chảy máu, nàng mím môi lẳng lặng kẻ lông mày, ánh mắt nhìn xuyên qua tấm gương đồng – một gương mặt xinh đẹp đang gượng cười, nàng không cầm lấy dù, liền theo bọn nha hoàn đứng dậy đi vào màn mưa.

Nghe nói Hiên Viên Hạm ở trong tiêu đình xem mưa, Lam Mặc bảo mọi người bụng điếm tâm hoa quả tới,

Có lẽ trời sẽ mưa liên tục, sóng gợn lăn tăn, mưa phùn mang theo gió lạnh khiến cho không khí trở nên mát mẻ. Ánh sáng của nước lấp lánh mờ ảo, sương mù giăng đầy những ngọn núi.

Mùi rượu thơm thoang thoảng, mỹ nhân ôm trong lòng, Hiên Viên Hạm nâng chén rượu khẽ nhấp, đôi mắt nheo nheo nhìn về phía xa. Cô gái trong ngực xinh đẹp quyến rũ, thỉnh thoảng cảm bình rượu rót cho hắn, đầu ngón tay trắng nõn mịn màng, đôi mắt dịu dàng, mỗi cử chỉ đều phong tình.

Cách đó không xa truyền đến tiếng huyền não, hắn tỏ vẻ không vui quay đầu nhìn. Một bóng người thanh mảnh mặc bộ váy trắng cổ sức kháng cự thoát khỏi đám thủ hạ, mưa phùn rớt xuống mái tóc đen, dính sát vào bên má, nàng chau mày dường như muốn xông vào, lại bị đám thủ hạ ngăn lại, thẹn quá hóa giận gương mặt ửng hồng như hoa đào. Nước mưa làm ướt cả quần áo trắng, dính sát vào người, từng đường cong lung linh để lộ không sót.

Trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, lúc này mới cau mày mở miệng: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Lam Mặc đi tới trước, mỉm cười cúi người nói: “Chủ tử, Lâu cô nương muốn gặp chủ tử”

Hắn cau mày nhìn sang thấy nàng bị đẩy ngã xuống đất, bần đơ dính vào quần áo màu trắng, xung quanh nước đọng văng tung tóe, gương mặt trở nên nhếch nhác tỏ vẻ không cam lòng.

Trong lòng rung động, đẩy cô gái trong lòng đang dâng rượu cho hắn, lãnh đạm nói: “Đỡ nàng ấy vào đây?”

Phát Ảnh bị đưa tới bên cạnh hắn.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng như băng, đưa ly rượu đặt bên môi, khẽ nhấp, mọi cong lên ưu mỹ lộ vẻ chế nhạo, ánh mắt như sông băng dần nhìn lướt qua mặt nàng.

Phát Ảnh ngẩng đầu nhìn hắn, do mới cãi vã nên lồng ngực khẽ phập phồng, hai tay muốn nắm thành quyền, hất đầu nói: “Ta muốn cùng ngươi làm giao dịch”

Nói vừa dứt tưởng như một cục đá ném xuống tạo thành tầng sóng, Hiên Viên Hạm bật cười khanh khách, gương mặt tinh xảo cười đến quyến rũ, ngay cả thị vệ đứng bên cạnh cũng y cười đầy mặt.

Lam Mặc kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt Hiên Viên Hạm lại tuy cười nhưng lại sâu xa khó lường.

Hắn đặt ly rượu trong tay xuống, hứng thú nhìn thẳng nàng, đôi mắt sắc sảo như nhìn xuyên thấu lòng nàng.

Phát Ảnh quật cường ngẩng cao đầu, lặp lại từng câu từng chữ: “Ta muốn cùng ngươi làm giao dịch”

Về nghiêm túc trên gương mặt nàng khiến những người xung quanh dần dần không cười nữa, Hiên Viên Hạm nhếch môi cười lạnh: “Nàng có tư cách gì cùng ta làm giao dịch?”

Sắc mặt Phát Ảnh ửng hồng, ưỡn thẳng sống lưng nói: “Tự nhiên có tư cách.. chính là cơ thể của ta”

Tiếng cười đột nhiên mất đi, sau đó im lặng rồi lại cười to.

Ánh mắt Hiên Viên Hạm sâu không thấy đáy, lông mày nhíu lại, đôi mắt lướt qua toàn thân của nàng giống như đang kiểm tra hàng hóa, rồi cười lạnh nói: “Thân thể của nàng?”

“Phải!”- Nàng nặng nề lên tiếng, cố giữ giọng bình tĩnh nói. “Ngươi cứ quy định thời gian, mấy ngày đó ta sẽ cam tâm tình nguyện thuộc về ngươi, nhưng khi hết thời hạn xin ngươi hãy thả ta ra”

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, không nhin được phát tay: “Đ dẫn đi đi, ta không có hứng thú”

Thủ hạ tiến lên tho lỗ kéo cánh tay nàng, nàng vùng vằng phản kháng, cánh tay bị bẻ ra sau như muốn gây liên đau đến chau mày, cơ thể mất đi không chế bị kéo về sau, nàng quay đầu hấp tấp nhìn hắn, cất giọng kêu: “Ngươi từng nói có một ngày ta sẽ cam tâm tình nguyện ở phía dưới ngươi, ta bây giờ cam tâm tình nguyện, chỉ cần sau đó thả ta đi, ta có chỗ nào không tốt vì sao lại không thả?”

Thế nhưng hắn chỉ nhìn đi về nơi khác, vẻ mặt nguội lạnh hờ hững. Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa.

Thân ảnh của hắn tan vào trong màn hình, màu đỏ của mái đỉnh trở nên như bị nước bôi đen, dần dần trở nên mơ hồ.

Trong lòng quỳnh lên, nàng cúi đầu cắn vào tay tên thủ hạ, người đó bị đau nàng liền nhân cơ hội đẩy hắn ta ra chạy về hướng Hiên Viên Hạm, chưa chạy được mấy bước đã bị bắt lại.

Người đó nắm lấy tóc nàng kéo mạnh, nàng kêu lên một tiếng vì đau, tay giữ lấy tóc lại bị đẩy ngã xuống trên đất. Những hòn đá sắc nhọn cùng với màu xanh của cỏ, mưa bụi quét trên da thịt mịn màng của nàng, từng giọt máu hồng rỉ ra.

Trên mặt dính đầy nước mưa bùn lầy, mặt nàng đối diện với đất, loáng thoáng có thể nghe thấy mùi ẩm ướt của mưa.

Mưa cứ thế trút xuống trên người nàng.

Một người cao ngạo như nàng, hôm nay lại để mặc cho người ta khi dễ, chặt vật không thể tả. Nàng thở hổn hển, móng tay bấu chặt vào phiến đá, máu thịt hòa lẫn, hít một hơi lại đứng dậy chạy về hướng hắn.

Cơ thể lại bị giữ lại.

“Buông ta ra!”

Nàng tức giận ra lệnh, những tên thủ hạ không hề lưu tình kéo nàng đi, nàng quay đầu nhìn chăm chú về hướng hắn, quyết cường không cam tâm.

Bóng người ngày càng nhạt, nàng dùng sức đẩy tên thủ hạ đang giữ lấy nàng ra. Tên thủ hạ không chịu được nữa, gờ tay “bộp một tiếng đánh vào mặt nàng, hùng hùng hổ hổ nói: “Khôn khiếp, thật không biết nghe lời!”

Gương mặt trắng nõn lập tức xuất hiện màu đỏ, lần đầu tiên trong đời nàng bị người ta tát, chỉ cảm thấy như bị lãng nhục, phần hận đứng dưới mưa, hai mắt tròn to lạnh lùng đến rợn cả tóc gáy nhìn tên thủ hạ.

Tên thủ hạ tuy sợ nhưng không thừa nhận, thẹn quá hóa giận một bạt tai lại rơi xuống.

Trong màn mưa một bóng người lướt tới, giữa không trung tạo ra một đường cong uy mỹ, bắt lấy cổ tay của tên thủ hạ. Hắn ta hoảng hốt kêu lên, tay đột nhiên chuyển hướng ngay sau đó kêu đau một tiếng dùng tay giữ, trên áo máu tươi chảy ròng ròng.

Hắn ta đột nhiên hoảng sợ, xoay người, quỳ trên đất, cảm lạnh làm thỉnh cầu xin tha: “Chủ tử tha mạng”

Bạn đang đọc truyện *Tù Nó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13

Mưa tạt vào mặt, trên bộ quần áo thêu kim tuyến xuất hiện vệt đen.

Mưa bụi lất phất rơi trên vạt áo đen, làm ướt một mảng.

Hiên Viên Hạm sắc bén liếc nhìn người đang quỳ, bình thần ra lệnh: “Lôi xuống”

Tên thủ hạ hoảng sợ ngẩng đầu, nơi cổ họng không phát ra được tiếng, đáy mắt thoáng qua tia tuyệt vọng, hai người thủ hạ tiến lên kéo hắn đi. Gương mặt hắn thâm bại như tờ giấy, mũi chân buông thõng về ra trên đất một vệt dài của nước.

Phát Ảnh thờ hồn hèn nhìn Hiên Viên Hạm, trên má đau rát, lau đi bùn bẩn văng trên mặt, mái tóc ướt đầm từng giọt nước rơi xuống.

Hiên Viên Hạm đi tới trước nàng, mưa phùn làm cho tóc ướt, cúi đầu nhếch môi, ánh mắt sâu thẳm lóe lên tia sáng khó hiểu.

Vũ đã ba tiêu, chung quanh tiếng mưa rơi lác đác. Hắn cười khê: “Nói cho ta biết, vì sao nàng lại thay đổi chủ ý”

Phát Ảnh cười một tiếng, có vẻ hơi mỉa mai: “Ngươi muốn nghe ta nói thật hay nói dối?”

Hắn hứng thú híp mắt, nhú mày không nói.

Phát Ảnh tự nhiên hiểu hắn muốn lời nói thật lòng, quay đầu ánh mắt nhìn về phía màn mưa đang giăng trên núi, từng sợi tóc dính bệt vào gò má trắng trẻo như sông nước Giang Nam đậm đặc son thủy, tóc đen hạo nhan, hàng mi cong ướt nước tựa như trên châu tỏa ra ánh sáng lung linh.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, cơ thể nhích lại gần, gió nổi lên trong mũi đầy mùi thơm ngát, quần áo trắng ướt đầm lạnh lẽo, sau đó nghe nàng thì thầm nói: “Ta đâu không lại ngươi, nhưng ta muốn rời khỏi đây!”

Vẫn biết nàng muốn bỏ đi, nhưng khi chính tai nghe nàng nói, trái tim có chút ưu sầu.

Trong mắt thoáng lên vẻ lạnh lẽo, lông mày hơi nhíu nhưng rất mau lại giãn ra, ngồi dậy, hắn xoay người đi vào bước rồi mới dừng lại, hơi nghiêng đầu nhìn nàng. Ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng, nói: “Mười ngày”

Mười ngày, nàng biết hắn sẽ đồng ý mà.

Không biết nên vui hay buồn, kinh ngạc ngồi tại chỗ, còn hắn đã lạnh lùng bỏ đi.

Lam Mặc đuổi theo, lúc đi qua nàng khẽ dừng chân, nhìn nàng vừa tiếc nuối vừa cảm thán: “Ta sẽ cho thời gian dài hơn một chút” – Muốn nói lại thôi, cuối cùng bước nhanh đuổi theo.

Phát Ảnh thần thò, nhìn về nơi xa, cười phá lên.

Nước mưa nghịch ngợm chảy xuống khỏi vạt áo tạo từng vệt nước đọng.

Hiên Viên Hạm sải bước đi trước, Lam Mặc cẩn trọng theo sau hắn, chỉ nghe hắn hạ giọng hỏi: “Lâu gia có động tĩnh gì?”

“Lâu Gia xem ra vẫn bình thường, ngược lại Mộ Dung gia mấy ngày qua phái không ít người đi tìm kiếm”

Hắn khẽ dừng bước, đường cong nơi cằm trở nên lãnh thẳng, hai mắt sâu thẳm thoáng qua luồng khí tức nguy hiểm, nhú mắt hỏi ngược lại: “Là Mộ Dung Tri?”

Lam Mặc cười một tiếng, cung kính nói: “Nô tì cũng cảm thấy hắn là hắn, nhưng ai ngờ khi tra rõ mới phát hiện đó là Nhị thiếu gia của Mộ Dung gia, Mộ Dung Triệt”

Mộ Dung Triệt?

Hắn khẽ cau mày, tà mị cười khê, bước lên trước, lãnh đạm nói: “Bất kể là ai”

Câu sau hắn không nói nhưng Lam Mặc cười khê biết ý.

“còn nữa”- Hắn quay đầu nhàn nhạt cất giọng: “Ngày đi Hoàng thành dẫn nàng theo”

Lam Mặc dù kinh ngạc cũng không dám hỏi chi cung kính gật đầu.

Hắn quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía mặt hồ đang gợn sóng lăn tăn, mưa bụi lất phất mờ mờ lung lung như mộng, đôi mắt lóe lên tia sáng phức tạp rồi rơi xuống nơi sâu thẳm biến mất không thấy nữa.

Tự tại phi hoa nhẹ như mơ, vô biên thi vũ mảnh như buồn.

Trong đêm, mưa phùn vẫn như cũ.

Mặt trên người chiếc áo thị tằm mỏng manh, đôi tay đan vào nhau vừa khấn trương vừa bất an.

Một luồng hơi thở lạnh lẽo lướt qua lưng, trong lòng liền căng thẳng tính xoay người lại thì cơ thể đã bị thô lỗ đẩy tới sát tường.

Đầu đập mạnh vào vách tường lạnh ngắt, muốn khóc lên. Hắn dùng cơ thể to lớn áp sát nàng vào tường, nhiệt độ nóng rực mang theo mùi hàn hương lạnh lẽo trở nên hài hòa, ngoài cửa sổ gió thổi mưa rơi làm ướt gò má của hai người.

Xen giữa luồng không khí là tiếng thở hỗn hển, hắn lại dùng tay đẩy nàng bên giường cơ thể áp sát tới, nàng kinh hoàng muốn trốn, mắt cá chân lại bị giữ lấy, nàng phí sức xoay người lại lúc này mới nhìn rõ hắn.

Áo đen lạnh lẽo, mặt mũi ẩn trong bóng tối, đôi mắt đen như hồ sâu.

“Xoẹt” tiếng lụa mỏng bị xé rách, trái tim nàng trong phút chốc sa xuống.

Hạ thân nóng rực như kiếm tiến lại gần sát, theo trực giác nàng muốn trốn đi nhưng một bàn tay lại dùng sức đè chặt, thân thể không thể cử động. Từng mảnh vải trên người bị lột sạch, không khí lạnh lẽo thổi qua da thịt trần trụi. Lòng căng thẳng khiến cho nàng không kiềm được kéo chăn che kín cơ thể, thế nhưng lại bị hắn đè lên, hô hấp khó khăn mang theo sức nặng của đàn ông cùng với mùi hương đầy nam tính, hai mắt sâu hoắm lạnh dần thấu xương.

Lớp vải lụa từ trên vai hắn rút xuống, chạm vào hai má trắng nõn của nàng, mái tóc đen che kín mắt, hơi thở lạnh lẽo mùi hương thơm mát khiến nàng nhớ tới những chiếc lá sen ở trong nước vào mùa hè, dưới ánh mặt trời những hạt nước lấp lánh, mùi thơm thanh mát.

Từng đường nét rõ ràng bị che dưới tóc trở nên mơ hồ, đôi mắt sâu không thấy đáy giống như u hồ lại như thâm uyên, rét lạnh tĩnh mịch, nàng không kiềm được vươn tay hắt đi mái tóc của hắn, muốn nhìn rõ trên gương mặt quyền rũ ấy có hay không tình cảm bình thường của con người. Đợi đến khi đôi mắt kia trở nên mệnh mang lóe lên sự kinh ngạc nhỏ, nàng mới thức tỉnh, cơ thể căng cứng thu tay lại nhưng hắn lại thẳng tắp tiến vào cơ thể nàng.

Đột nhiên chịu đau khiến nàng bật kêu, hắn cúi người chặn đứng âm thanh giữa răng và môi nàng, hơi thở dồn dập vang lên giống như tiếng gió thổi lá cây sào sạt.

Hạ thân đau đớn và khó chịu khiến nàng muốn kháng cự, đôi tay dùng sức chống trước bộ ngực trần trụi của hắn, móng tay lưu lại vết cào nhát, hắn đột nhiên vươn tay chụp lấy tay nàng nằm để ra sau ót, bá đạo không chút thương tiếc chiếm đoạt, trong mắt nàng vươn đầy lệ.

Dần dần, hắn như thổi lên trên người nàng một ngọn lửa cháy bùng bùng đầy xa lạ, tựa như có thể thiêu cháy cả đồng cỏ, khiến nàng bị thiêu cháy sạch, một động tác lần lượt đều phá tan phòng thủ yếu ớt, nàng không ngừng uốn cong người, mím chặt môi ngăn tiếng rên rỉ.

Hắn lại càng tăng nhanh động tác, cơ thể như không còn tri giác, nơi da thịt áp sát vào nhau thấm đầy mồ hôi, cuối cùng cũng cầu xin tha thứ thế nhưng hắn vẫn dính chặt, môi tựa vào bên tai nàng nói nhỏ thì thầm: “Nói cho ta biết, ta là người thế nào”

Giọng nói của hắn xa xăm tựa như cách tới thiên sơn vạn thủy, trong ý thức nổ vang ầm ầm chỉ nghe đại khái hắn hỏi nàng, hắn là người thế nào.

Nàng làm sao biết hắn là người thế nào, chỉ nhớ một cái tên, chỉ biết giữa nàng và hắn chẳng qua là giao dịch, kiên nhẫn trong 10 ngày, nàng không phải nhìn thấy hắn nữa.

Vì vậy, nàng dứt quãng gọi tên hắn, cực kì đè nén giọng nói đang phát ra nhưng lại chỉ hóa thành nhiều tiếng rên rỉ, trong bóng đêm mơ màng lại cực kì rõ ràng.

Nàng nói: “Hiên Viên Hạm...”

Ánh mắt hắn lóe lên, lại một lần nữa chiếm lấy nàng, rồi trầm luân.

Thân thể từ trong bể tình tỉnh dậy, cảm giác kích thích rồi đi, mồ hôi chảy ròng ròng, mái tóc tán loạn che kín nửa gương mặt xinh đẹp, đưa tay kéo lấy chiếc chăn gấm phủ kín người không hề nhìn hắn một lần, rồi phí sức cầm lấy y phục khoác lên người, chân trần bước xuống giường.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào mặt đất cảm thạch, xuyên qua làn da trắng nõn trong suốt khiến nàng tỉnh táo rất nhiều.

Nàng chân trần ra khỏi phòng, bên ngoài mưa phùn rót xuống những phiến đá bên ngoài cửa tạo thành những con sóng lăn tăn.

Trong đêm cây lá trở nên rậm rạp, mưa gió thổi qua, cành lá đung đưa tạo ra tiếng động nhỏ, cảm giác ẩm ướt mát mẻ thổi qua người, trên mặt một cảm giác nhột nhột, nàng vươn tay hắt lá liễu đang cọ vào mặt, cuối cùng không nhịn được nhẹ giọng thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14

Ngày đầu tiên, nàng cầm bút viết lên trên tờ giấy một vệt thật to, cẩn thận suy nghĩ mãi cuối cùng cầm bút điền tiếp 2 từ 正. Nhìn một hồi lâu sau lại mím môi xóa nó đi.

Trên tờ giấy, bút tích vẫn thẳng, màu đen của mực hiện lên lờ mờ, nét mực dần dần khô lại giống như lúc bắt đầu lại tựa như kết thúc.

Cầm lấy bút dính đầy mực, ngòi bút sắc bén chắc chắn nhưng lại mềm mại cong lên, nghiêng mực đen thắm một màu giống như sẵn sàng tràn ra, hai mắt nhìn thoáng qua, đập vào mắt ngay tức khắc là cuốn “Liệt nữ truyện”. Không biết tại sao lại nổi giận, bàn tay vuron ra bôi đen thứ đập vào mắt.

Từng hàng chữ trở nên đen thui, trong lòng dâng lên cảm giác sung sướng vô cùng, tựa như muốn bật cười.

Tiếng bức rèm đùng đưa vang lên sau lưng, tạo thành hàng loạt tiếng va chạm. Một đầu ngón tay nhẹ nhàng vén rèm lên, trên trán bông hoa sen màu đỏ nở rộ, trăm cài hoa phục, gương mặt xinh đẹp lung linh điểm lệ, nhìn bóng lưng đang chấp bút của Phát Ảnh rất lâu sau mới thùy mị cười nói: “Muội muội đang luyện chữ sao?”

Do quá tập trung nên không ngờ có người tới, đầu bút khựng lại, cổ tay khẽ run lên nhưng lấy lại bình tĩnh. Nàng xoay người, thấy cô gái kia đang ngần ra, nhú mày nhìn nàng.

Nàng nhớ người này, là vị cô nương lần đó bị Vũ Văn Mặc ngăn lại.

“Tỷ Tỷ, chỉ sợ người ta không biết tỷ tỷ, ngay cả quy củ cũng không hiểu”

Phía sau một giọng nữ đột ngột vang lên, tiếng cười mềm mại giọng nói như ngọc ngà va vào nhau, dịu dàng ngọt ngào nhưng mang theo hàm ý châm biếm.

Sắc mặt cô gái hơi chậm lại ngay sau đó liền cười e lệ chói lọi như hoa tường vi. Làn váy hoa lệ khẽ lay động, cô gái kia bước vào phòng, sau đó một cô gái mặc váy hồng cũng theo vào, đôi mắt sáng quắc, ngọt ngào như hoa, đôi môi anh đào mềm mại mê người.

Đôi mắt sáng khẽ chớp, vẻ mặt vô tội thuần khiết khiến người khác yêu thương. Phía sau nàng ta là đám đàn bà giả vờ hiền lành xinh đẹp, oanh oanh yến yến cười nói, trong gian phòng không to lắm trở nên chật chội.

“Chắc chắc, sao ngay cả trà cũng không có thế này”

“Ngay cả màn cửa cũng cũ, mặt bên ngoài lại phai màu”

“Trong phòng sao lại có mùi kỳ lạ quá”

“Bọn muội không biết, Ảnh muội đây là Đại tiểu thư đấy”

“Chà trách đáng về lại trí thức như thế, muội muội không biết chủ tử ghét nhất loại nữ nhân ngây thơ”

Dần dần hai bên tai Phát Ảnh tê lại.

Không ngờ, mắt lại nhìn thấy một bóng người mặc áo xanh, bức rèm che khẽ động, dáng người thướt tha đi vào.

“Các vị cô nương đây là nghi lễ thăm hỏi sao?”

Nụ cười lãnh đạm, không kiêu ngạo không tự ti, gương mặt dịu dàng, đôi mắt kín đáo nhìn lướt qua đám phụ nữ.

Lam Mặc này không phải người bình thường.

Giọng nói oanh yến cuối cùng cũng dừng lại, cô gái dẫn đầu trên trán có một bông hoa sen đỏ, ở trước mặt Lam Mặc cũng không dám kiêu ngạo vài phần: “Lam Tỷ Tỷ nói đi đâu vậy, các vị tỷ muội đây chẳng qua đêm thăm muội muội mới thôi”

Lam Mặc cười nhạt: “Các vị cô nương đã ở đây rất lâu, quy củ nơi này cũng hiểu được. Chủ tử không thích nhất điều gì, chuyện này các cô nương là người rõ nhất.”

Gương mặt xinh đẹp của các cô gái trái ngược hẳn với bản chất, bạch y cô nương cười ngọt ngào một tiếng, vẻ mặt trở nên ngược ngáp: “Lam Tỷ tỷ, gần đây chủ tử công việc bận rộn cho nên không tới để bọn tỷ muội hầu hạ sao?”

Về mặt Lam Mặc không đổi: “Đại cô nương đừng làm khó nô tỳ, hành tung của chủ tử nô tỳ sao có thể tùy tiện tiết lộ, huống chi cô nương cũng đã hỏi quá nhiều”

Đại cô nương đỏ mặt, hai mắt hiện lên vẻ khó xử, vẻ mặt ngây thơ vô tội: “Đại Nhi sai rồi”

Lam Mặc mỉm cười trấn an: “Nô tỳ cũng không trách tội cô nương, chẳng qua chuyện của chủ tử, những kẻ hạ nhân như chúng ta không thể nhiều

chuyện, cô nương nói xem có đúng không?”

Bạch y cô nương gật đầu liên tục, nói nơi này không có gì thú vị, hàn huyền vài câu rồi vội vàng cáo biệt.

Phát Ảnh cười nhạt không nói, cầm lấy tờ giấy phủ lên cuốn “Liệt nữ truyện” đã hoàn toàn thay đổi, cũng không mời Lam Mặc ngồi, lạnh đạm nói: “Cô xem nơi này ngay cả ghế cũng không có, đành phải để cô thiết thời đứng một lúc”

Lam Mặc thiếu chút nữa tức giận, đạo nói “hận ốc cập ô” (1), Phát Ảnh lại mang tất cả tức giận trút hết lên người nàng, hình ảnh người này trong lòng thấp xuống chỉ vền vẹn là thường thức nên tất nhiên trong lời nói có mang theo một chút hơi hám tức giận và bông đùa, cũng không giận, chỉ đơn thuần nhún một tín: “Thu dọn mọi thứ đi, tối nay sẽ lên đường”

(1)Hận ốc cập ô, tức là ghét ốc, ghét cả ô – ghét ai, ghét lấy cả nhà; tương tự câu ‘Ghét ai ghét cả tông chi họ hàng’ của Việt Nam

Trong lòng Phát Ảnh không yên gặt đầu một cái.

Lam Mặc hơi kinh ngạc: “Cô nương không muốn biết đi đâu sao?”

Phát ảnh không mặn không nhạt nói: “Đến thì sẽ biết, huống chi cô đã nói hành tung chủ tử không tùy tiện tiết lộ, tôi chỉ nghe lời cô sao còn lộ về mặt như thế?”- Thản nhiên nhìn Lam Mặc một cái, hẳn là không nhịn được nhếch môi cười.

Lam Mặc chỉ khẽ thở dài.

Biết rõ là vực sâu nhưng vì làm việc nghĩa mà nhảy xuống không chùn bước, như thế sao lại không để bản thân nhảy xuống vui vẻ một chút. Nàng đã suy nghĩ thấu đáo mọi việc, sau khi Lam Mặc rời khỏi, lại cầm tờ giấy lên, nhìn cuốn sách đã trở nên mơ hồ nằm phía dưới lại thần thờ.

Phá sách là vì nội dung sách hay vì người đằng sau gáy sách?

..

Một chiếc hương xa bảo mã. Xe của Hiên Viên Hạm bề ngoài đơn giản nhưng bên trong hoa lệ khiến người ta chặc lưỡi.

Trên đường đi phải ngủ qua đêm, trong xe nệm ấm chăn êm, chiếc bàn Tứ bảo làm bằng gỗ trên đó mọi đồ đều đầy đủ, Hiên Viên Hạm mặc cẩm bào màu đen, cổ áo thêu kim tuyến, vạt áo rộng rãi phủ lên nệm êm giống như u đắm tụy bằng phẳng nhưng quanh co.

Ngón tay cầm bút lông thỉnh thoảng cau mày rồi giãn ra.

Bên trong xe, dạ minh châu tỏa ra ánh sáng màu trắng xa xỉ.

Phát Ảnh cố ý ngồi xa ra, ôm đầu gối ngồi trong góc quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ khép chặt, những sợi tóc vô tình rơi xuống phát trên má càng tôn thêm làn da trắng nõn.

Hai tay đan vào nhau để ở cổ chân, mười ngón tay nhỏ nhắn, làn da trắng nõn long lanh trong suốt. Đôi mắt như nước hồ thu, mười ngón tay như hành trắng.

Những hình ảnh đó đều vô tình rơi vào mắt. Nếu như hẳn nhớ không lầm, ở trên mắt cá chân nàng có một đóa hoa sen đỏ kiều diễm, yêu mị mang màu đỏ lấp lánh tựa máu.

Hắn đặt bút xuống, híp mắt nhìn về phía nàng lạnh đạm nói: “Tới đây”

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15

Phát Ảnh hoang mang xoay mặt nhìn lại, vẻ mặt hẳn hờ hững nhìn nàng, đôi mắt hẹp dài thâm sâu lấp lánh vô số ánh sau tựa như ánh trăng phản chiếu xuống mặt hồ.

Trời dần dần tối lại, cô nam quả nữ ngồi chung một xe, nàng không thể đi đâu cả. Chẳng lẽ mỗi ngày làm một lần hẳn mới cảm thấy có lợi sao?

Hai tay giữ lấy vạt áo trước ngực, sợ hãi nhìn hắn, hai mắt đỏ bừng, cất giọng: “Ta.. đang trong kì kinh nguyệt”

Sắc mặt Hiên Viên Hạm khẽ kinh ngạc, môi nâng lên nở nụ cười cổ quái, đôi mắt cười như không cười, chỉ gật đầu lại nói: “Nàng qua đây”

Hai chữ biến thành ba chữ, lông mày Phát Ảnh nhũn lại, giống như đang suy nghĩ có nên nghe hắn hay không, nói về sức mạnh nàng đánh cũng không lại, hai mắt lóe lên ngoan ngoãn bước tới.

Hắn tự nhiên đưa tay về phía nàng, đầu ngón tay trắng nõn thon dài mạnh mẽ, mang theo mùi hương thoang thoảng mát lạnh của đầu hè. Đôi mắt đen không thể nhìn ra tâm tư hắn, trong mắt mênh mông lướt qua một nụ cười, không thể tra xét nổi nhưng hành động là chân thật

Chỉ có Phát Ảnh nhìn thấy hành động của hắn quá mức giả dối, nhìn đôi bàn tay đưa ra giữa không trung, nàng chỉ im lặng.

Từng đường chỉ tay lộ rõ, làn da trơn mịn như tơ lụa. Dưới ánh sáng của dạ minh châu toát ra thứ màu sắc êm dịu, xem ra được chăm sóc rất kỹ lưỡng, không hề có những vết chai sạn thô kệch màu vàng.

Hắn chỉ nhún mày nhìn nàng, đôi mắt u lãnh không biết là cảnh cáo nàng hay đang có ý dò xét.

Môi mấp máy, dù là cam nguyện hay không, nàng cũng đem tay mình thả vào lòng bàn tay to lớn của hắn. Bàn tay hắn nắm chặt, mang theo cảm giác mát lạnh, cánh tay khẽ động, dùng sức không nhiều nhưng dễ dàng kéo cả người Phát Ảnh vào lòng ngực hắn.

Cơ thể đột nhiên bị kéo không kịp chuẩn bị, lao đảo ngã xuống, cảm đập vào vòm ngực cường tráng của hắn chỉ cảm thấy rất đau, hàm răng dưới cắn vào lưỡi, miệng đầu mũi máu, chỉ thiếu chút nữa là đau đến rớt nước mắt, hai mắt chớp hồi lâu vẫn không có tí xiu ươn, tay chân loạn xạ chống vào ngực hắn ngẩng đầu lên, đầu mũi di động quanh quần mũi đàn ông kết hợp với mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người hắn.

Hắn như không chú ý tới trình trạng của nàng, ánh mắt chuyên tâm nhìn lên bàn, tay cầm bút, tay kia vòng lấy eo nhỏ của nàng.

Cơ thể Phát Ảnh như bị kim châm khẽ run lên, nàng không có thói quen thân mật như thế, dù giữa hai người đã từng chuyện thân mật hồi lâu. Cơ thể căng cứng, rất lâu sau mới một môi dưới sức tựa đầu vào vai hắn, mái tóc đen rủ xuống một bên vai, đôi mắt nhìn lên bàn chỉ thấy sổ sách để ở trên, hắn cầm bút điểm điểm vài cái, lưu lại trên tờ giấy chẳng chút màu nước.

Một suy nghĩ lóe lên, nàng quay đầu nhìn sang chỗ khác. Nàng không muốn cùng hắn có bất cứ liên quan, cũng không muốn biết bí mật của hắn. Biết bí mật của người khác sẽ trả giá rất đắt, đạo lý này nàng hiểu.

Trong vầng sáng, khi nàng không nhìn nữa, gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Hiên Viên Hạm thoáng lên vẻ phức tạp, ngay sau đó như sao rơi hút vào đáy mắt không thể tìm thấy.

Đề đầu nàng tựa vào ngực hắn, bên tai có thể nghe tiếng tim đập rất trầm ổn mà khỏe mạnh. Đó là cũng nơi yếu nhất của con người, chỉ cần dùng lưỡi dao sắc nhẹ nhàng nhấn xuống thì sẽ mất mạng ngay. Nếu như trong tay nàng có một con dao, nàng...

Bàn tay đặt bên eo bỗng nhiên tăng thêm lực khiến nàng hoảng hốt, cả người không tự chủ mà run lên, mồ hôi lạnh như bị suy nghĩ trong đầu làm toát ra, trái tim đập nhanh như sắp văng ra, cảm giác như bị nhìn thấu. Nàng ngẩng đầu lên chỉ thấy hai gò má hoàn mỹ của hắn, vẻ mặt tuấn lãnh không có vẻ gì bất thường.

Có lẽ, hắn chỉ đùa thôi. Phát Ảnh thở phào nhẹ nhõm.

Mỹ nhân trong lòng quả thật nhuyễn hương ôn ngọc. Nàng quả thật là mỹ nhân, mày xa xăm, da trắng nõn nà, cổ cao ngó sen, răng như hạt bầu, dáng người như linh lung, lại thanh lệ như gió núi, lãnh đạm tựa trăng, thanh khiết như nước. Đặc biệt tóc rất đẹp đen tuyền một màu trơn bóng mềm mại, thoang thoảng mùi lan.

Nam nhân đối với nữ nhân liền sinh dục vọng, giống như sông Uông gọn sóng, tạo nên một bức tranh phong tình mang theo vẻ thẹn thùng.

Cho nên, mấy hôm nay tâm trạng hắn vẫn rối loạn, liền đặt bút sang bên, bàn tay bùng đả trái cây, trên bàn từng quả nho tròn nhỏ bóng lánh khiến người khác thèm thuồng. Phát Ảnh hiểu ý hắn, nàng phải làm, tự mình bẻ trái nho bỏ vào miệng hắn.

Được, nàng đường đường là tiểu thư Lô Gia, mấy chuyện này chẳng lẽ làm không được. Ngồi thẳng dậy, vẻ mặt cảm nín, ngón tay mảnh khảnh bẻ lấy hai trái nho, hai mắt chăm chú nhìn theo từng chuyển động của đầu ngón tay, giống như đang cùng đánh giặc, dáng vẻ này vừa ngây thơ lại đáng yêu.

Hai mắt Hiên Viên Hạm lóe lên nụ cười hài hước ngay cả bản thân cũng không biết, lúc nhìn lại, đầu ngón tay của nàng cầm quả nho đã dâng tới, động tác dù ưu nhã nhưng cũng không mất đi lí thú.

Hắn hít mắt nhìn nàng, nàng cũng nhìn hắn, đôi mắt như dao không hề e dè nhìn nàng, khẽ nhún mắt dường như mất kiên nhẫn. Khóe môi cong lên mỉa hoặc, tay siết chặt eo nàng, tay kia kéo ngón tay nàng bỏ vào miệng mình, thưởng thức trái cây thơm ngon đồng thời ngậm lấy đầu ngón tay nàng.

Trên đầu ngón tay cảm giác ẩm ướt, mềm mại, tê tê giống như dãi núi lấp biển ập tới, thân thể Phát Ảnh run lên bần bật, không tự chủ muốn rút tay lại, bàn tay kia lại giữ chặt không buông, đôi mắt đen sâu hoắm mênh mông nhìn nàng tựa như biển rộng có thể hút lấy mọi thứ.

Lòng Phát Ảnh trầm xuống.

Trong mắt Hiên Viên Hạm dường như rất thích thú, nhưng cũng lúc này trong cơ thể bắt đầu nóng ran, ngón tay trong miệng không thể bỏ ra.

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16

Chưa kịp phản ứng, cả người đã bị đè xuống dưới. Sức nặng khổng lồ, cảm giác bị chèn ép khiến người ta không thở nổi, nhìn vào đôi mắt đen không thấy đáy, cơ thể ngây ngô khi bị bàn tay nóng rực của hắn khiêu khích thì liền run rẩy từng đợt.

Hô hấp dần dần dồn dập, hai mắt mơ màng nhìn về nơi khác, chẳng qua là không muốn tiết lộ sự mềm yếu khi ở trước mặt hắn. Hàm dưới bị một ngón tay tàn nhẫn bóp mạnh, hai mắt chưa kịp nhìn thì hắn đã cúi người xuống hôn nàng.

Không thể nói là dịu dàng, cảm giác như bị cưỡng đoạt không mang theo chút tình cảm. Giống như những vị tướng quân trên chiến trường, kiêu căng tàn nhẫn ép nàng đến đường cùng, nhìn nàng run rẩy, nhìn nàng gào thét

Mùi hàn hương lạnh lạnh thoang thoang nơi mũi, phía dưới là chiếc thảm mềm mại thoải mái khiến nàng cảm thấy như đang nằm trên đám mây. Mỗi lỗ chân lông trong cơ thể đều run rẩy kêu gào, bàn tay nóng rực chạm vào từng tấc da thịt, cơ thể dần dần nóng lên cảm nhận rất rõ từng đường vân tay của hắn.

Mái tóc tán loạn, áo đã cởi xuống tới vai, chiếc áo lót chen kín cảnh vật trước mặt, phơi bày da thịt vô cùng mịn màng, dưới sự kích thích nó lại nổi lên màu hồng như nụ hoa đào chớm nở xinh đẹp.

Hiên Viên Hạm hai mắt sâu thẳm, bất ngờ rời khỏi môi nàng đang hít thở không thông, đưa tay cởi đi quần áo của mình. Hơi thở dồn dập, cảm giác trống rỗng trong đầu dần dần thanh tỉnh.

Động tác của hắn rất thông thả mà cao quý, ngón tay thon dài mở từng lớp vải đen, lộ ra lớp quần áo trong màu trắng, màu da như ẩn như hiện dưới đó. Mái tóc đen rơi trước ngực, đôi mắt đen như đêm mang theo sự lạnh khắc tã mị.

Phát Ảnh chỉ biết nhắm mắt lại trốn tránh, trong đầu nhớ tới gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Trì, cơ thể nóng rực không cách nào làm tan chảy lớp băng nơi đáy lòng. Đột nhiên nàng cảm thấy mình nằm trong băng giá, phía dưới nhu bàn chông, từng cây đâm mạnh vào người, toàn thân rét run.

Lúc này, ngoài xe truyền tới tiếng thủ hạ cố ý hạ thấp giọng bẩm báo: “Chủ tử”

Động tác trên tay hắn chậm lại, những đường cong trên mặt trở nên nguội lạnh, hai mắt lạnh lẽo làm cho người ta có cảm giác bị đẩy ngã vào hố băng, hơi thở bá đạo từ người hắn phóng ra ngoài. Phát Ảnh không khỏi lạnh, một lần nữa đánh thẳng vào tim, khiến nàng khó thở.

Anh chậm rãi đứng dậy, hai mắt tinh mịch hờ hững nhìn cô, như lưỡi kiếm sắc đâm vào mắt. Phát Ảnh vội vàng bưng tình đứng dậy, hấp tấp che dấu đi phần da thịt trần trụi, mở cửa khoang xe bước ra ngoài.

Hai mắt Hiên Viên Hạm lóe sáng, giọng nói khàn khàn, lúc này mới hỏi: “Chuyện gì?”

Giọng nói tên thủ hạ thật thấp từ ngoài cửa xe truyền tới: “Người đó lại sửa thời điểm gặp mặt”

“Thế nào, lần này là lại vì sao?”

Hắn nhếch môi cười khế, giọng nói trầm thấp trong đêm tối như Tu la.

Giọng nói tên thủ hạ càng nói càng cung kính: “Nghe nói gia nhân bên họ cảnh giác, sợ tin tức sẽ bị rò rỉ ra ngoài khi vừa mới tới đây”

“Theo hắn, hắn muốn chơi, để xem chơi như thế nào!”

“Vâng!”

Hiên Viên Hạm giương mắt lơ đãng nhìn ngoài xe, bóng người mặc đồ trắng một mình tĩnh lặng đứng trên xe, ánh trăng sáng phủ lên từng đường cong lung linh một vầng sáng màu bạc, cảnh vật lướt qua thật nhanh, gió thổi tới, tóc đen lay động, quần áo như tuyết bị hất tung. Giống như tiên nữ lạc xuống trần gian vừa mộng lung vừa không thật.

Gió núi lấy đi mùi hoa phong lan nhàn nhạt trên người nàng thổi vào trong xe, mũi khẽ hít một hơi. Mỗi cong lên thích thú, đôi mắt híp lại hồi lâu mới nói với thuộc hạ: “Lui ra đi”

Không thể nào phớt lờ ánh mắt lạnh lùng đó, Phát Ảnh nghiêng đầu cười nói với hắn: “Ánh trăng ngoài xe rất đẹp, muốn đi ra ngoài ngắm trăng, không nên bỏ lỡ thời điểm tốt như thế”

Gò má xinh đẹp như ngọc, lông mi dày như cánh quạt, hai mắt trong suốt như gió núi lướt qua tia nghịch ngợm.

Hiên Viên Hạm cười như không cười, đứng dậy đi ra, cả người áo đen như mực, gió đêm thổi qua vạt áo tung bay.

Phát Ảnh còn tưởng hán muốn so đo, không nghĩ hán lại dễ dàng bỏ qua cho nàng, trong lòng không khỏi thăm than, nàng nghiêng người chọn một chỗ ngồi xuống, hai chân buông thong theo gió và xe lay động.

Gió đêm mạnh theo cảm giác lạnh lẽo, thổi đi những lo lắng trong lòng, nàng hí hửng vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh, quay đầu nhìn hán cười tươi như hoa: “Ngồi a!”

Trong đêm tối, nụ cười ấy như một bông hoa xinh đẹp nở rộ.

Ánh mắt liếc sang chỗ trống bên cạnh nàng, khẽ nhíu mày, sau đó lại nhìn đến sự hi vọng trong mắt cô, ngó ngán, nhưng hán lại thông thả ngồi xuống. Gió mát thổi hất vào mặt, mái tóc bay tán loạn, sung sướng khác lạ.

Bên cạnh là cây lá um tùm lướt qua, nàng tiện tay ngắt lấy, ngậm vào môi, lông mày hạ thấp, từng tiếng nhạc thanh thúy cất lên. Như tiếng nước chảy róc rách qua từng ghềnh núi, dưới ánh trăng gợn sóng lẫn tẩn, ánh sáng lướt qua mặt nước mênh mông. Giống như hoa tươi nôn ra nhụy, hương thơm sáng lo lạnh, đầy mũi đầy hương thơm. Lời nói trong vô tâm lại lộ ra chút bí ẩn không nói thành lời. Lông mi dày rủ xuống tạo thành một vệt đen dưới mắt, môi đỏ mọng như thùy diệp, ngón tay mảnh khảnh dưới ánh trăng lại mông lung.

Hán đột nhiên cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt đen như hồ nước khẽ lưu động, cảm giác thích thú thật nhanh biến mất không lưu lại dấu vết.

Một câu kết thúc.

Hán nhàn nhạt hỏi: “Đây là bài hát thật sao?”

Tuy nguy hiểm nhưng lại không có khiêm cung, giống như ra lệnh cho nàng, Phát Ảnh cố tình không nói, mắt quét sang nhìn sự kiên nhẫn trong mắt hán, môi mấp máy không cam lòng đáp: “Ỗ nguy lâu”

Nghe vậy hán hồ hững hờ nhíu mày.

Phát Ảnh khó chịu, không vui nói: “Lặng đứng lâu cao nghe hơi gió, ngóng chân trời xa chút sầu xuân, như sương sắc cỏ nhuộm chiều tà, ai người cảm lãng tựa hành”

Nói xong liền hối hận.

Gương mặt hán lạnh lẽo, chế giễu nói, giọng lãnh liệt: “Uống rượu cuồng ca, cổ tỏ vui vẻ lại vẫn thấy vô vị, Áo quần rộng dần (gầy đi) nhưng trước sau cũng không hối hận, chỉ vì người ấy mà hao gầy, đúng không?”

Ánh mắt lóe lên, thấy lãnh lẽo, khóe léo nâng cằm nàng lên. Phát Ảnh không kịp được né tránh nhưng lại bị hán thô bạo giữ lại, nàng đau khẽ cau mày, thế nhưng hán lại tới gần, hai chóp mũi tưởng chừng chạm vào nhau.

Đôi mắt tinh mịch sâu không thấy đáy rét lạnh, lạnh đến thấu xương, hán cong môi, cười như không cười: “Thật to gan, lại còn mơ tưởng đến nam nhân khác”

Phát Ảnh xoay người, lãnh đạm nói: “Ta không có”

Hán hừ lạnh đẩy nàng ra, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, môi mông khê mở, giọng nói lạnh khiến người ta rùng mình: “Nhớ cho rõ, trừ khi viên Hồng Liên kia tự mình biến mất, nếu không cả đời này nàng mãi mãi là người của ta. Hoặc là..”- Hán cười khê, cực kì tà mị. “Kiếp sau, một lần nữa”

Khê phát tay áo, mặt hán không dời bước vào buồng xe.

Gió đêm vẫn mát như cũ nhưng cảm giác như mùa đông ủa đến, lạnh thấu xương, giống như roi thẳng xuống hàm băng

Bạn đang đọc truyện *Tù Nó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17

Khi đi vào trong xe, hán đã ngủ. Đầu gối lên cánh tay, tóc đen tron bóng xõa xuống trên thảm mềm. Cánh tay trải rộng, thất lưng như bị bó lại, hai chân

thon dài.

Dạ mình châu phát ra thứ ánh sáng màu xanh yếu ớt.

Nàng tìm đến một góc nhỏ cũng liền ngủ, đêm không an giấc cứ trần trọc trở mình thì trời đã sáng choang.

Đi cả đêm mới tới nơi, ở đó Hiên Viên Hạm có phù riêng nên không cần ở trọ, vừa xuống xe đã có người ra đón.

Trên đường phố người qua kẻ lại, ngựa xe như nước chảy, tiếng huyên náo khắp nơi, mang đến hơi thở náo nhiệt của cuộc sống.

Đập vào mắt là chiếc cổng lớn cao màu đỏ thẫm, có vẻ như vừa được sơn lại, bậc thềm dường như cũng được đổi lại, nơi này cũng không sầm uất như phố xa, kích thước có vẻ hơi nhỏ, nhưng vẫn sừng sững giống như chủ nhân của nó.

Một ông già mặc áo trắng ưỡn người đứng ở cửa nghênh đón, thấy Hiên Viên Hạm bước xuống xe, vội vàng nghênh đón, đôi tay kích động hướng vào trong viện, cười nhìn duy trì thái độ cung kính: “Phù đã được dọn dẹp sạch sẽ, xin chủ tử yên tâm”

Hiên Viên Hạm lãnh đạm gật đầu, đi lướt qua vào cửa.

Lam Mặc tiến lên cười nói: “Tiền thúc, bữa trưa ăn đơn giản là được, gần đây chủ tử đang làm từ thiện”

Tiền Thúc vội vàng gật đầu tán thưởng, ánh mắt nhìn sang Phát Ảnh, mỉm cười, xoay mặt nhìn về phía Lam Mặc: “vị này là...”

Lam Mặc cười một tiếng, lãnh đạm nói: “Là Lâu cô nương”

Vừa nghe hai chữ “cô nương”. Tiền Thúc là hiểu ra thân phận của Phát Ảnh, sự kinh ngạc trong mắt càng tăng, sau đó nhìn Lam Mặc lần nữa, Lam Mặc trình trọng gật đầu một cái.

Bấy giờ ông cười nói nghênh đón nhiệt tình: “Lâu cô nương, phòng đã chuẩn bị xong, cô nương vào nghỉ chốc lát là có thể dùng cơm trưa”

Hai người đều tỏ vẻ mờ ám, chỉ có Phát Ảnh rất tự nhiên, vô tâm không để ý tới, theo ông ta vào phủ

Trên đường, Tiền thúc xách đồ đi theo sau lưng Phát Ảnh, mấy người Lam Mặc đi sang chỗ khác, sau lưng chỉ có mình ông.

Hai bên cây cối um tùm, mùi hoa xộc vào mũi, Phát Ảnh cố ý bước chậm lại để đi sóng vai với ông, nàng dịu dàng cười nói: “Tiền thúc, nơi này có chỗ nào náo nhiệt không, ta muốn mua chút quần áo mà không biết đi đâu.

Tơ lụa Lâu Gia trải ra tới phương Bắc, nơi này biết đâu cũng có.

Tiền Thúc không trực tiếp trả lời, ánh mắt đảo một vòng, cung kính nói: “Cô nương quá lời, lão nô dù ở đây hơn nửa đời người nhưng chẳng qua chỉ thay chủ tử chăm sóc phủ này, mấy cửa hàng mới lão nô cũng không biết, nếu cô nương cần có thể hỏi Lam nhà đầu”

Nghe vậy, Phát Ảnh hơi bực mình nhưng lại cười nói: “Tiền thúc hầu hạ Hiên... chủ tử đã nhiều năm sao!”

“Đúng vậy...”- Tiền thúc cảm thán một tiếng, buồn bã nói. “Hơn nửa đời người rồi”

“Vậy thúc thúc nhất định biết chủ tử yêu thích cái gì, ta muốn hầu hạ tốt chủ tử không biết Tiền thúc không có chủ ý gì hay không?”

Tiền Thúc cười to, hiền lành nói: “Cô nương đi theo chủ tử cả ngày, chẳng phải tự mình quan sát sẽ tốt hơn sao!”

Phát Ảnh chán nản, không ngờ lão hồ ly này một chút tin tức cũng không chịu tiết lộ, chỉ dựa vào việc Tiền thúc gọi Lam Mặc là Lam nhà đầu thì biết địa vị ông ta không thấp, chẳng qua Hiên Viên Hạm đối với ông ta lại màu mè ông ọ thể chứ.

Phát Ảnh khẽ mỉm cười, xem ra câu hỏi vừa nãy cũng không phải phí công vô ích.

Ăn trưa xong, Hiên Viên Hạm đã quay về phòng, Phát Ảnh vội đuổi theo, nhưng vừa tới cửa liền bị chặn lại.

“Hai vị đại ca, ta muốn gặp chủ tử, làm phiền nhị vị thông báo một tiếng”

Quả thật diêm vương dễ gặp, tiểu quý chó chơi, bên ngoài cửa Hiên Viên Hạm có hai tên tiểu quý vẻ mặt như núi băng, tóc để giống nhau, dung mạo giống nhau, trang phục giống nhau, vóc người như nhau, điểm bất đồng duy nhất chính là ngọc bội trên chui kiếm, một bên khắc kí hiệu hóa một bên là nước.

Hỏa và thủy vốn khắc nhau, nếu cả hai cùng hợp lại thành một thì sẽ ra cái gì chứ. Mặc cho Phát Ảnh nói thế nào, hai người không hề có bất cứ hành động nào, y như pho tượng.

Lúc này, bên trong truyền đến tiếng cười khê, giọng nói trầm thấp như thứ rượu nguyên chất ngấm vào tai, rất hấp dẫn.

“Đề cho nàng ấy vào đi”

Phát Ảnh hơi vội mừng vừa bước vào bên trong đã thấy Điều Lan Ngọc Thế (Thềm lan bệ ngọc) , bức rèm che nhẹ vén lên, bên ngoài phủ một lớp màn lụa, một bóng người mặc áo đen đứng quay lưng lại, nghe tiếng bước chân người liền nghiêng đầu, lãnh đạm nói: “Có chuyện gì?”

Phát Ảnh đi mấy bước rồi dừng lại bên ngoài, nàng không muốn để hấn nhìn ra sơ hở, cố gắng trấn tĩnh nói: “Ta muốn Lam Mặc theo ta ra ngoài mua ít phần, có được không?”

“Mua phần?”- Nghe vậy hấn cười như không cười, xoay người lại nhìn nàng, ánh mắt xuyên qua lớp màn lụa sắc bén như dao tựa hồ có thể nhìn thấu nàng.

Nàng có cảm giác hấn đọc được nàng đang suy nghĩ gì. Cả người hấn trương, mồ hôi toát ra, lòng bàn tay mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, kiên trì ngẩng đầu nhìn về trước, cố ý tỏ vẻ bình thường.

Nhìn thẳng một hồi lâu Phát Ảnh cảm thấy rất mệt mỏi, không thể chống đỡ nổi nữa, hấn thu hồi mắt, xoay người cầm cuốn sách, bóng lưng dài thẳng tắp màu đen, tóc dài thẳng thả xuống tựa như tơ lụa.

Tiếng trang giấy xào xạc giọng nói của hấn cũng hòa vào lạnh lùng truyền ra: “Đi đi, với thân phận của nàng chẳng lẽ không ra lệnh được cho Lam Mặc, bảo Lam Mặc tùy ý an bài người đi theo”

Nàng cầu cũng không được, không dám biểu hiện vui mừng qua mức, chỉ cúi người về phía bóng lưng của hấn lui ra ngoài.

Lam Mặc kêu Vũ Văn Mặc đi theo, hai người một trước một sau bước ra khỏi cửa lớn màu đỏ, đi trên đường nhìn người qua kẻ lại, nghe những tiếng cười rất tự nhiên, cách đó không xa vô số những đứa trẻ chạy khắp nơi chơi trốn tìm.

Khi cánh cửa chậm rãi khép lại, phát ra tiếng “Kẹt”, nàng cảm thấy trong chớp mắt bản thân như được hồi sinh lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18

Cửa hàng Lâm Lập, kẻ vào người đi, phía trên là bảng hiệu to cùng với một ngọn cờ có viết chữ trên đó tung bay theo gió. Đứng trước cửa, nhưng lòng ngổn ngang.

Không dễ gì tách được khỏi Vũ Văn Mặc, hoặc hấn ta cố ý tách khỏi nàng, dù là gì cũng không quan trọng. Hít một hơi thật sâu, nàng nhấc váy đi vào.

Chường quây là một người đàn ông trung niên mập mạp, vừa nhìn thấy cô đi vào đã vội nghênh đón: “Cô nương cần gì, cửa hàng chúng tôi chuyên bán các loại gấm thượng hạng từ Tứ Xuyên, chất lượng tốt, nếu cô nương mặc vào nhất định là tiên nữ hạ phàm”

Phát Ảnh cố ý hạ giọng nói: “Ông chủ kiếm một nơi nói chuyện đi”

Chường quây vừa nghe liền biết không phải tới mua vải, giọng nói lạnh đi, cười nhạt: “Cô nương có gì xin cứ nói, cửa hàng tơ lụa chúng tôi cũng không có gì không thể nói được”

Phát Ảnh nghe vậy liền nhú mày, thấy ông ta có vẻ muốn đuổi khách liền im lặng gỡ lấy miếng ngọc bội bên hông xuống đưa cho ông ta, lãnh đạm nói: “Ta là Lâu Phát Ảnh con gái của Lâu Gia, xin chuyển cho phụ phân, bảo ông ấy không cần lo lắng, bảy ngày nữa ta sẽ tự về”

Chường quây không khỏi kinh ngạc nhìn nàng, chần chờ cầm lấy miếng ngọc bội, nhìn kĩ liền nghi ngờ nói: “Xin cô nương chờ cho một lát”- Vừa nói vừa cầm miếng ngọc bước vào trong.

Trong hành lang, các loại vải vóc muôn màu rực rỡ, vài quý phu nhân đang chọn lựa, cúi đầu nhướng mày, ngón tay trắng nõn chạm vào lớp vải, tiếng cười thánh thót. Chọn lựa mãi rồi bỏ đi, khách lại đến bọn tiểu nhị vẫn chào hỏi, nhưng vẫn không thấy chường quây bước ra.

Phát Ảnh bắt đầu nôn nóng.

Một lát lâu sau, Chường quây mới cười bước ra nhưng trong lòng ông ta không cười chút nào, đằng sau còn mang theo mấy người to lớn

Trong lòng Phát Ảnh trầm xuống, nghe ông ta nói: “Cô nương, người nào không giả mạo lại giả mạo làm tiểu thư của Lâu Gia”- Ông ta nghiêng đầu khinh miệt đem miếng ngọc bội vứt vào người nàng, khoát tay nói: “Đuổi ra ngoài”

Đám người thô lỗ bước lên, Phát Ảnh tròn trĩnh mắt, lạnh lùng nhìn chường quây, nghiêm nghị nói: “Đây là vật gia truyền của nhà họ Lâu, chỉ có một, tất

cả các cửa hiệu của Lâu Gia đều có bản vẽ, chẳng lẽ không biết đâu là giả”

Chường quỳ cười một tiếng, chậm rãi đáp: “Đại tiểu thư đang sống rất tốt ở Lâu Gia, ở đâu lại sinh ra thêm một tiểu thư” – Dường như không muốn phí lời, liền trách mắng đám người: “Nhìn cái gì, mau đuổi ra ngoài”

Mấy tên đàn ông sắc mặt đỏ lên, nhìn nhau, từ từ bước tới: “Cô nương..”

“Ta tự đi được”

Trong lòng đủ loại mùi vị, cuốn họng như bị thứ gì đó chặn ngang, không thể thở nổi, bàn tay nắm chặt lấy miếng ngọc bội trắng, kiên cường uốn người kiêu ngạo bước ra, nhưng lòng nàng đã bay lên tận trời không cách nào rút xuống.

Lâu Gia, tại sao còn có thêm một Đại tiểu thư...

Trên đường mùi hương thức ăn bay tới, hơi bước bốc lên, hòa cùng với tiếng rao hàng tấp nập và náo nhiệt. Người đến người đi, thỉnh thoảng có vài chiếc xe ngựa đi qua, tiếng vó ngựa cộc cạch vang lên, bụi đất tung bay, không nhìn thấy ai.

Họ còn biết mình đang đi đâu nhưng còn nàng, con đường mờ mịt không định hướng. Từ khi nàng mất tích cũng không nghe tin có ai tìm kiếm nàng, dù ở chỗ Hiên Viên Hạm không dễ dàng ra ngoài, nhưng đại tiểu thư Lâu Gia mất tích chuyện lớn như thế, phụ thân của nàng làm sao có thể mặc kệ, vậy mà ngay cả chút tiếng gió phong phanh cũng không nghe thấy.

Chẳng lẽ có biến cố gì khiến Lâu gia không thể không phong tỏa tin tức, tìm một người để thay thế, chính vì vậy chường quỳ ở cửa hàng mới dùng thái độ này đối với nàng.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không thấy sai chỗ nào, lại không cách nào tìm được đầu mối, trái tim nàng như chiếc lá khô giữa ngày thu rơi xuống theo gió bay đi, không có nhánh cây để đáp xuống.

Bên cạnh một chiếc xe ngựa đi lướt qua, bụi phủ mờ mịt, quần áo trắng như tuyết lại bị bẩn, Phát Ảnh không kịp né đi, xe ngựa đã dừng lại trước mắt cô, phu xe là một ông lão râu bạc trắng, chòm râu dê, ông ta thò đầu ra, cười hỏi: “Cô nương, cô nương có muốn đi xe không?”

Phát ảnh sững sờ, quay đầu nhìn về nơi cuối phố, những bức tường gạch ngói giao nhau, chỗ nào cũng giống nhau, cũng không biết đi đâu, thôi thì lên xe.

Phu xe vui vẻ quát roi, cười hỏi: “Cô nương muốn đi đâu?”

Đi đâu đây, chính nàng cũng không biết.

Một môi nhắm mắt lại, nàng rút lấy cây trâm trên châu xuống đưa cho phu xe, lãnh đạm nói: “Đi vòng quanh thành này đi”

Phu xe cũng không hỏi nhiều, quát roi, xe ngựa từ từ đi.

Rèm cửa xe đung đưa theo gió, gió mát thổi vài trong mang theo mùi hương thơm ngát. Ngoài cửa sổ, con đường chật kín người đi lướt qua thật nhanh, đèn kéo quân sáng rực

Nhưng xe chạy càng lúc càng xóc, ngồi không vững, Phát Ảnh gõ lên vách tường xe nói to: “Ông có thể đi chậm chút không!”

Lời đã nói ra nhưng không ai đáp lại, Phát ảnh cau mày, xóc rèm cửa nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy cây già hóa trẻ- ông lão lại thành một người đàn ông, đường càng lúc càng thưa thớt, trong lòng thấp thòm, vội xóc màn hướng phu xe hô to: “dừng xe, ta muốn xuống xe”

Xe chạy càng lúc càng nhanh, gió bên tai gào thét, Phát Ảnh thàn nói không ổn rồi, mở tung cửa xe, giọng nói kiên quyết: “Mau dừng xe, nếu không ta sẽ nhảy xuống”

Phu xe vẫn giả điếc làm ngơ, roi quát lên bành bạch.

Cảnh vật nhanh chóng lướt qua, Phát Ảnh hô to, hai mắt khép lại, nhảy liều xuống. Cơ thể lặn trên nền đất mấy vòng rồi dừng lại, phu xe không ngờ nàng thật sự nhảy xuống, vội kéo dây cương, đánh khúc quanh chạy thẳng về phía nàng.

Tiếng vó ngựa dồn dập, con ngựa chóp nhoáng như luồng sáng, trong lòng Phát Ảnh sợ hãi cả lên, lao đảo đứng dậy, nhưng đã trễ, một bóng đen bao phủ lấy, người phu xe hiện lên rõ rệt đẩy về dữ tợn từ trên cao nhìn xuống.

“Chết đi”

Tiếng cười to như xé rách màng nhĩ, trời đất xoay chuyển. Lá cây trên cây sào sạt, bên tai ù cả lên, nàng có thể ngửi thấy mùi chết chóc.

Một luồng sáng bạc lóe lên, phu xe a lên một tiếng ngã khỏi xe ngựa, tiếng vó ngựa vẫn tiếp tục chạy tới, không ngờ ngay lúc đó liền chuyển sang hướng khác.

Phát Ảnh thở hổn hển, mọi thứ trước mắt dần dần trở nên sáng tỏ.

Phát Ảnh vẫn chưa kịp hoàn hồn đứng dậy, ngẩng đầu nhìn, giữa bóng cây xanh um tùm một nam tử mặc áo màu trắng lồi lạc đứng đó, áo choàng trắng che kín mặt mũi, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy chiếc cằm anh tuấn, ánh mắt như xuyên thấu qua lớp lụa trắng từ trên cao nhìn xuống, áo tung bay tựa như tiên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19

Tuy không nhìn thấy rõ dung mạo, nhưng người đó lại mang đến cho cảm giác cao quý thống trị thiên hạ. Điều đó làm cho nàng nhớ tới một người cũng kiêu ngạo, khí phách cũng hiên ngang như thế.

Bộ dạng thảm hại từ trên đất đứng dậy, xiêm y màu trắng dính đầy bùn đất, chưa kịp đứng lên cổ chân đã đau nhói, rồi lại ngã xuống đất, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, cầu cứu nhìn người trước mắt. Người đó cũng không động đậy cứ như pho tượng.

Khóe miệng Phát Ảnh giật giật, không ngờ nàng lại gặp phải nam nhân không biết thương hoa tiếc ngọc lại còn lạnh như núi băng.

Lúc này tên phu xe rút từ trên xe xuống cũng tỉnh lại, hoảng hốt bỏ dậy, co chân chạy, thân hình không hề có vẻ tập tễnh của người già.

Bạch y nhân thân nhiên liếc nhìn, sau đó cúi người nhặt viên trân châu rơi trên đất dùng tay vuốt nhẹ, ngón tay vừa động, cả người đã bắn ra xa, tiếng gió rít lên.

Phát Ảnh biết hẳn muốn làm gì, tính ra tay cản trở nhưng đã trễ, phu xe hét lên, cả cơ thể cứng đờ, ngã lăn xuống đất, không còn sống nữa.

Phát Ảnh không vui, nhưng vì là người mới cứu mạng mình nên nàng không tiện nói thê. Phu xe đã chết, không thể tra ra ai muốn hại nàng, người chết không có đối chứng, chỉ có thể cất trong lòng.

Bạch y nhân tháo xe ngựa ra, như muốn vút bỏ nàng ở đó, tính đất ngựa đi.

Phát Ảnh khóc không ra nước mắt, nàng cảm thấy nếu hẳn là ăn trộm thì có khả năng hơn là cứu người, đành nghiêng răng nghiêng lợi gọi hẳn, miệng cố nặn ra một chút đùa vui: “Công tử, ân cứu mạng của người tiểu nữ dù có xuống hoàng tuyền cũng sẽ báo đáp, nhưng chẳng qua công tử có thể cứu người cứu cho chót, đưa tiểu nữ rời khỏi chỗ này thì tiểu nữ cảm kích vô cùng”

Trước tình huống như thế này, nàng chỉ có thể quay về bên Hiên Viên Hạm, Lâu Phủ đã quá xa không nói, thái độ của chương quỳ cũng khiến nàng không cách nào trở về.

Nghĩ đến ngôi nhà không thuộc về mình, Phát Ảnh lại ai oán.

Bạch y nhân vẫn làm theo ý mình, từ từ dắt con ngựa đi, vừa đi vừa ngắm cảnh.

Cổ chân của Phát Ảnh đau dữ dội, cũng không thể quản nỗi cái gọi là lễ tiết, nhìn về phía bóng lưng của hẳn trong lòng tức giận, một khi đã giận thì cũng chẳng gọi công tử, trực tiếp kêu: “Này, người để một cô gái yếu đuối ở lại bên đường thì có coi là quân tử không!”

Bạch y nhân quả nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn cô, lụa trắng bay bay, diện mạo mơ hồ, nhưng nàng vẫn cảm thấy ánh mắt đó mang theo sự giễu cợt, giống như cười cợt thái độ dịu dàng của nàng trong chớp mắt lại trở nên thô lỗ không có chút gì của thực nữ.

Phát Ảnh không khỏi chột dạ, lại không chịu nhận thua, ngẩng đầu quát cường quan sát hẳn, dù cách cái khăn che mặt, gió thổi lay động nhưng nàng vẫn thấy khóe môi của nam tử nâng lên tạo thành đường cong ưu mỹ, cười như không cười.

Trong lúc mơ màng, hẳn đã đi tới bên cạnh, không hề bận tâm đến sự cách biệt của nam nữ, nhấc lấy nàng từ trên mặt đất, chiếc váy trắng trên không trung vẽ nên đường cong, Phát Ảnh chỉ cảm thấy có bàn tay đỡ lấy hông nàng, sau đó va vào ngực hẳn, nàng tính đưa tay ôm lấy cổ hẳn nhưng sau đó mới nhận ra, thì ra hẳn không ôm, mà đem cả người nàng xoay vòng một cái đặt lên vai tựa như vác túi vải.

Bao nhiêu máu đều dồn về não, ngũ quan như bị tắc nghẽn, sự cảm kích của Phát Ảnh dành cho ân nhân cũng bay ra ngoài chín tầng mây, cắn răng nghiêng lợi chịu đựng.

Hắn khiêng nàng đi vài bước, không hề báo trước vút nàng lên ngựa. Tiếng vó ngựa phát ra âm thanh cộc cộc, Phát Ảnh cảm thấy bụng như rách ra không nhịn được ho khan. Thế nhưng hẳn đã ngay lập tức nhảy lên ngựa, trên ngựa không có yên và dây cương, nàng chỉ biết nắm lấy áo hẳn.

Trên đường đi, Phát Ảnh có ý nói chuyện với hẳn: “Không biết tôn tính đại danh của công tử là gì, để ngày sau tiểu nữ còn báo đáp ân cứu mạng”

Bên tai tiếng gió lướt qua, đáp lại nàng chỉ có tiếng vó ngựa. Phát Ảnh trong lòng thầm mắng liệu hắn có phải bị câm không, ngay sau đó lại tự cười bản thân, mấy ngày qua, suy nghĩ nàng ác liệt không ít.

Xa xa nhìn thấy đại viện màu đỏ, Phát Ảnh không kịp hỏi vì sao hắn biết nàng ở đây, nàng chỉ vội kêu ngừng khập khểnh xuống ngựa đi vào.

Chiếc cửa màu đỏ khép chặt lại, vạt áo màu trắng cũng không nhìn thấy, từng cơn gió nhẹ thổi qua chiếc màn che mặt của hắn loáng thoáng nhìn thấy vẻ mặt suy ngẫm

Phượng Hoàng Sơn trời mưa sớm mai.

Gió nước thanh nhã, ánh nắng chiều

Một đóa phù dung, nhẹ nhàng bay lượn trên không trung.

Nơi nào bay tới song cò trắng?

Như cố ý, duyên dáng thật đáng ngưỡng mộ, chợt nghe trên sông tiếng đàn tranh buồn.

Nỗi khổ mỗi tình đầu kín, có ai biết được?

Mây thu trong sương mù, nương theo linh hồn sông Tương.

Chờ đợi khúc cuối cùng tìm hỏi người đánh đàn nhưng không thấy ngọn núi xanh

Nàng ở trong viện nhìn những cây đào già đang nở hoa, màu hồng phấn mềm mại ướt át, nhị hoa nho nhỏ thăm tủa hương thơm

Từng cơn gió thổi qua, cánh hoa rớt xuống như mưa, hoa rụng thật rục rờ và mỹ lệ.

Dưới tàng cây một bóng người đứng yên, thân hình cao to, áo đen như mực.

Cánh hoa vô tình bay đang lên tóc hắn, nhẹ nhàng uốn lượn rồi trôi về nơi xa.

Phát Ảnh khập khiễng giật mình đứng bất động, nàng không thể nghĩ ra nguyên nhân khiến hắn hạ mình đi tới chỗ của nàng.

Dường như nhận ra có người sau lưng, hắn thân nhiên quay đầu lại, một bên là những cánh hoa rục rờ bên kia lại là gương mặt đẹp nhưng lạnh lẽo, đôi mắt hẹp dài lạnh lùng nhìn sang, thoáng kinh ngạc.

“Chân làm sao?”

Ánh mắt nhìn tới nơi bàn tay đang giữ lấy mép váy, khẽ nhíu mày, giọng nói lạnh lùng không biết có quan tâm hay không, Phát Ảnh nhất thời không đoán được.

“Không cần thận bị ngã”

Nàng chỉ biết trả lời như thế.

Hiên Viên Hạm không hỏi tiếp, chậm chậm đi tới, trước sự kinh ngạc của nàng, hắn ôm lấy nàng.

Trong chớp mắt, Phát Ảnh bị đè lên ngang vai của hắn, cảm giác sợ hãi khi máu dồn lên não vẫn còn, nàng nhẹ khước từ, Hiên Viên Hạm cười khẩy một tiếng, có vẻ xem thường nàng không thể tự đi.

Không tự chủ giẫy giụa, nhưng hắn lại ôm chặt lấy nàng, bàn tay để trên cổ nàng nóng rực khiến nàng sợ hãi, trái tim run lên, để mặc hắn ôm vào phòng.

Ngoài phòng hoa đào vẫn nở.

Bạn đang đọc truyện *Tù Nó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20

Tóc xõa dài phơi bày tựa như hồ sen gọn sóng. Da thịt nóng rực ửng đỏ một màu. Ngón tay của hắn thuần thực len lỏi vào trong áo nàng, màn lụa mỏng

như cánh vẽ, xuân sắc tràn đầy

Ngoài cửa sổ, gió thổi qua cây đào lay động mềm mại, cánh hoa nhỏ nhỏ bay qua khung cửa sổ, rơi xuống đất, trên mặt đất đầy cánh hoa hồng.

Cơ thể thân mật gần gũi, nhưng trái tim lại vĩnh viễn xa xôi.

Ngón tay mảnh khảnh không kim được giữ lấy chiếc đệm giường, khó nhìn rên nhẹ, âm thanh nhỏ xuyên qua kẽ răng môi, nằng lại cắn môi, ánh mắt mờ mông nhìn sang nơi khác, khắp nơi đều là lụa mỏng đang bay múa mỏng lung tựa như giấc mộng.

Sáu ngày, chỉ còn sáu ngày, nằng thâm tính toán trong đầu. Trong lúc mơ màng, vàng trắng sáng ngoài cửa sổ như lóe lên một tia hi vọng, trong lòng cảm thấy vui vẻ vài phần.

Thế nhưng hần đột nhiên dùng sức, nằng sợ hãi đến mức kêu ra tiếng, nằng buồn bực cau mày đem mặt vùi sâu vào lớp nệm, mồ hôi chảy ròng ròng.

Mồ hôi dính vào tóc đen khiến nó bện vào da thịt trắng, vô tình tăng thêm vài phần xinh đẹp quyến rũ, hần không hề để ý cứ hôn lên nó, giọng nói khàn khàn: “Nằng đi đến cửa hàng tơ lụa của Lâu Gia?”

Phát Ảnh trong lòng thất kinh, nhưng lại theo dục vọng chìm vào đám mây xa xôi, trong đầu gần như trống không chỉ ừ nhẹ một tiếng, không cùng hần nói thêm.

Hần cũng không hỏi, đợi kích tình qua đi, hần ngồi dậy đôi mắt nhìn sang mắt cá chân đỏ ửng của nằng, ngón tay thon dài đụng vào, sau đó truyền đến tiếng hít thở sâu.

Hần khẽ liếc nhìn nằng, lại nhấn một cái, mắt cá chân trở về vị trí cũ, Phát Ảnh đau đớn sợ hãi kêu lên.

Hần nhếch môi cười lạnh, tâm tình cực kì tốt: “Roi cũng không sợ, còn sợ cái này sao?”

Phát Ảnh miễn cưỡng phải trả lời, buồn ngủ, Hiên Viên Hạm lại hăng hái, hỏi ngược lại: “Mua được những gì?”

Lúc sau nằng mới nhận ra hần hỏi nằng ra ngoài mua những gì, nhắm mắt lại cười nhạo nói: “Không mua được gì, ngược lại còn mất không ít”

Mất trăm cái, cổ chân bị trặc, thiếu chút nữa mất mạng.

Dường như nằng vừa ra khỏi cửa, đã có người cố ý sắp xếp một cách chính xác, sau này phải cẩn thận vẫn hơn.

Hiên Viên Hạm hơi quay đầu nhìn nằng, không để ý đến giọng nói xa cách lạnh lùng của cô, lãnh đạm nói: “Có thích đi đâu không, rảnh rồi ta sẽ dẫn nằng đi”

Lần đầu tiên Phát Ảnh cảm thấy Hiên Viên Hạm có tố chất làm phiền người khác, hai mắt đã nặng nề nhắm khép lại, buồn ngủ không kể xiết, chỉ cảm thấy phiền não. Nằng đột nhiên nhớ tới một nơi nhất định phải đi, lúc này vội vã mở to mắt nói: “Nơi này có thư viện sách phải không, ta muốn tới đó”

Hiên Viên Hạm hơi sững sờ, rồi gật đầu nói: “Có”

Lần này, Phát Ảnh lại ngây người, hoài nghi nhìn hần, hần không kiên nhẫn nhìn lại, đôi mắt đen vẫn thâm sâu khó lường.

Cơ thể hần trần trụi ngồi sang bên, những đường nét cứng chắc, cảm hần hơi nâng lên có vẻ góc cạnh.

Nằng vội vàng quay đầu sang nơi khác, cất giọng châm chọc: “Chủ từ chẳng lẽ có trò chơi gì mới sao?”

Từ trước đến nay, nằng lần đầu tiên gọi hần là chủ từ, nhưng ý vị đùa cợt lại rõ ràng, nhưng hần lại hài lòng, càng thêm có hứng thú hỏi: “Còn gì nữa không?”

Còn nữa... tất nhiên rất nhiều.

Phát Ảnh liếc mình nói, nhắm mắt nằm trên giường hàm hồ trả lời: “Thanh lâu”

Hiên Viên Hạm cau mày nhìn nằng

Nằng chưa từng đến đó, những thứ trong sách nói tới nằng đã từng thấy chỉ là chưa từng tới đó, tiếng nói nhỏ dần rồi ngủ thiếp. Bên cạnh vang lên tiếng hít thở đều đều.

Đôi mắt Hiên Viên Hạm nhìn nằng trở lạnh, cuối cùng mang theo vài tia phức tạp. Hần nhíu mày nhìn nằng, chần chờ kéo chăn đắp lên cho nằng rồi mặc quần áo ra ngoài.

Lam Mặc đợi sẵn ngoài cửa, chiếc áo màu lam đứng dưới luồng sáng trong đêm, hai bên thái dương ướt đẫm mồ hôi, chứng tỏ đã chờ rất lâu.

Hiên Viên Hạm khoan thai đi tới, cũng không hỏi, nằng ta đã cung kính mở miệng: “Chủ từ, Lâu lão gia quả nhiên không thành thật”

Hắn nhíu mày, trên mặt không biến sắc, lãnh đạm hỏi: “Nhà Mộ Dung thế nào?”

“Nhà Mộ Dung vẫn còn đang quan sát, đặc biệt là mối quan hệ giữa Lâu gia và Mộ Dung gia, nô tỳ cho rằng Mộ Dung gia chắc chắn sẽ đồng ý”

Hiên Viên Hạm không nói, lông mày hơi nhíu lại nhìn vào phòng.

Dưới ánh sáng mờ ảo, nàng nằm trên giường, tóc đen xõa dài, gương mặt trắng nõn như ẩn như hiện, điềm tĩnh như trẻ con.

Lam Mặc theo ánh mắt của hắn nhìn sang, không nhịn được thốt lên: “Chủ tử, tại sao người lại để Lâu cô nương trở về?”

Hiên Viên Hạm hơi ngẩn người, cau mày nhìn sang, ánh mắt lãnh liệt như băng.

Lam Mặc biết mình lỡ lời, chỉ ngại ngừng khom người lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21

Hắn quả nhiên thực hiện lời hứa dẫn nàng đi ra ngoài.

Phổ xá rực rỡ muôn màu, tất nhiên là không đề cập tới đi ra ngoài một mình khá nguy hiểm, lần đầu tiên nàng phát hiện, đi theo sau có thị vệ cũng có tác dụng bảo vệ.

Hắn dẫn nàng tàng thư viện, cũng không quên thương tiếc nói cho nàng biết, kho sách lớn nhất thành, dưới tầng hầm có rất nhiều loại sách khác nhau nhưng không thể đưa nàng tới.

Phát Ảnh cười khê, thì ra trên thế gian này có chuyện hắn không làm được.

Kỳ thật làm gì có chuyện làm không được, có lẽ hắn đang cân nhắc giá trị của nàng, xem bản thân có thể vì nàng làm được tới đâu.

Thành này không phải chỉ phồn hoa thời, ngời lạng lẽ trên giá sách vẫn có thể nghe thấy tiếng ồn ào từ phía bên ngoài.

Cho dù không ai nói cho nàng biết, nàng cũng biết đây là hoàng thành, là nơi nằm dưới chân thiên tử, cách không xa chính là Lư Ly Cung. Trên sách có viết, năm đó Thái Thượng Hoàng dùng hết hoàng kim vạn gánh, thủy tinh vạn rương, dùng vô số ngọc lưu ly tạo thành Lư Ly Cung. Nhìn về nơi xa, ánh mặt trời dâng lên, các vầng sáng đủ màu tỏa ra bốn phía, ánh sáng huyền ảo, tưởng như thất lung của Ngọc đế, thật ra tất cả chỉ là ánh sáng phản xạ từ ngọc lưu ly, chính vì thế mới gọi là Lư Ly Cung. Nhưng các bách tính vẫn tin, ánh sáng đó là do ông trời che chở ban phúc, vì thế dân gian lưu truyền gọi là Vạn Phúc Cung.

Trong lúc lơ là đi tới nơi mình muốn, cũng bằng phương thức như thế. Bên trong thư khố chất đầy những giá sách cao, những cuốn sách được xếp ngăn nắp phía trên chằng chịt, tất cả đều là những mỹ nhân ở tuổi xé chiều, những trang sách ó vàng đang theo màu sắc của thời gian, một số vẫn còn mới, trang giấy trắng tinh mang theo mùi hương.

Đầu ngón tay lướt qua từng trang sắc, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng ngón tay chạm vào giấy. Ánh mắt lướt qua một quyển sách “Mọi người yêu thích không buông tay”, bất chợt lại thấy trên giá sách cao có quyển “Đế Vương Truyền”, nghe nói bên trong viết lại những điều bí mật của lịch sử, mặc dù không phải tất cả nhưng người bên ngoài khó có thể đọc được.

Nàng hớn hờ nhón chân lên đưa tay lấy, không ngờ một bàn tay xa lạ của nam tử đưa tới, ngón tay trơn bóng thon dài cầm lấy, làn da nhẵn nhụi như nữ nhi, Phát Ảnh sửng sờ, sách bị hắn nhanh chân chớp trước.

Vật mình thích bị người khác lấy đi không khỏi tức giận, xoay người nhìn sang, bóng nam tử đứng ngay giá sách kính ngạc nhìn nàng, trên tay còn cầm quyển sách, cách ăn mặc trang nhã làm nổi bật lên những ngón tay.

Phát Ảnh thảm thán, nhưng cũng không quên chuyện bị hắn đoạt sách, mỉm cười nhìn sang, điệu giọng nhắc: “Công tử cũng thích xem lịch sử cung đình sao?”

Nam tử cũng thoáng sửng sốt, chậm rãi bước ra khỏi nơi tối, đôi mắt hơi xéch lên điểm nụ cười, da trắng nõn môi đỏ thắm, ánh sáng hoàng hôn chiếu vào trên mặt, trong đầu Phát Ảnh hiện lên hai chữ “tuyệt mỹ”

“Trong sách có viết Hoàng Kim Ốc, trong sách có viết Nhan Như Ngọc, những lời này quả thật không chỉ đùa, không ngờ tới đọc sách cũng có thể gặp được Thư trung tiên tử, ông trời đối với ta thật sự rất quan tâm”

Khóe miệng hần mỉm cười, đôi mắt xéch ẩn chứa sự hứng thú mập mờ.

Phát Ảnh sững sốt, bị nam tử trêu đùa như vậy liền cảm thấy không vui, giọng nói mất kiên nhẫn, nhìn cuốn sách trên tay hần, lạnh lùng nói: “Sách này là ta thấy trước, xin công tử trả lại cho ta được không?”

Hần thoáng kinh ngạc, không quan tâm khẽ cầm quyển sách lật qua lật lại, lúc sau mới ngẩng đầu cười nói: “Sách này tuy có viết về cung đình bí sử nhưng cũng nhắc nhiều về vấn đề xây thành của các đế vương, đối với nữ nhi nó rất khô khan, không biết tại sao cô nương lại có hứng thú với cuốn sách này”

Lời nói ra, đôi mắt xéch cũng lộ vẻ thâm sâu, trong thoáng chốc lộ lên chút khí phách khó thấy, ngay sau đó đuôi lông mày giãn da vẫn là thái độ thoải mái bốn cọt.

Phát Ảnh không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn cuốn sách trên tay hần.

Nam tử cười than: “Đôi mắt của cô nương khi mở ra tựa như hoa phù dung nở rộ, đàm hoa nhất hiện, làm người khác kinh ngạc. Thật là...”- Về mặt của hần như tra xét nòng, rồi ngơ vực nói: “Cô nương là người của Hiên Viên Hạm”

Đàm hoa nhất hiện (hoa quỳnh thoáng nở). “Đàm hoa nhất hiện” ám chỉ một khoảng thời gian rất ngắn ngủi, như hoa quỳnh chỉ nở rộ trong chốc lát mà thôi. Đây là nói về việc Viên Thế Khải do kém đức hạnh nên chỉ làm hoàng đế được vồn vẹn có tám mươi ba (83) ngày. Tám mươi ba ngày làm hoàng đế của ông ta có thể ví như hoa quỳnh thoáng nở thoáng tàn về đêm vậy.

Sắc mặt Phát Ảnh khẽ biến, sau đó lại hòa hoãn trở lại, về mặt không đổi cười nhạt nói: “Ta là nữ nô của hần”

Nam tử cười to, đem sách trả lại cho nàng, ngón tay cũng không sợ chầm chậm trộm hương, dù vô tình hay cố ý cũng khẽ chạm vào Phát Ảnh khi nàng cầm cuốn sách, nói: “Hiên Viên Hạm thật là không biết thương hoa tiếc ngọc, chẳng bằng cô nương đi theo tại hạ đi?”

Phát Ảnh mặt không biến sắc, nhận lấy cuốn sách cũng không liếc nhìn hần một lần, lễ phép khẽ chào đi ra ngoài.

Nam tử càng thêm kinh ngạc, trong lòng cảm thấy mất mặt, hiệu quả của cái gọi là mỹ nam nay lại mất đi thành ra có chút không quen, hần giống như thợ săn nhìn theo bóng lưng Phát Ảnh, nở nụ cười bước ra ngoài.

Hiên Viên Hạm ở quán trà đối diện chờ nàng. Phát Ảnh cầm sách đi lên thì nàng đã thấy hần ngồi ngay ngắn sau bàn, áo đen như mực, ngón tay thon dài cầm lấy tách trà bằng gốm màu xanh nhạt, xung quanh mép tách lưu quang sống động, thấy nàng bước tới liền đặt tách xuống đưa về hướng nàng, hai mắt sâu hoắm sóng nước bình lặng, nói: “Lại đây”

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 22

Phát Ảnh nghe lời ngồi xuống bên cạnh hần.

Hần quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đốt ngón tay hiện rõ khi hần cầm lấy tách trà, ngón tay thon dài lại cứng chắc. Phát Ảnh trầm nghĩ, lấy hần đem so với nam tử lúc nãy thì nam tử kia có vẻ dịu dàng hơn một chút.

Nơi cầu thang truyền đến tiếng bước chân, giọng Lam Mặc dịu dàng cất lên: “Công tử, mời”- Tiếp theo đó là giọng cười sáng khoái: “Hiên Viên Hạm đúng thật là có phúc không hết, mỹ nhân bên cạnh cũng xinh đẹp như vậy”

Giọng nói có chút quen tai, quay đầu nhìn lại thì đập vào mắt là đôi mắt xéch cười như không cười.

Toàn thân mặc áo gấm màu đen, đầu búi tóc bằng trâm ngọc, bên hông đeo ngọc bội, trong tay phe phẩy cây quạt lụa màu xanh ngọc. Chỉ cần nhìn trang phục đã biết không phải người thường, càng không cần phải nói đến khí chất cao quý toát ra từ người. Người như thế chắc cũng là hoàng thân quốc thích, Phát Ảnh không ngừng quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Hạm, âm thầm kinh ngạc.

Hần rốt cuộc là người thế nào?

Người kia thấy Hiên Viên Hạm không quan tâm liền đi liền ngồi xuống đối diện, chiếc quạt ngọc trong tay phe phẩy, ánh mắt không chút kiêng dè quan sát Phát Ảnh, như rồng mây cười nói: “Cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi”

Phát Ảnh bị hần nhìn đến nhú mảy, hơi nghiêng đầu sang bên, lại bắt gặp gương mặt bình thản không gợn sóng của hần, trong lòng đột nhiên lạnh buốt

đến thấu xương. Hắn không phải luôn nói nàng là người của hắn sao, tại sao lại để nam nhân khác nhìn nàng như vậy mà hắn cũng ngồi yên không nhúc nhích.

Một cảm giác si nhục từ lồng ngực chậm rãi tản ra, giống như ngày thu phủ mình trong sương, càng lúc càng mờ, cảm giác nặng nề tích tụ trên người khiến bước chân trở nên khó khăn.

Mấy ngày qua, nàng chưa từng nghĩ tới đối với hắn mà nói nàng chỉ là đồ chơi mà thôi. Ngay cả nam tử trước mắt, kể cả Lam Mặc tất cả người bên ngoài đều nhìn thấy, nàng chỉ là thứ đồ chơi.

Ánh mắt lãnh đạm không kiềm được lóe lên tia bi ai, âm thầm hít một hơi, cũng ngồi không chắc, duỗi ngón tay nắm lấy vạt áo Hiên Viên Hạm, cười nhạt nói: “Nô tì cảm thấy không khỏe, xin phép cáo lui trước có được không?”

Hắn chỉ lạnh lùng liếc nàng một cái, gật đầu nhẹ.

Nàng đứng dậy không hề quay đầu lại, ngoài cửa sổ loang lổ bóng người, tạo thành từng khoảng mắt mờ.

Nam tử đối diện không chút kiêng kỵ nhìn, sau đó thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng lay động quạt, cười sâu xa: “Người đối với nàng có vẻ không tốt chẳng bằng nhường cho ta đi?”

Lời nói hòa lẫn nụ cười mập mờ như có như không bay vào tai, Phát Ảnh siết chặt tay, ngón tay trắng toát vội vàng bước xuống lầu, tìm đập dữ dội.

Hiên Viên Hạm đưa mắt nhìn nam tử, lãnh đạm nói: “Người cũng biết quy tắc chỗ ta, dám đụng đến nữ nhân của ta chỉ có một con đường”

“Đó chính là—chết!”- Hắn vẫn bình thản nói.

Ly trà trong tay đột nhiên lạnh ngắt truyền lên người, đầu ngón tay lạnh như băng, sắc mặt người kia liền thay đổi, sau đó lại bàng quang cười: “Hiên Viên Hạm, trầm cũng muốn xem người có thể làm gì trầm?”

Hắn nhíu mày: “Không ngại thì cứ thử một lần”

Hương trà lượn lờ, giữa hai người không khí ngưng trệ,

Hai người đàn ông sẽ không vì một nữ nhân mà mất đi hòa khí, người kia cười ha hả, quạt ngọc lay động, cười nói: “Hiên Viên Hạm, cả thiên hạ người dám dùng giọng đó nói với trầm xem ra chỉ có một mình người”

Hiên Viên Hạm cười như không cười, khoe môi chế giễu như ẩn như hiện.

Nam tử cười to, hai mắt sâu hoắm lóe lên tia hung ác.

Buổi chiều, trong viện, một vị khách không mời mà đến.

Dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp mang theo khí chất cao sang, mặc bộ sa y màu trắng, váy lụa màu lục, trên đầu mang theo chiếc trâm cài vàng theo từng bước yếu điệu rung động.

Lam Mặc đưa nàng ta vào việc. Lúc này Phát Ảnh đang ở trong đình đọc sách, gió thổi lá rơi, một mùi thơm ngát màu xanh biếc của đất trời hòa lẫn với trang sách ố vàng, bên tai nghe tiếng sáo sặt, ánh mắt lơ đãng nhìn người sau lưng Lam Mặc.

Cái gì gọi là quốc sắc thiên hương, nàng nhìn liền biết.

Lam Mặc vừa thấy nàng liền mỉm cười, tự mình giới thiệu với Phát Ảnh: “Đây là Hạo Nguyệt tiểu thư”

Cách gọi tiểu thư, chúng tôi không phải người làm ấm giường cho hắn. Phát Ảnh phát nhẹ chiếc lá xanh rơi xuống, đối với cô gái tên Hạo Nguyệt Kìa chỉ mỉm cười chào một tiếng.

Hạo Nguyệt nhìn Lam Mặc lại nhìn Phát Ảnh, không khỏi cười mà nói: “Vị tỷ tỷ này thật xinh đẹp, Hạo Nguyệt cứ tưởng mình gặp tiên nữ, tỷ tỷ cũng là người bên cạnh Hạm ca ca sao?”

Tiếng gọi Hạm ca ca nghe sao thẹn thùng mà ngọt ngào, trong lòng nữ nhi có tình ý ai nghe đều biết. Phát Ảnh chấn động, chẳng biết tại sao lại cảm thấy thương tiếc cô gái này. Một cô gái đơn thuần cao quý như thế gặp phải loại người lạnh lùng như Hiên Viên Hạm, không biết số phận sẽ ra sao.

Nhìn Lam Mặc một lần, cẩn thận nói: “Ta là nữ nô của hắn”

Nói như vậy cũng đâu sai.

Hạo Nguyệt quả thật không hiểu nữ nô gọi là gì, chỉ cười nói: “Chẳng lẽ vị tỷ tỷ này gọi là Bạch Mặc sao?”- Nói xong che miệng cười khúc khích. Gió thổi qua, gương mặt nàng ta thoáng cười như hoa mẫu đơn nở rộ thật diễm lệ.

Phát Ảnh mặc bạch y, Lam Mặc mặc lam y, vì vậy Hạo Nguyệt tự gọi nàng là Bạch Mặc, cũng không biết một bạch một lam địa vị khác nhau bao nhiêu.

Hai người liếc mắt nhìn nhau cười đến mắt tự nhiên, lại thấy Hạo Nguyệt không cười nữa, vội vàng sửa lại dung mạo, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, hai mắt thẹn thùng nhìn về phía xa, có vẻ khấn trương.

Nhìn như vậy liền biết là ai đang tới, Phát Ảnh hơi nghiêng đầu sang, thấy Hiên Viên Hạm và Hàn Lạc một trước một sau đi tới. Hắn nghiêng đầu nói chuyện với Hàn Lạc, loáng thoáng thấy được nửa gương mặt tuần tú, tóc dài bay trong gió, quần áo phấp phới.

Một nam tử tuần tú như thế sẽ dễ dàng có được trái tim tất cả thiếu nữ.

Thế nhưng khi hắn quay đầu lại nhìn về phía nàng, đôi mắt đen như hồ sâu nhìn về, ánh mắt lóe lên vài tia kinh ngạc, sau đó không đi về hướng cũ ngược lại đi về bên này.

Phát Ảnh vội quay đầu đi, đối với hắn vẫn còn hận ý, chuyện buổi sáng mãi canh cánh trong lòng, càng không muốn gặp hắn, chỉ muốn nhân lúc hắn chưa tới bỏ chạy trước.

Hạo Nguyệt lại đột nhiên khoác tay nàng, khấn trương bóp tay áo: “Bạch Mặc tỷ tỷ, muội phải làm sao đây, làm sao bây giờ, huynh ấy đang đi về phía muội”

Bạn đang đọc truyện *Từ Nó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23

Phát Ảnh bị bốn chữ “Bạch Mặc tỷ tỷ” chọc cười, môi nhếch lên, vừa hay lại nhìn sang mắt hắn. Nàng mắt tự nhiên liền quay đầu đi, ngón tay của Hạo Nguyệt đặt trên ống tay nào chảy mồ hôi không ngừng. “Hạo Nguyệt kính chào Hạm ca ca” Hạo Nguyệt mỉm cười cúi người, giọng nói dịu dàng thùy mị, lông mi sụp xuống, thẹn thùng hành lễ, chỉ có các ngón tay đan vào nhau đem chiếc khăn trong tay vò nát. Phát Ảnh sững sốt, lúc này mới cùng Lam Mặc cúi người hành lễ. Hiên Viên Hạm mặc áo đen, chiều cao hoàn toàn nổi trội, hồ hững nhìn Hạo Nguyệt, lại lạnh lùng xa cách: “Sao muội lại tới đây?” Hạo Nguyệt cắn cắn môi, mặt đỏ như sắp chảy máu, lát lâu sau mới dịu dàng đáp: “Hoàng... Ca ca nói Hạm ca ca tới, nên bảo muội tới thay huynh ấy bái kiến” Hiên Viên Hạm gật nhẹ đầu, không nói tiếp, giương mắt nhìn Phát Ảnh, thấy nàng cúi thấp đầu, ánh mắt hơi nhìn về đầu ngón chân, không biết nghĩ gì lại nhân này, trong lòng có chút lo lắng. Lại nghe Hạo Nguyệt nói tiếp: “Hạo Nguyệt có mang chút điểm tâm tới cho Hạm ca ca, không biết Hạm ca ca có thích không?...” - Giọng nói nhỏ dần, hít một hơi rồi nói tiếp: “Là do Hạo Nguyệt tự tay làm, bánh Phù Dung (1) không biết có hợp với khẩu vị của Hạm ca ca không?” Hắn hơi ngần người, cũng không nhìn Hạo Nguyệt, chỉ lãnh lãnh nhìn Phát Ảnh, thích thú hỏi: “Nàng cảm thấy ta có thích không?” Phát Ảnh sững sốt, vạn lần trăm lần cũng không nghĩ hắn hỏi nàng, nàng làm sao biết hắn thích gì, nhưng thấy đôi mắt trong suốt của Hạo Nguyệt nhìn nàng, vội vàng mở miệng đáp: “Hạo Nguyệt tiểu thư khéo tay như vậy, huệ chất lan tâm, điểm tâm tự tay làm nhất định lưu hương, chủ tử chắc chắn cũng sẽ thích” *huệ chất lan tâm* 蕙質蘭心: chất huệ lòng lan, chỉ người cao nhã, thanh khiết. Ngừng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm về nơi xa, bóng cây loang lổ trong tay siết chặt cuốn “Đế vương truyền”, nghĩ tới lúc này nàng đọc được, trong sách có vị hoàng đế kia vì quyền thế đem phi tử mình sủng ái giam vào lãnh cung, một chút tình cảm và thể diện cũng không lưu lại. Gương mặt Hiên Viên Hạm cũng lạnh lại, trong lòng không hiểu sao lại tức giận, nhìn gương mặt bình thản kia, con tức giận càng dâng cao tới đầu, không cách nào tản đi. Sắc mặt Hạo Nguyệt ửng hồng, chưa kịp quan sát ánh mắt hắn, ngượng ngùng cười giận: “Bạch Mặc tỷ tỷ quá khen” Một tiếng Bạch Mặc đã khiến cho Phát Ảnh thôi không thất thần, có chút xấu hổ, vốn là đùa chơi nên không định chính lại, bay giờ lại bị kêu như thế. Quả nhiên, Hiên Viên Hạm ngoảnh nàng, ánh mắt lóe lên tia sáng nhạt, nhíu mày cười lạnh: “Bạch Mặc?” “Phải, vừa rồi Hạo Nguyệt gặp Bạch Mặc tỷ tỷ, Bạch Mặc tỷ tỷ đang xem sách, Hạo Nguyệt còn tưởng mình nhìn thấy tiên nữ” Vừa rồi Phát Ảnh khen nàng ta được vài câu liền thấy thân mật hơn rất nhiều, Hạo Nguyệt vội vàng mở miệng mang theo chút ý tốt. Phát Ảnh cúi đầu giả vờ làm đà điều, ảo não âm thầm cắn răng, tốt lắm, lần này xem hắn làm sao muốn nàng, luôn miệng nói muốn rồi khỏi đây lại còn luôn suy nghĩ về nó?

Lâu Phát Ảnh nàng sao lại là người hơi hột như thế!!

Hiên Viên Hạm kéo khóe môi, cười như không cười ngắm nhìn nàng, hai mắt đột nhiên tỏa ra nụ cười rạng rỡ, lấp lánh như sao Hạo Nguyệt đột nhiên đỏ mặt, cho là hắn thích thật liền liếc trộm mắt hắn. Tâm như sắp nhảy ra. Cảm lấy chiếc hộp gấm bên trong có bánh ngọt do người hầu mang tới, e thẹn đưa về trước, nhìn hắn một cái rồi lại sụp mắt xuống, yếu ớt nói: “Hạm ca ca...” Lam Mặc không nhịn được rung mình một cái, nhìn Hiên Viên Hạm đã biết là hắn không nhận, đang muốn đưa tay nhận thay thì hắn lại giơ tay đón lấy, sau đó đưa cho Phát Ảnh, lãnh đạm nói: “Mang đến phòng ngủ cho ta” Gương mặt Hạo Nguyệt ửng hồng, mặt cô không chịu được phải che mặt lại, không nói gì, đỏ mặt chạy đi Hiên Viên Hạm cong môi quay về phòng ngủ. Phát Ảnh muốn đi nhưng Lam Mặc kéo nàng lại, nhìn nàng lúc lâu sau mới nói: “Chủ tử không thích nhất chính là bánh Phù Dung” Nàng nhướn mày, có vẻ thương xót nói: “Vậy Hạo Nguyệt tiểu thư chẳng phải đã uống phí tâm tư” Lam Mặc nhìn nàng có vẻ chỉ tiếc rèn sắt nhưng lại không thành thép, liền cau mày bật cười: “Cô nương quả thật hiếm thấy” - Lắc đầu lại nói: “Các cô nương bên cạnh chủ tử ai cũng biết chủ tử yêu thích cái gì, chỉ có cô nương...” - Lam Mặc cười cười, xoay người bỏ đi. Trong tay bụng chiếc hộp gấm, đường may tinh tế, kim tuyến lấp lánh thanh nhã, chiếc hộp quý như vậy chỉ sợ Hạo Nguyệt tiểu thư không phải người bình thường. Bên trong phòng không có ai, nàng đặt chiếc hộp gấm lên bàn, thất lưng căng ra, một bàn tay nóng rực như sắt nung áp vào người, giống như có thể thiêu cháy nàng bất cứ lúc nào. Không cần đoán cũng biết ai, tính quay đầu lại thì bị hắn áp tới, phần ngực trước dính sát vào thân nàng, giống như bị thứ gì đó làm cho bỏng, lan ra toàn thân, khắp người nhộn nhạo đầu ngón tay không tự chủ run lên, quyền sách trên tay và hộp gấm rớt xuống đất, “cách” bánh phù dung rơi vãi khắp nơi, xung quanh mùi là một mùi hương. Hắn cúi đầu ghé vào tai nàng cười khẽ, giọng nói trầm thấp đầu độc, hơi thở nóng rực phả vào sau lỗ tai trắng như tuyết, khiến toàn thân run rẩy, hắn thấp giọng cười cợt: “Bạch Mặc, thì ra nàng thích như thế...”

Q.1 - Chương 24

Bên tai đều là tiếng chim líu ríu, tiếng gió thổi qua lá cây, âm thanh xào xạt. Cuộc sống như thế một chút cũng thể chịu đựng nổi. Phát Ảnh không nói, cơ thể cứng ngắc, cặp mắt nhìn điểm tâm rơi vãi trên đất, lãnh đạm nói: “Điểm tâm rơi rồi” Thất lưng bỗng căng ra, hần cúi đầu liếm nhẹ vào vành tai nàng, cảm giác nóng rực ẩm ướt khiến cơ thể run lên, toàn thân như mềm nhũn đi, ngay cả đi cũng không có sức. Thế nhưng hần lại cắn thật đau, giống như sợi dây đoàn đột ngột bị kích thích rung lên mãnh liệt. Phát Ảnh thậm chí còn cảm thấy cảm giác dính ướt của máu đang chảy xuống, đỏ đến gay mũi. “Ta không thích bánh Phù Dung, nàng nhớ chưa?” Giọng nói của hần úp úp mở mở, lại khàn khàn dễ nghe, giọng nói từ sau truyền tới bay thẳng vào đầu, giống như sét đánh bên tai. Phát Ảnh khéo léo gạt đầu. Một hồi sau, lại nghe hần nói: “Nàng có từng nghĩ đến sẽ ở bên cạnh ta không?” Phát Ảnh cứng đờ, nhất thời không hiểu từ sẽ ở bên cạnh hần là có ý gì, chẳng lẽ hần thật sự cho là nàng thích hần. Trong lòng hoảng hốt, cẩn trọng trừ trừ nói: “Chuyện đó... chỉ còn bốn ngày nữa...” Chỉ nói một nửa, ai cũng hiểu nó có ý gì. Trực giác của nàng cho thấy thân thể hần khựng lại, dù rất nhỏ, nhưng nàng vẫn cảm giác hai người đang đứng quá gần, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay cũng không thể che giấu được đối phương. Hần tựa như cũng không để tâm, nhưng có vẻ mất hứng, buông nàng ra hai bên tai đã ửng hồng, tay vẫn như cũ giữ chặt lấy eo nàng, không khí nóng rực lui đi khôi phục lại trạng thái trong trẻo lạnh lùng, hần cười như có như không: “Ta lại quên” Phát Ảnh liền khàn trương. Cúi đầu suy nghĩ không biết có nên nhắc hần hay không. Cổ ngữ có câu: “Quần từ nhất ngôn, tứ mã nan truy” Nhưng lại nghĩ nếu như hần đột nhiên cứ hứng thú liều mạng muốn nàng, và lại hần vốn cũng chẳng phải quần từ, câu nói đó xem như thừa. Nhưng nàng vẫn nhắc, quay đầu, nhìn cây cối um tùm ngoài cửa sổ, lãnh đạm nói: “Quý nhân hay quên” Bên song cửa sổ một con bướm sắc sỡ đáp xuống, cánh rung động sau đó không chút lưu luyến bay đi. Hần nhìn theo mắt nàng, hai mắt bỗng trở nên thâm sâu, cúi đầu ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Người của ta, sẽ chỉ là của ta” Giọng nói nhỏ nhẹ tựa như ngọn gió đang thổi ngoài cửa sổ. Phát Ảnh cảm thấy lạnh, lạnh không cách nào nói rõ, không nhận được kéo tay áo, thế nhưng hần lại buông nàng ra, đi về phía ghế đệm lãnh đạm nói: “Tôi nay ngủ ở đây đi” Không có hần bên cạnh bên người mát mẻ hơn nhiều, Phát Ảnh không nói lời nào, cúi người đem chiếc hộp gấm để lại lên bàn, sau đó cầm lấy cuốn sách đứng sang bên, đoán xem hần có ý gì. Chẳng lẽ hần quên rồi, không phải là muốn đổi ý chứ? Nghĩ tới điều đó, nàng lại sợ hãi. Cứ ngỡ rằng có hi vọng nhưng chốc lát lại tan như bọt biển, giống như từ trên vách núi rơi xuống vực sâu, đưa tay bắt lấy chân trời xanh thẳm phía xa, nhưng nó lại càng ngày càng xa. Hiên Viên Hạm bình thản hơn nàng rất nhiều, thoải mái tựa vào thành ghế, hai chân để lên chiếc ghế con, áo đen buông thẳng tựa như bầu trời đêm không có sao. Ánh mắt lướt qua quyển sách trên tay nàng, hần khẽ nhíu mày, thân nhiên hỏi: “Nàng đọc cái đó sao?” Phát Ảnh sùng sốt, gạt đầu một cái: “Phải” Hần khẽ bĩu môi, chế giễu nói: “Sách để trên cao thế kia nàng vẫn có thể tự lấy xuống, nếu ta biết nàng xem loại sách đó ta sẽ nhờ người lấy giúp nàng” Phát Ảnh lười nói chuyện, cúi đầu nhìn mặt gạch bắt đầu nứt ra, phát hiện hần tràn đầy hứng thú chờ đợi câu trả lời từ nàng, liền nhắm nói: “Vị công tử đó lấy giúp ta” Hiên Viên hạm ngăn người ra, híp mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc như dao tưởng chừng có thể nhìn thấu nàng. Phát Ảnh cảm thấy buồn bực, hít một hơi, hối hận vì bản thân nói thật lại khiến hần khó chịu. Sau đó nàng quay đầu nhìn thẳng vào mắt hần tựa như đứng sĩ cảm tử. Rõ ràng nàng không làm gì sao sao lại dùng ánh mắt đó dò xét nàng. Nàng khó có thể chịu được, trong lòng không biết lấy đâu ra dũng khí cứ thế mà nhìn hần. Có lẽ trong mắt nàng cũng tiết lộ nỗi hận trong lòng, chút không cam tâm, hận ý, những thứ này như tơ tằm quấn lấy khiến hần ngăn người ra. Dáng vẻ của nàng khiến hần nhớ tới một con mồi đã tới cửa chết chỉ biết nhìn như thế. Quay đầu đi, hần lãnh đạm nói: “Cách người đó xa một chút, hần không phải người nàng có thể đến gần” Coi như là cảnh cáo, trong lòng hần cũng không muốn nhìn thấy hai người quá gần gũi. Cuộc đời phong lưu, hậu cung 3000 mỹ nhân, ai cũng có được dễ dàng, nhưng mà tính khí của nàng không thích hợp ở hậu cung, còn đi theo hần xem ra cũng tạm thích hợp. Phát Ảnh cúi đầu không nói lời nào. Đèn rực rỡ lên cao, trong phòng tối dần, ngọn lửa ấm ấm chiếu sáng căn phòng. Hiên Viên Hạm từ trên ghế đứng dậy, thấy Lam Mặc đã kêu người đi chuẩn bị giường nệm, quay đầu nói với Phát Ảnh: “Đi ngủ sớm đi” Đứng mấy canh giờ, nàng cũng thấy mệt. Phát Ảnh cầm cuốn sách chần chờ, theo nó đi sau khi tắm rửa xong lại quay về phòng. Hần đã cởi áo ngoài chỉ còn mặc bộ quần áo trắng ngồi bên mép giường, hai tóc xõa dài rủ xuống tán loạn bên vai áo trắng, giống như tờ giấy trắng lướt qua vài nét bút đen, thêm chút chấm phá. Quay đầu nhìn nàng đứng ở xa chần chờ không tới, liền nhíu mày: “Thế nào, còn phải đợi ta mời sao?” Phát Ảnh mím môi, lúc này chậm rãi đi tới. Thấy nàng mất tự nhiên, đôi mắt hần tối lại, có vẻ lười biếng nhưng quyến rũ, tựa vào đầu giường, tâm tình rất tốt, nhạo báng nàng: “Ta và nàng không phải lần đầu, sao còn e lệ như thế”

Q.1 - Chương 25

Không phải là e lệ, mà là nàng không tình nguyện. Bình thường nàng thích nhất là đọc sách. Trước khi gả đi, nàng cũng từng trốn trên giường len lén đọc sách cầm, lúc mới đầu mặt ửng đỏ tim đập nhanh, nhưng so với các cô gái xung quanh cũng hiểu biết đôi chút, chuyện nam nữ nàng rất thoáng. Nếu đối phương là người chồng nàng sẽ lấy biết đâu nàng còn chủ động, nhưng bây giờ đối phương lại là hần. Gần đây thời tiết của không quá lạnh, thậm chí có thể nói là rất mát mẻ. Phát Ảnh vui mình vào giường, mười ngón tay giữ lấy tấm chăn trùm kín từ cổ xuống chân, nhắm mắt lại như chờ đợi án tử hình. Trong phòng, ánh nến đỏ hỏn bị thổi tắt, chỉ có màn đêm lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ rơi vào, đưa tay lên không thấy được năm ngón tay, ánh sáng ngày càng mờ mịt. Nhắm mắt lại khứu giác liền trở nên rất nhạy bén, nàng có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng thở nhẹ nhàng của hần như có như không mang theo mùi hần hương. Chờ đợi là chuyện đau khổ nhất, lúc trước hần đều không nói gì cả, nếu có thì sẽ nói ra. Còn nàng già chết, hoặc già vờ khó chịu rên rỉ, chuyện kết thúc không phải hần đi thì cũng là nàng đi. Hai người chưa từng ngủ chung một chỗ, hôm nay lại khác như thế. Không chỉ ở trên giường của hần hợp hoan, ngược lại còn ngủ cùng giường, Phát Ảnh thậm chí, điều đáng sợ nhất mà người ta thường nói chính là đồng sàng dị mộng. Bàn tay bắt lấy tấm chăn vén lên, ngón tay thon dài của hần đè xuống, đầu ngón tay lạnh lạnh của hần chạm vào gò má nàng, sau đó hần hạ giọng pha

chút hài hước nói: “Đắp kín như vậy không nóng sao?” Lời hần vừa nói ra, Phát Ảnh liền thấy trên trán rịn mồ hôi, cảm giác mềm mại ấm áp khi nằm trong chăn lại phủ một tầng khí nóng, cả người nóng rang. Nàng lại không trả lời, vẫn như cù nhấm mắt không nói, hai má hây hây đỏ toát ra hơi nóng, mần trướng hoa lệ, trong đêm tối gương mặt nàng như cánh hoa đào yếu ớt. Hiền Viên Hạm tựa nửa người vào đầu giường, mái tóc mềm mại trơn bóng tựa lụa rơi xuống, cúi đầu nhìn nàng, biết nàng không ngủ, chỉ nhủu mày cảm thấy buồn cười, cúi người duỗi ngón tay vuốt nhẹ sợi tóc xõa tán loạn trên gối của nàng, cười thật khê: “Ngủ sao?” Khi ngón tay nhẹ nhàng vuốt lấy tóc nàng thì một cảm giác buồn ngủ lan tràn không cách nào nói rõ, giống như sau khi dùng bữa trưa với trà đậm thì nơi đầu lưỡi vẫn còn vưon lại hương thơm cảm giác thanh khiết tản ra từng đợt. Hần cúi đầu chớp mũi chạm vào nàng, hơi thở nóng rực phả vào da thịt, không gian nhỏ xíu giữa hai người ngày càng nóng thêm. Cong môi, híp mắt, hần nập mồm nói bình thản: “Ngày còn dài, nàng phải làm quen với thói quen cuộc sống của ta” Nàng chỉ là một con mồi do hần vô tình mang về, nói ra lần này, ngược lại hần đã quên phải phóng sanh, quên mất sau này nàng vẫn còn muốn lấy người khác. Trong lòng Phát Ảnh lăm lăm, cảm giác trống rỗng sợ hãi mỗi lúc một lớn, hai mắt mở to muốn cãi lý nhưng cùng lúc lại nhìn thấy đôi mắt đen sáng rực tinh mịch cho dù đang ở giữa đêm tối. Bốn mắt nhìn nhau, hai người cũng không ngờ. Hoi sững sờ, đều mở to mắt, Hiền Viên Hạm cong môi ngồi dậy, cười như có như không: “Thế nào, đã tỉnh rồi sao?” Phát Ảnh không rảnh để tâm đến sự giễu cợt của hần, vội vàng ngồi dậy lạnh lùng nhìn sang, khăn trương nói: “Người đã đáp ứng sẽ thả ta đi, sao có thể nuốt lời?” Hần liền gạt mình, đôi mắt lạnh híp lại như báo hiệu giống tổ sắp nổi lên hoặc mùa đông giá rét đang đến, băng dày ba thước. Khi giá rét tràn tới, Phát Ảnh cho là bản thân sẽ bị thương, thế nhưng hần lại nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, thờ dài kêu: “Phát Nhi...” Về mặt đó, ngoại trừ hàng lông mày nhún lại thì giống như không biết làm sao với nàng. Nhưng hần gọi nàng là Phát Nhi... Chưa có ai gọi nàng là Phát Nhi. Bọn họ cũng gọi nàng là Phát Ảnh, Ảnh Nhi nhưng không ai gọi nàng Phát Nhi Giọng nói lãnh đạm pha chút cảm xúc không rõ. Nó giống như sương mù quấn lấy nàng khiến nàng sợ hãi, khiến nàng đôi mắt đỏ quên cả phản bác. Hiền Viên Hạm hài lòng nhếch môi, cười nhẹ nói: “Ta mệt rồi, ngủ thôi!” Phát Ảnh hoang mang nhìn hần nằm xuống, lúc này mới nhớ lại một chuyện, hần vẫn chưa trả lời nàng đúng không? Hiền Viên Hạm dường như biết độc tâm thuật, hần nhắm mắt lại chậm rãi nói: “Từ trước đến giờ ta luôn giữ lời hứa” Ánh sáng của đêm chiếu xuống mặt hần tạo nên một lớp màu lam nhạt lạnh lẽo, đôi môi mỏng mềm mại có vẻ sáng bóng. Phát Ảnh nghe xong liền thờ phào nhẹ nhõm, cả người thả lỏng nằm chết dí bên phải trong giường, cố gắng không động vào người hần, ngủ thật say. Quả thật là đồng sàng dị mộng. Trong mơ, nàng nhìn thấy gương mặt của một nam tử lo lắng gọi tên nàng tìm kiếm, hai hàng lông mày nhúu chặt khiến nàng đau lòng đến chết lặng, xa xa một âm thanh quỵ mị truyền tới. “Phát Nhi” Hoảng sợ, nàng giật mình thức giấc. Lúc này trời đã mờ sáng, ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu xuống đất, lưu lại bóng của cành cây bên ngoài. Bên cạnh đã không có ai, lớp chăn tơ lụa trên giường khê sụp xuống, chứng tỏ nơi đó có dấu vết ai đó đã nằm qua, hai ngón tay chạm khê cảm giác lạnh lạnh của tia nắng ban mai, có lẽ đã rời đi từ rất sớm. Khi rời khỏi giường, một vải nôi ti giúp nàng chải đầu, nàng cũng hỏi xem hần đi đâu hóa ra là đi luyện võ. Người này cũng không phải kẻ đam mê nữ sắc vô độ Sau khi ăn xong, cầm sách vào trong đình đọc, trong đầu âm thanh đó lại vang lên: Phát Nhi” Không ngờ tới qua, hần kêu nàng như vậy lại khiến trái tim nàng nhảy dựng lên, cảm giác rung động đó nàng rất quen. Như mỗi khi Mộ Dung Trì làm chuyện gì đó khiến nàng cảm động, trái tim nàng lại nhảy lên liên hồi một cách dễ dàng. Đầu ngón tay bầu vào trang sách ó vàng, chính là hoàng đế đem phi tử của mình giam vào lãnh cung, câu nào cũng lạnh lùng. Nàng nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, đưa tay che đi ánh nắng đang chiếu vào mắt, chói chang dị thường. Phát Ảnh không ngừng cười rộ, chỉ chỉ vào sách cười nói: “Mày thật là khờ, nam nhân như vậy làm sao có thể tin được, bọn họ đóng kịch như com bữa, biết đầu đêm qua khi thấy đáng về nghiêm túc của mày người ta lại cười chế giễu” Đang lăm bằm lâu bầu chợt một tiếng gọi từ sau truyền tới: “Bạch Mặc tỷ tỷ, tỷ quả thật ở đây”

Bạn đang đọc truyện *Từ Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26

Hương hoa nồng nàn

Hạo Nguyệt thanh tú xinh xắn đơn chiếc đứng đó, cái áo sa mông màu xanh nhạt, phía dưới là chiếc váy hoa Hải đường màu quả lựu, trên tóc điểm vài hạt châu giống như lá sen giữa mùa hè đọng lại vài giọt sương.

Gương mặt tinh tế xinh đẹp, đáng vẻ yếu điệu, tuyệt sắc khuynh thành.

Chẳng qua là y phục giảm bớt đi chút khí chất đó, đối với nàng mà nói màu trắng chính là sự trong trắng thuần khiết, cô gái trước mắt lại ăn mặc chói như thế hẳn nhiên là muốn tôn vẻ đẹp của mình lên. Không biết có phải nghe từ đâu nói Hiền Viên Hạm yêu thích nên cố ý mặc cho hần nhìn không.

Loại tâm trạng đó, nàng cũng từng trải qua...

Lúc nàng còn đang suy ngẫm thì Hạo Nguyệt đã chạy chậm tới, thân mật kéo tay nàng, mặt mày hớn hơ: “Bạch Mặc tỷ tỷ, Lam Mặc tỷ tỷ không biết bạn gì mà lại đi đâu mất, trong phủ này muội chỉ biết có mình tỷ”

Cổ tay và cả bàn tay đều mịn màng trắng nõn, vô cùng mịn màng mà lại còn mượt mà, trên đốt ngón tay có những vết tròn nhỏ, ai cũng nói bàn tay như thế này có phúc. Ngược lại bàn tay Phát Ảnh nhỏ và mảnh mai hơn nhiều, cân xứng thon dài, chỉ sợ cũng không có loại phúc khí đó.

“Bạch Mặc tỷ tỷ, Hạm ca ca ở trong phủ phải không?”

Quả nhiên, tiểu nha đầu không nhin được nên đã hỏi, Phát Ảnh nghe nàng ta gọi Bạch Mặc tỷ tỷ đến thần thực, nghĩ tới lúc nào nên nói cho nàng ta biết, cười cười chỉ khê gặt đầu: “Phải”

“Vây...”- Gương mặt sáng rỡ của Hạo Nguyệt lóe lên rồi lại ảm đạm, môi mím lại, lát sau mới e thẹn nói: “Muội nghe nói Hạm ca ca không thích ăn bánh Phù Dung. Vậy số bánh ngọt kia chắc chắc Hạm ca ca cũng không ăn”

Phát Ảnh âm thầm thở dài.

Đầu chi không ăn, điểm tâm còn rơi đầy đất, ngay cả nhìn cũng không thèm.

Nhưng nàng cũng không thể nói thế, nhìn những cành lá rơi trên đất, nàng cười nhẹ an ủi: “Chủ tử công việc bề bộn, chỉ sợ không có thời gian để thưởng thức nó, lúc tỷ đến có thấy chủ tử kêu người cẩn thận cất đi”

“Thật sao, Bạch Mặc tỷ tỷ đừng gạt muội”

“Sao.. lại gạt muội”- Phát Ảnh cười gương.

“Vậy thì tốt rồi”- Nếu là tiểu thư nhà giàu coi là thật chắc chắn sẽ không thèm nhìn nhau nói chuyện, Phát Ảnh đã nói thế nàng ta cũng tin, sau đó cúi đầu lấy từ trong tay áo ra một chiếc túi gấm thêu hương, đầu ngón tay do dự, rồi e thẹn đưa cho nàng, đỏ mặt bối rối nói: “Tỷ là người bên cạnh huynh ấy, nhất định biết huynh ấy thích gì, kiểu này liệu huynh ấy có thích không?”

Chiếc túi thơm nhìn có vẻ hơi thô, giống như là do người mới học thêu, phía trên mặt thêu hoa bị phồng, cánh lá bị ướt. Xem ra thêu được như vậy cũng cực công.

Nhưng, nàng làm sao biết hẳn thích gì, tình thế lúc này thật khó xử, vài sa tanh làm chiếc túi thơm kia chính là tơ lụa thượng hạng của Giang Nam, màu sắc cực kì khó phối cho nên ngàn vàng khó mua. Loại sa tanh này cũng ít có trong dân gian, phần lớn đều tiến cống vào trong cung, Hạo Nguyệt tiểu thư này..

Hạo Nguyệt cao mày, sắc mặt ừ ừ, âm đạm trông thấy: “Huynh ấy không thích sao?”

Phát Ảnh cuống quýt cười một tiếng, đưa lại cho nàng ta, cười nói: “Tiểu thư sao không thử xem, không chừng chủ tử thấy đẹp sẽ đeo thôi”

Hạo Nguyệt không xác định nhìn chiếc túi thơm, ngược lại đẩy chiếc túi về hướng nàng, thẹn thùng nghiêm mặt không dám đưa mắt nhìn nàng: “Bạch Mặc tỷ tỷ có thể thay muội đưa cho huynh ấy không, nếu huynh ấy đeo, muội...”

Cẩn cẩn môi, e thẹn không nói nên lời.

Phát Ảnh ngăn người sau đó cười phá lên.

Nếu hẳn đeo thì nàng ta nhận là nàng ta thêu, nếu không đeo nhiều nhất kẻ làm nô tài như nàng bị khiển trách một nhận. Chủ tử trong thiên hạ đều như vậy, lúc nàng làm tiểu thư sao không oai phong được như thế?

Muốn lịch sự từ chối, nhưng Hạo Nguyệt lại trông ngóng nhìn nàng, đôi mắt như nước quan sát nàng, chỉ cần nàng cự tuyệt chắc chắn sẽ rơi nước mắt.

Thôi thì cũng không so đo.

Thở dài nói: “Để tỷ thử xem”

Gương mặt Hạo Nguyệt lại rực rỡ như hoa nở, mũi đỏ ửng: “Bạch Mặc tỷ tỷ vẫn là tốt nhất”

Lại Bạch Mặc...

Lục bước vào phòng thì Hiện Viên Hạm đang thay đồ, chiếc áo gấm thêu vân, ống tay áo thêu kim tuyến vàng, bên hông đeo thắt lưng màu xanh cộng thêm chiếc ngọc bội màu trắng.

Thấy nàng đi vào, hẳn vung tay ra hiệu cho nô tì đang thay áo rời khỏi, liếc nhìn nàng một cái lãnh đạm nói: “Lại đây”

Phát Ảnh trong tay cầm túi thơm, dùng chân rồi lại bước tới, sửa lại nếp uốn bên hông cho hẳn.

Hắn chấp hai tay, cúi mắt nhìn nàng, tự nhiên cùng nàng nói chuyện: “Lại đi đọc sách sao?”

Phát Ảnh chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Hiện Viên Hạm không nói thêm nữa, cúi đầu nhìn chiếc cầm gầy nhọn của nàng, không nhìn được cau mày nói: “Sao lại gầy như thế”

Phát Ảnh im lặng, gầy hay không liên quan gì tới hẳn, mím môi không nói lời nào, suy nghĩ một lát chậm chậm dâng túi thơm trong tay lên.

Hắn lại càng nhàu mày, cầm lấy để lên tay quan sát, chán ghét hỏi: “Đây là gì?”

Phát Ảnh thăm than, gương mặt bình thản không chút biểu tình nói: “Là túi thơm”

Hắn đột nhiên đưa mắt nhìn nàng,

Đôi mắt đen lóe lên gì đó, thích thú nhìn đi chỗ khác, nắm vật đó trong tay giọng nói ác liệt, khóe môi cong lên, lạnh lùng cất giọng nói: “Thật xấu xí”

Phát Ảnh bắt miễn tính đưa tay lấy lại, thế nhưng hấn lại vòng qua tay nàng, xoay một vòng lại đặt vào tay nàng, lãnh đạm nói: “Đeo lên đi”

Đầu ngón tay của hấn lạnh lạnh chạm vào da thịt nàng giống như đang mùa hè thỉnh thoảng thổi qua vài luồng gió mát.

Phát Ảnh kinh ngạc nhìn hấn, nghe lời đeo vào hông hấn. Sau đó, nàng cảm thấy chiếc túi thơm kia so với đám quần áo đắt tiền thật không xứng, không tự chủ lên lên cười, liếc mắt lại bị hấn nhìn thấy, sau đó bị hấn dùng đôi mắt lạnh lẽo mà nhìn.

Vừa muốn thu tay lại thì hấn lại giữ lấy, nâng ngón tay nàng lên cau mày mấy lần, lại thích thú nhìn nàng kinh ngạc, rồi bỏ ra.

Phát Ảnh thôi cười, thấy hấn mặc bộ đồ đen đi ra khỏi phòng, bên hông là chiếc túi thơm chói lọi, nụ cười của hấn càng lúc càng phóng khoáng.

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27

Bên trong viện hoa nở rộ, ở hành lang, một chiếc đầu thẹn thùng nhô ra, nửa ôm đàn tỳ bà nửa che mặt. Thật ra giúp Hạo Nguyệt, nàng cũng có tính toán. Nàng chỉ muốn hấn dời bỏ sự chú ý, chỉ cần qua được mấy ngày nữa thì có thể thuận lợi rời khỏi đây.

Cái tên Bạch Mặc này, nàng cũng muốn giải thích, nhưng suy nghĩ một hồi nếu nói ra thì chẳng khác gì thừa nhận nàng là người của hấn, đối với nàng mà nói đó là một loại sỉ nhục, chẳng bằng một nô tì dâng trà rót nước.

Thà làm Nô tì đứng chung với Lam Mặc còn thoải mái hơn là làm công cụ âm giường cho hấn.

Chỉ còn mấy ngày nữa, nàng sẽ rời khỏi đây, nên cũng lười giải thích.

Quay về chỗ mình, Phát Ảnh cời giày, để quyền sách lên đầu gối, vẩy trắng thuận thế trượt xuống để lộ đôi bàn chân trắng nõn xinh xắn, tóc cũng không búi lên mà rũ xuống bên vai, tóc đen áo trắng, bàn tay trắng nõn giữ lấy cuốn sách.

Nội dung trong sách khiến nàng phải nhíu mày, ví dụ như việc hoàng đế lợi dụng các phi tần để quản lý triều đình, đợi tới lúc không cần nữa thì nhẫn tâm hủy diệt, không hề nghĩ lại ân tình trước đây, không nhớ người đã đầu ấp tay gối, chữ “tình” này ở trước quyền thế lại trở nên thật nhỏ bé. Dù biết nhất quốc chi quân không thể có tư tình nam nữ, nhưng lại dùng thủ đoạn với những người con gái thì đúng là khó có thể chịu được.

Nàng đóng sách lại, nhìn bìa sách đến ngờ ngẩn cả người, gió nhẹ thổi từ cửa sổ vào từng trang sách tạo nên âm thanh xào xạt.

Lúc này, nàng mới nhận ra hoàng hôn đã buông xuống, màu của hoàng hôn khiến những bông hoa ngoài cửa sổ nhuộm lên một màu vàng kim, cánh hoa mềm mại sáng lấp lánh lại thêm phần trắng lợt.

Đột nhiên một bóng người màu đen từ xa đi tới, thân hình cao lớn, như màu sắc của đêm tối trên người mang theo luồng sát khí, khi bước qua hành lang những cánh hoa đang nở như bị khuấy động rơi rụng xuống.

Cảm giác lạnh lẽo ủa tới.

Phát Ảnh thẫn kinh ngạc, sao lại thế.

Vội vàng đứng dậy khỏi ghế, giày cũng không kịp mang, định chân không đi ra ngoài nên lúc chạm vào nền đất lạnh khiến nàng không khỏi cau mày, chưa đi được mấy bước, người kia đã đi vào.

Sắc trời bỗng chốc tối sầm.

Bóng người cao lớn đứng trước cửa che đi luồng sáng từ ngoài chiếu vào, gương mặt hấn chìm trong bóng tối, thấy không rõ thân sắc nhưng có thể thấy hấn đang rất giận.

“Cạch” một tiếng, không biết hấn ném gì tới rơi xuống chân, đúng lúc lại rớt trúng bàn chân, do dùng sức nên trên là da trắng nõn xuất hiện vết đỏ ửng.

Nhịn đau không được khiến nàng phải nhíu mày, cúi đầu nhìn thì ra là chiếc túi thơm nho nhỏ. Nó đã bị bóp méo đến không còn nguyên dạng, cuối người nhật lên, phía trên là bông hoa sen đang nở, cánh hoa ướt át, cung không phải Hạo Nguyệt bày nàng đưa nó.

Hấn đã đeo lên rồi sao lại gỡ xuống?

Phát Ảnh không khỏi kinh ngạc nhìn hắn, hắn hít một hơi lạnh nhìn sang, trong mắt phủ một lớp hàn băng sắc nhọn đâm vào da thịt khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo.

Lâu sau, hắn chợt cười khê, con giận cũng từ từ tản đi, nhưng lại lạnh đến mức khiến cho bất cứ ai cũng không thể tới gần.

“Thế nào, có phải dạo gần đây nàng quá rảnh rồi nên chuyển sang là bà mai sao?”

Phát Ảnh hơi khựng lại, túi thơm nắm trong tay ném cũng không được, không ném cũng không được. Nàng lạnh mặt lãnh đạm nói: “Ta chỉ là nô tài, chủ tử nói thế nào thì chính là thế đó, làm sao cự tuyệt!”

Hắn sững sốt, bị nàng nói thế hồi lâu không đáp lại, sắc mặt lại càng khó coi, chậm rãi đi vào phòng, đi qua bên cạnh nàng liếc một cái, đột nhiên bật cười giễu cợt: “Ai cho phép đổi thành nô tài?”- Hắn liếc mắt nhìn xuống dưới váy nàng để lộ bàn chân không, không nhìn được nhũ mào: “Nàng đúng là không phải tiểu thư Lâu gia, chẳng có chút dáng vẻ của nữ nhi”

Phát Ảnh cũng chẳng chịu thua, phản bác lại: “Không nói lời nào liền mang một cô gái đang hoàng bất về làm nô lệ, kẻ không phải là đàn ông chính là người”

Trên cành cây, những con quạ bỗng kêu lên một tiếng.

Không phải nam nhân mà nói thế, đối với một người đàn ông mà nói thế tựa hồ có hơi quá mức. Sắc mặt hắn càng thêm sa sầm khó coi.

Phát Ảnh len lén nhìn hắn, thức thời liền im lặng. Lời đã ra khỏi miệng, nàng cũng cảm thấy hối hận, xì mắt không được, gương mặt căng cứng, trong lòng thầm đoán.

Tính tình này của nàng quả thật cần thay đổi. Nhưng dù sao, lời nàng nói rõ ràng là thật,

Gió mát nhẹ nhàng thổi vào trong nhà, rèm che theo gió rung lên tại nên âm thanh khe khẽ.

Hắn không biết nên khóc hay nên cười, đột nhiên tới gần nàng, đưa tay bế lấy nàng lên.

Phát Ảnh kinh hãi, tay chân lộn xộn, chống đỡ lấy cơ thể, nhiệt độ giảm mạnh, hoa dung thất sắc, vội hỏi: “Người làm gì vậy?”

Hiên Viên Hạm sai bước đi đến bên giường, quăng nàng lên đó, một tay giữ lấy hai tay nàng để trên đỉnh đầu, cúi người, chóp mũi đụng vào nhau, hai mắt ác liệt mang theo phản hài hước: “Có phải đàn ông hay không, thử một chút sẽ biết”

Phát Ảnh bắt đầu hốt hoảng giãy giụa.

Màn chẳng biết từ khi nào đã buông xuống, bên trong tối đen, chân găm hoa trù, áo rơi tán loạn, Phát Ảnh lo lắng khôn cùng, môi đỏ mọng cũng trở nên mê người.

Hai mắt Hiên Viên Hạm sâu thẳm, hắn chỉ tính trên nàng nhưng không ngờ cơ thể mình lại thành thật như vậy, vượt ra khỏi dự liệu.

Dĩ nhiên, hắn sẽ để bản thân chịu uất ức.

Hắn lật nàng lại, bàn tay thô bạo xé đi lớp quần áo tuyết, hai chân thon dài như ẩn như hiện, lúc nâng hông nàng lên lại phát hiện nàng không hề động đậy.

“Sao lại không động đậy?”

Hắn kinh ngạc nhũ mào.

Phát Ảnh thờ dãi, nhắm mắt lại, giống như dừng sĩ chuẩn bị hi sinh, hít một hơi, lãnh đạm nói: “Bàn về sức lực ta dĩ nhiên không phải đối thủ của người, đến đi, nhanh một chút là được”

Lời tác giả: Lam Mặc là nha hoàn thân cận của Hiên Viên Hạm. Lúc trước, Phát Ảnh mặc y phục trắng cho nên Hạo Nguyệt cho rằng Phát Ảnh cũng ở bên Hiên Viên Hạm, tước vị tương đương Lam Mặc. Vấn đề địa vị, Phát Ảnh chỉ là tình nhân, Lam Mặc lại được coi là tâm phúc, cấp bậc xem như tương đối cao. Vì vậy khi Phát Ảnh không vạch trần mình không phải là Bạch Mặc, Hiên Viên Hạm cho là nàng muốn trèo cao, hiểu lầm cứ thế mà to lên.

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28

Tím như bị thứ gì đó ghim vào. Con giận cứ thế mà bùng phát, khí lạnh lượn lờ xung quanh, vạt áo bay tán loạn.

Bàn tay nắm bên eo nàng đột ngột dùng sức, tưởng chừng muốn đem nàng bóp nát, nhưng lại cố nhẫn nhịn, ngón tay phút chốc trở nên trắng bệch khiến người ta kinh hãi.

Lúc này, hẳn thật sự muốn giết nàng.

Cảm giác bị xé rách ngang hông đau đến không thở nổi, nàng cắn chặt môi, chút tiếng rên nhỏ vẫn lọt ra ngoài.

Hắn nhíu mày, sát ý lơ mơ biến mất, một tay vận cơ thể của nàng, gương mặt giận dữ trông sang, trầm giọng nói: “Nàng cứ muốn thế này rồi đi sao?”

Đôi mắt sâu đến mức khiến người ta sợ hãi, chỉ cần nói “Phải” thì bàn tay ở trên vai cô sẽ nhấn tâm bóp mạnh.

Phát Ảnh gương mặt nhìn hắn, cười nhẹ: “Chim cũng bay về quê hương, cáo chết cũng nhất định giữ đồi. Chủ tử cảm thấy Phát Ảnh ngay cả con chim cũng không bằng sao?”

Sắc trời dần dần tối mịt, trên giường bóng người lơ mơ, gương mặt nàng mờ ảo không chân thật. Hiên Viên Hạm lạnh lùng nhìn nàng, không khí như ngưng đọng.

Rất lâu sau, môi hắn cong lên, đôi mắt u ám mờ mịt, môi mỏng hé mở, từng câu từng chữ buông xuống lạnh lẽo.

Hắn cười lạnh nói: “Phát Nhi, nàng chạy không thoát đâu”

“Dù có chạy đến chân trời, nàng cũng sẽ chạy không thoát”

Giọng nói như ma quỷ khiến bên tai tê dại.

Thân thể trở lạnh, Phát Ảnh nắm chặt chân găm phía dưới, móng tay nhấn nhui bầu chặt lưu lại vết lằn nho nhỏ, nàng nhắm lại tự nói với mình, đây chẳng qua chỉ là con ác mộng.

Con ác mộng chân thật!!

Hiên Viên Hạm cúi người, đầu ngón tay không chút máu xoa nhẹ lên gò má nàng mang theo hương mùi hè máu me, nàng lại nhìn không được rung mình.

“Không cần tiếp tục khiêu chiến tính nhẫn của ta, nếu không, ta sẽ không tự chủ được mà giết nàng, hiểu không?”

Giọng nói êm ái, giống như lời thủ thi đầy mập mờ giữa đôi tình nhân.

Bỏ lại câu này, phát tay áo, rời đi.

Phía chân trời, từng áng mây đỏ rơi xuống, bóng người màu đen nghiêng nghiêng trên đất.

Phát Ảnh mở to mắt nhìn bóng người biến mất đến thần thờ.

Giờ tay vỗ nhẹ vào mặt mình.

Nàng làm gì để hắn phải nhấn tâm đối xử như vậy, nàng thật không hiểu..

Từ hôm đó, nàng không còn gặp hắn.

Ngày từng ngày lại đến gần, phiền não cũng tan đi, cảm giác thật vui vẻ, nàng cũng mất đi hứng thú đọc sách, nằm bên cửa sổ mong đợi Triều Dương biến thành Lạc Nhật

Buổi tối, đoàn người lặng lẽ rời khỏi. Lam Mặc tới trước kêu nàng, vội vàng thu dọn đồ cùng nàng ta lên xe. Chiếc xe chậm rãi lăn bánh, nhìn cánh cửa màu son ngày càng xa dần nàng lại nhớ đến gương mặt từng hồng điểm lệ của Hạo Nguyệt.

Bỏ đi như vậy, Hạo Nguyệt chắc chắn rất đau lòng, yêu một người thì không sai, sai là do nàng ấy yêu phải người không thể yêu.

Hiên Viên Hạm chính là người như thế, cho dù yêu, thì người nhận được tình yêu của hắn nhất định cũng sẽ đau đớn.

Buổi tối, nàng ngồi chung xe với Lam Mặc cũng bớt phần lúng túng, dù mệt nhưng vẫn không ngủ được, nằm trên xe âm thầm tính toán. Qua ngày mai, chính là ngày thứ mười.

Mọi người trong nhà, không biết có khỏe không, còn người đó cũng vẫn khỏe chứ?

Lam Mặc nghiêng nghiêng nhìn nàng, chẳng hiểu sao lại khẽ thờ dài, rồi cười nói: “Xem ra cô nương cũng không ngủ được, chỉ bằng chúng ta tán gẫu chút đi?”

Phát Ảnh nhú mày, thích thú cười: “Tốt”

Hai người ôm lấy đầu gối ngồi cùng nhau, tán gẫu một số chuyện lý thú, Lam Mặc nói nhiều nhất vẫn là Hiên Viên Hạm, còn Phát Ảnh lại nói phần lớn về Mộ Dung Trì.

Thời niên thiếu đã qua đi, trong đêm tối nhắc lại chuyện xưa mang theo chút hoài niệm và tiếc nuối, cảm khái dâng lên môi, nụ cười thỉnh thoảng trở nên âm lại.

Quần văn quy kỳ vị hữu kỳ. Ba sơn dạ vũ trường thu tri. Hà đương cộng tiến tây song trúc. Khước thoại Ba Sơn dạ vũ thi (1)

Cả một đêm đều là âm thanh chuyển động của bánh xe, nàng không biết sao lại ngủ quên mất, khi tỉnh lại đã là sáng, ánh nắng ban mai mang theo mùi đất mở tràn vào hơi thở, hít thật sâu vào lồng ngực, thật mát mẻ.

Nghĩ đến, hẳn muốn để nàng đi, chỉ nghĩ như vậy đã cảm thấy bản thân được an ủi.

Xe ngừng lại, Phát Ảnh kinh ngạc, Lam Mặc cũng thức giấc, lập tức tỉnh táo, vén màn hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Ngoài xe, thị vệ cung kính đáp: “Lam Mặc tỷ tỷ, chủ tử nói muốn vào trong trấn dùng đồ ăn sáng”

Lam Mặc sững sốt, sau đó gật đầu: “Ta sẽ đi sắp xếp” - Quay đầu nhìn về phía Phát Ảnh, cười nói: “Ảnh cô nương thích ăn gì, chờ ta sắp xếp cho chủ tử xong thì chúng ta tùy ý”

Tâm trạng Phát Ảnh rất tốt, vỗ tay cười nói: “Hay quá, ta thích nhất là món Hoành thánh, mùi thơm thoang thoang, lớp bánh bên ngoài mỏng như trong suốt, sau đó cho thêm ít mù tạc và rau thơm, khi ăn vào vẫn còn lưu hương”

Lam Mặc không nhịn được bật cười: “Nghe cô nương nói ta cũng thèm ăn, chúng ta mau đi thôi”

Phát Ảnh cười nói: “Những món ăn này ở các tửu điếm lớn không giữ được hương vị, tốt nhất là ăn quán nhỏ bên đường, hương thơm bay xa ngàn dặm, từ xa đã có thể ngửi thấy”

Lam Mặc cau mày, có vẻ khó xử: “Chủ tử sẽ không đi đến những nơi đó, xem ra không được rồi”

Phát Ảnh thất vọng cười khẽ, chậm rãi lắc đầu: “Ta cũng chỉ nói thế thôi”

Hai người xuống xe, một thị trấn cổ xưa thanh nhã thật giống vùng Giang Nam sông nước, ngôi nhà tường trắng, cây liễu xanh xanh, khắp nơi đều toát lên vẻ êm đềm.

Hiên Viên Hạm xuống xe, bộ áo màu đen xuất hiện giữa sáng sớm trông lạnh lùng. Sau lưng mặt trời đang lên, phủ lên mặt hắn một lớp vàng kim. Người hầu vội thu dọn hành trang, chỉ có hắn lãnh đạm đứng đó, đôi mắt thâm thúy mang chút cô độc.

Phát Ảnh thoáng nhìn, rồi hai mắt mở to, nhìn về phía xa thẩn thờ.

Lam Mặc đi tới, nụ cười sâu khiến gương mặt nàng ta tăng thêm vài phần ôn hòa, nhìn Phát Ảnh vui sướng nói: “Chủ tử nói muốn ăn hoành thánh, xem ra được như ý nguyện rồi”

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29

Một nhóm người hoa y mũ ngọc xuất hiện ở tiệm ăn nghèo đơn sơ quả thật thu hút, thêm nữa dung mạo khí chất tuyệt mỹ vô song khiến cho người đi đường liên tục ngẩn như gặp thiên nhân.

Hiên Viên Hạm mặt lạnh tanh ngồi xuống chiếc bàn gỗ cũ nát, mấy người hầu thuận thế đứng phía sau, mãi không thấy ai lên, không khỏi quát: “Tiểu nhị”

“Mấy vị khách quan các vị cần gì?”

Vừa lấy lại tinh thần, Tiểu nhị thu hồi ánh mắt và dáng vẻ giật mình vội vàng dùng khăn lau từng cái bàn, khom người bước tới, trước sau vẫn duy trì

khoảnh cách nhất định.

Hiên Viên Hạm không nói, Lam Mặc đứng lúc đi tới, lãnh đạm nói: “Làm mấy bát hoành thánh”- Quay đầu lại thăm dò Hiên Viên Hạm, hắn cũng chỉ gật đầu, nhìn thấy mấy người sợ hãi đứng bên ngoài liền nói: “Ra bên ngoài lấy đầu ra nhiều quy củ như thế, mau ngồi cả đi”

Mấy người khác chần chừ, cũng biết chủ tử không phải nhân vật dễ đắc tội nhưng cũng sáng khoáy ngồi xuống.

Phát Ảnh và Lam Mặc ngồi chung bàn, đợi hoành thánh bung lên. Quả thật như lời nàng nói, mùi canh thơm nồng thêm vài miếng hành lá nhỏ thanh thanh đậm đậm, giống như con thuyền lênh đênh trên biển.

Lam Mặc húp một ngụm, mẫn nguyện nói: “Quả thật rất ngon, tôi cảm thấy thật lạ, Ảnh cô nương là con nhà quan, đúng ra chưa từng ăn món này mới phải”

Phát Ảnh cười nhạt, nói: “Phải nói là đã lâu không ăn. Lần đầu tiên ta ăn món này là vào năm chín tuổi, lúc đó giả dạng bé trai lén lút trốn ra ngoài, cùng với Trì...”. Nói tới đó, nàng nhất thời sợ hãi, ngơ ngẩn cả người, ngón tay cầm đũa vô thức khuấy mạnh bát canh khiến nước canh tràn ra ngoài, dính vào cổ tay.

Lam Mặc khẽ biến sắc, không khỏi nghi ngờ nhìn nàng. Nàng mới sức tỉnh, hướng nàng ta mỉm cười, cúi đầu máy móc gấp đồ ăn cho vào miệng.

Trên trán tóc đen rũ xuống che kín mắt, hai mắt là những hình ảnh vỡ vụn, mông lung hư vô nhìn không rõ.

Lam Mặc quay đầu nhìn Hiên Viên Hạm, thấy hắn chỉ híp mắt lại không biết nghĩ gì, gương mặt lạnh lùng tràn đầy ý lạnh. Bát canh trên bàn đang bốc hơi nước cũng không ấm áp hơn là bao, Tiểu nhị đứng một bên chỉ biết lau mồ hôi lạnh, vai lưng ướt đầm mồ hôi.

Ngắm thờ dài, lại cảm giác càng lúc không thể đoán nổi tâm tư chủ tử.

Bữa cơm này quả nhiên mất ngon, le hoe ăn vài miếng rồi quay về xe.

Hiên Viên Hạm bước lên xe, người hầu chuẩn bị xuất phát, Lam Mặc ở trong xe đợi nàng như có tâm sự, chỉ biết chau mày tựa vào xe thần thờ.

Phát Ảnh vịn thanh xe muốn bước lên, ánh mắt lại nhìn theo bóng người màu trắng vừa thoáng qua, dáng vẻ quen thuộc như vậy dù chỉ thấy bóng lưng nhưng cũng khiến nàng chấn động.

Mộ Dung.. Trì?

Nàng chưa kịp suy nghĩ đã xách váy đuổi theo, trong mắt chỉ có bóng màu trắng bất định, bước chân vội vã, bóng màu trắng kia mất hút trong đám người, không thấy đâu.

“Trì?”

Nàng sợ hãi khẽ gọi, không có mục đích mà cứ chạy, mặc cho mình bị bao phủ trong dòng người. Đoàn xe phía sau cách nàng càng lúc càng xa, nàng lại không nhận ra, chỉ mù quáng chạy vào giữa đám đông tìm kiếm bóng người mình hằng mong hoặc giả chưa từng xuất hiện.

“Chủ tử, có cần đuổi theo không?”

Lam Mặc vén màn xe, hỏi Hiên Viên Hạm và Vũ Văn Mặc đang ngồi bên cạnh, gương mặt thoáng hiện vẻ lo âu.

Hiên Viên Hạm híp mắt nhìn bóng người dần dần hóa thành vệt đen, chan chực giữa đám người không còn thấy được nữa, lát sau nói: “Theo nàng ấy”

Xung quanh đều là những gương mặt xa lạ.

Trên đường kẻ qua người lại hữu ý hay vô ý đều nhìn nàng đang đảo mắt liên tục. Nàng đi trong mờ mịt, tựa như đang trong mộng, muốn bắt lấy nhưng lại không thể, loại cảm giác bị ai bắt lực đó như thít chặt lấy cổ họng nàng đến không thở nổi.

Lát sau, một vấn đề đột nhiên xuất hiện, nhưng không thể lý giải.

Vì sao, lại không có ai đi tìm tung tích của nàng, còn nữa người lần đó muốn giết nàng là vì sao, Bạch y nhân kia có mục đích gì, là người bên Hiên Viên Hạm hay là ai khác?

Nhiều nghi vấn quanh quẩn trong đầu, giống như lục bình không có rễ không bao giờ có được đích đến.

Đột nhiên bóng màu trắng quẹo vào ngõ nhỏ, nàng tỉnh mắt nhìn thấy, thấy người đó đi càng lúc càng nhanh trong lòng uất ức, chỉ thiếu chút nữa bật khóc.

Nếu gặp lại, nàng chẳng để tâm cái gọi là nam nữ bất thân, chỉ muốn nhảy vào lòng hắn khóc cho thỏa thích.

Đang muốn gọi, thì người đó quay lại, dung mạo bình thường mang theo vẻ kinh ngạc: “Vị tiểu thư, xin hỏi tiểu thư đi theo tiểu sinh làm gì?”

Nếu không phải nhìn nàng đáng vẻ thanh lệ, chỉ sợ là gặp gái Thanh Lâu gây rối.

Phát Ảnh giật mình đứng bất động, lúc này mới nhận ra hắn chỉ mặc bộ áo trắng, đáng vẻ thư sinh, dung mạo bình thường không bằng người đàn ông mà nàng tưởng nhớ.

Sao nàng lại nhận lầm.

Phát Ảnh không biết tâm trạng mình ra sao, chỉ cảm thấy trái tim nàng từ trên trung rơi xuống, cách một tiếng vỡ nát thành từng mảnh, đau đến chết lặng.

Còn oán hận, nhiều ngày nàng không có tin tức như vậy ngay cả chuyện đi tìm nàng cũng chẳng thấy tăm hơi.

Lui về sau mấy bước, nàng nhìn gương mặt thư sinh kia mà lòng hốt hoảng, hấp tấp quay về, chạy vô định, chẳng biết đi đâu, chẳng biết chạy về hướng nào.

Lại không tự chủ chạy về nơi đỗ xe, nơi đó cũng trống trải không hề có bóng xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Tù Nô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30

Gió nhẹ khiến tay áo phát pho, tóc bị thổi bay trở nên rối loạn.

Phát Ảnh ngưng ngẩn đứng đó, không biết nên vui hay nên khóc.

Hắn thả nàng rồi, có đúng không?

Nhưng nàng nên đi đâu, chính nàng cũng không biết.

Bên đường những cảnh liễu theo gió phiêu động giống như đầu ngón tay run run, màu xanh theo ánh mặt trời phản xạ trở nên trắng sáng.

Sau lưng tiếng vó ngựa truyền đến.

Tiếng chân ngựa dồn dập, Phát Ảnh theo thói quen quay đầu lại, mắt cũng hoa lên, thắt lưng bị một cánh tay giữ chặt, vạt áo bay tứ tung, rồi leo lên ngựa.

Vòng tay siết chặt, ống tay áo màu đen được thêu hoa tỉ mỉ, xung quanh dọc theo tay áo còn thêu kim tuyến, dưới ánh nắng phản chiếu luồng sáng chói mắt.

Bên mũi nàng, mùi hàn hương cùng tóc hắn tùy ý bay múa trong gió, một vài cụm tóc rơi vào cổ trắng tựa tuyết của nàng khiến nó nhột nhột khó chịu.

Chẳng hiểu tại sao, trái tim nàng có cảm giác như vừa rơi xuống đất, Phát Ảnh im lặng ngồi trong lòng hắn, không nói lời nào.

Ngựa phi nước đại, tới rừng hoa đào đột ngột dừng lại, vó ngựa bay lên không trung, mưa hoa rơi là tả.

Lúc đó, nàng đột nhiên nghĩ đến câu thơ “Đạp hoa quy khứ mã đề hương” (Ngựa dẫm lên hoa về hương thơm còn vương trên móng), bụi hoa rậm rạp, móng ngựa phi nhanh, hương thơm vương vào tỏa ra, tất nhiên là khiến ong bướm bay theo.

Những cánh hoa mềm mại rơi xuống tóc, nơi vai, gió nhỏ thổi qua, mùi hương thơm ngát.

Hiên Viên Hạm xuống ngựa, tay áo rộng lơ đãng lướt qua những cánh đào tung bay.

Phát Ảnh kinh ngạc nhìn hắn, nàng thấy hắn không đi vào sâu trong rừng hoa đào, gương mặt đầy vẻ mềm mại chan hòa chỉ có bóng đen cao to lại lạnh lùng rõ rệt, hắn dẫm lên từng cánh hoa khiến chúng phủ một lớp sương lạnh.

Nàng cẩn thận leo xuống ngựa, chần chờ đi tới, Hiên Viên Hạm đứng dưới tàng cây kế bên gốc hoa anh đào, chấp tay sau lưng.

“Lam Mặc đâu?”

Phát Ảnh đứng đó không xa, phá vỡ sự im lặng mong muốn giải trừ sự lúng túng giữa hai người.

Thế nhưng hắn lại ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Áo trắng đơn giản, răng trắng tinh, đôi mắt sáng dịu dàng đứng đó, hoa đào bay bay vẫn không thể xinh đẹp bằng nửa phần nàng.

Môi lạnh lùng cong lên, lúc nàng chưa kịp phản ứng, hắn đưa tay kéo nàng đến bên cạnh. Hắn ép nàng vào thân cây, hành động đột ngột khiến cành cây dao động, từng cánh hoa đào rơi rụng.

Một cánh hoa đào rơi xuống bên cổ nàng, hắn duỗi tay nhặt lấy, cười khê: “Phát Nhi, nàng quả thật không ngoan chút nào”

Toàn bộ phần lưng dính chặt vào thân cây thô ráp, nghe hắn thân nhiên gọi hai tiếng Phát Nhi liền sợ hãi. Phát Ảnh ngược đầu, ánh mắt rơi vào đôi mắt tinh mịn gọn sóng của hắn, xoay đó quay đầu đi cười nhạt nói: “Ta không hiểu người đang nói gì”

Hắn không nói, nhướn mày cúi thấp đầu, mập mờ hỏi vào tai nàng: “Quả thật không biết sao?”

Bàn tay thăm dò vào áo nàng, thành thực treu đùa, kích thích da thịt khiến cơ thể run rẩy.

Theo trực giác nàng kháng cự, thở sâu đẩy hắn ra, khua nhục quay đầu: “Đừng ở đây... đây là.. bên ngoài”

Thế nhưng hắn càng làm càng, siết chặt cổ tay của nàng, thô bạo cởi thắt lưng áo, giọng nói lạnh lùng quanh quẩn bên tai nàng không ngừng: “Nữ nhân của ta, thân thể cũng là của ta, trái tim cũng vậy”

Nàng khó chịu giãy giụa, hốt hoảng che đi lớp da thịt trần trụi: “Ta không thích nơi này, đừng ở đây...”- Lời còn chưa nói xong, hắn đã thô bạo tiến vào, khiến nàng kêu lên. Ngay sau đó, nàng cắn môi, đẩy mắt ngăn ngăn nước, móng tay bầu vào da thịt hắn trả thù, hai mắt mờ màng, trên đất phủ đầy một màu hồng phấn, tất cả dần dần đứt ra

Sau lưng, cành cây khô lay động kịch liệt, hoa rơi như mưa xuống người, miệng không tự chủ mà rên rỉ, trong mờ ảo nàng chỉ nhìn thấy trên tóc hắn dính cánh hoa hồng. Đôi mắt lạnh lẽo mang theo tức giận rõ ràng.

Không biết từ khi nào, cơ thể đã bị thô bạo đè xuống đất, hắn ở phía sau tùy ý chiếm đoạt, tóc rũ xuống rơi xuống má nàng mang theo hơi lạnh.

Nàng chịu áp bức, lệ không kiềm được chảy xuống đất, nước mắt nhỏ xuống từng cánh hoa đào trên đất, tưởng như giọt sương sớm đọng lại.

Quả thật, ngay cả chút tôn nghiêm hắn cũng không để lại cho nàng.

Mười ngón tay bầu chặt vào lớp đất, qua làn nước mắt nàng có thể nhìn thấy gương mặt tức giận đầy tình dục của hắn.

Âm thanh đứt quãng xen lẫn dục vọng đánh thẳng vào tai, giọng điệu khó chịu: “Nếu... trên đời này... Nếu có thứ thuốc khiến ta quên được người... ta nhất định sẽ không do dự uống nó”

Cơ thể hắn chậm lại, ngay sau đó càng thêm dùng sức va chạm, âm thanh dè nén khàn khàn: “Phát Nhi, ta đã sớm nói, nàng trốn không thoát đâu”

“Dù quên mất ta, ta cũng sẽ có cách khiến nàng nhớ lại, nàng... mãi mãi trốn không thoát”

Phát Ảnh cắn chặt môi không nói nữa, thân thể cũng chìm theo dục vọng mất khống chế, mặc hắn tùy ý chiếm đoạt. Trước mắt mờ hồ nhìn thấy cánh bướm, đôi mắt phủ đầy một màu hồng loáng thoáng xuất hiện gương mặt quen thuộc.

Nàng nén lệ đưa tay lau đi, nó lại như bốc hơi biến mất, nỗi tuyệt vọng như bùng nổ, nàng không nhận được gào lên, tiếng thét khàn đặc: “Tri...”

Cứu ta...

Cứu ta...

Giống như mất đi sức lực, nàng ngất xỉu đi, hàng lông mi cong vuốt còn đọng nước theo gò má trắng nõn rớt xuống trên tóc đen đọng lại.

Hắn dùng tất cả động tác, phức tạp nhìn nàng, đôi mắt gọn sóng nhìn gương mặt điềm tĩnh của nàng, tất cả hóa thành tiếng thở dài: “Phát Nhi”

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, hắn hơi nhú chân mày đứng dậy, cởi áo đắp lên người nàng, sau đó quay đầu lại.

“Chủ tử đã chuẩn bị xong”

Lam Mặc đứng đó không xa dừng bước, quét qua bóng người nằm trên đất, cung kính mở miệng.

Hai mắt Hiên Viên Hạm lóe lên, thích thú liếc nhìn Phát Ảnh nằm trên đất, rồi gật đầu lãnh đạm nói: “Đi thôi”

